DUFFY
sau cum se taie
caşcavalul
DAN
KAVANAGH
virtual-project.eu

DAN KAVANAGH

Seria: DUFFY

Volumul 1

DUFFY
sau cum se taie caşcavalul

Original: Duffy (1980)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA

2005

Dan Kavanagh (Julian Patrick Barnes, n. 19 ianuarie 1946 în Leicester, Anglia) este un scriitor contemporan britanic ale cărui romane și povestiri au fost tratate drept exemple ale postmodernismului în literatură. Între 1957 și 1964 a studiat la City of London School, apoi în 1968 a absolvit limbi moderne la Magdalen College, Oxford. A lucrat timp de trei ani ca lexicograf pentru Oxford English Dictionary, a fost redactor literar la Times Literary Supplement și editor la New Review, în 1977. Între 1977 și 1981 a fost editor și critic de televiziune pentru New Statesman și editor de literatură pentru Sunday Times, între 1980 și 1982, apoi a fost critic de televiziune pentru The Observer până în 1986. În perioada 1990-1995, Barnes a fost corespondent la Londra pentru săptămânalul New Yorker. În prezent, locuiește la Londra si s-a dedicat exclusiv scrisului. Fratele său, Jonathan Barnes este un filosof specializat în filozofie antică. Opera lui Julian Barnes numără peste cincisprezece volume de proză, povestiri scurte și eseuri. Prin scrierile sale, Julian Barnes și-a câștigat o reputație considerabilă ca scriitor și eseist. O parte dintre cărțile sale au fost traduse în limba română, Editura Nemira consacrându-i o serie de autor. Volume publicate în limba română: ***Metroland***, Editura Humanitas, 2004; ***Până când m-a cunoscut***, Editura Humanitas, 2006; ***Papagalul lui Flaubert***, Editura Univers, 1997/ Editura Nemira,

2006; ***Privind în soare***, Editura RAO, 2003; ***O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate***, Editura RAO, 2003; ***Trois***, Editura Nemira, 2006; ***Porcul spinos***, Editura Nemira, 2007; ***Scrisori de la Londra***, Editura Nemira, 2006; ***Café au lait***, Editura Nemira, 2005; ***Anglia, Anglia***, Editura Polirom, 2002/ Editura Nemira 2007; ***Iubire etc.***, Editura Nemira 2006; ***Tour de France***, Editura Nemira, 2008; ***Pedantul în bucătărie***, Editura Nemira, 2006; ***Tristeți de lămâie***, Editura Nemira, 2005; ***Arthur & George***, Editura Nemira, 2007. Opere scrise sub pseudonimul Dan Kavanagh: ***Duffy sau cum se taie cașcavalul***, Editura Nemira, 2005; ***Duffy sau praf în ochi***, Editura Nemira, 2005; ***Duffy sau cu stângu-n dreptu***, Editura Nemira, 2005; ***Duffy sau os de ros***, Editura Nemira, 2005.

1.

În ziua când au crestat-o pe doamna McKechnie, în West Byfleet nu se întâmplase mare lucru. Nici în Pyrford și nici în întregul orășel Guildford. Trebuia să muncești pe brânci o săptămână ca să umpli pagina din *Guildford Advertiser* dedicată infracțiunilor, dar chiar și atunci apăreau doar câteva chestii în care erau implicați oameni educați, din clasa de mijloc: fraude comerciale, furturi din magazine, comise de femei lovite de menopauză, evaziuni de la plata taxei pentru deținerea de câini; uneori, se mai înregistra și câte-o încăierare la o discotecă, dar mai toți puștii erau speriați că-și vor pierde calitatea de membri ai clubului tineretului pentru o asemenea treabă, așa că se mai abțineau. Prin urmare, când i-au făcut-o doamnei McKechnie, ar fi fost de așteptat ca pagina a șaptea din *Advertiser* să aibă în frunte exact această întâmplare, dar n-a fost să fie. Începea cu altceva ce făptuiseră oamenii aceia, un soi de răzbunare, o treabă urâtă, dezgustătoare, pe care nici măcar Marele Eddy, înzestrat cu simțul umorului, nu a înghițit-o prea ușor. Asta arată ce specie aparte sunt jurnaliștii.

Când Rosie McKechnie a deschis ușa principală a casei în acea după-amiază din miez de august, a crezut că venise cititorul contorului de gaze. Oricine și-ar fi închipuit același lucru. Când te apropii de ușă și prin vitraliu zărești silueta neclară a unui bărbat scund, scoți lanțul de siguranță și imediat după aceea auzi cuvântul „Gazele”, ești convins bineînțeles că e omul de la gaze. Nici nu-ți mai aduci aminte când ți s-a citit contorul ultima oară.

Însă bărbatul micuț s-a repezit cu viteză prin ușa deschisă și, cu capul aplecat, a izbit-o puternic pe doamna McKechnie drept în sânul stâng. Apoi i-a imobilizat brațele pe lângă corp și a rămas pur și

simplu culcat deasupra ei. Ea a simțit o înțepătură dureroasă și continuă în sân; disperată, a privit creștetul capului acelui om și a văzut că părul îi era acoperit cu un ciorap de damă; a ridicat ochii spre ușa încă deschisă și, când se pregătea să scoată un răcnet, a apărut și cel de-al doilea bărbat. Acesta s-a strecurat într-o parte, fără să deschidă ușa mai larg, apoi a închis-o atent, a dus un deget spre zona mai plinuță ce se zărea pe sub masca aceea, undeva în dreptul buzelor, și a zis:

— Șșșș.

După acel gest, s-a simțit mai liniștită; apoi, brusc, s-a speriat de moarte. A deschis gura să urle și, în aceeași clipă, cel de-al doilea om s-a aplecat peste ea și i-a pus o palmă peste față.

— Ei, Rosie, nu face gât, a șoptit el, fără d-astea. Nu vrem gură mare. N-avem nevoie. Priceput?

A priceput. Păi ce, avea de ales? Unul îi strivea coastele, celălalt aproape că o sufoca. Și-a rotit ochii de-a lungul trupului și n-a văzut decât capul înfășurat în ciorap, rezemat de șiragul de perle (Doamne, bijuteriile mele!); apoi spre lateral, și a zărit doar un antebraț musculos și ceva maro și neclar, puloverul. Era singură. Doamna Brenan, menajera, plecase la 12, după ce își turnase pe ea o sticluță întreagă de parfum, s-o țină o săptămână, iar singura ființă din casă, în afara lor, era Godfrey, motanul.

Cel înalt i-a vorbit din nou, drept în ureche:

— Și acum ascultă, Rosie, o să-ți spun ce-o să facem. Sau, mai degrabă, ce n-o să facem. N-o să te omoram. N-o să te facem poștă. N-o să te lovim. N-o să-ți furăm nimic – a, doar dacă vedem ceva de care ni se lipesc ochii. Priceput?

A slăbit strânsoarea de pe față; ea a dat să deschidă gura, însă s-a răzgândit și a dat simplu din cap.

— Bravo, Rosie, și, cum am zis, gurița. Uite, am venit doar pentru o chestie, și după ce terminăm,

plecăm. Clar?

Ea a dat din nou din cap.

— Da' n-am vrea să faci urât și de aceea, cu regret, trebuie să te legăm nițel. Priceput?

Ea a făcut semn că da. După strânsoarea aceea, o durea falca. Cel scund nu scosese o vorbă, se agăța doar de ea cu un soi de frenezie care îi aducea aminte de vremea când fusese curtată.

— Uite ce-o să fac: întâi o să-ți las gura liberă, îmi scot scârboșenia asta de mască și ți-o leg peste ochi, așa că nu te mai chinui să ne vezi mutrele. Ei, acum ai putea striga (părea să știe dinainte ce gândea ea), da' dac-o faci, o să am grijă ca dentistul tău să aibă de lucru cel puțin o lună, scumpo. Așa că… fă gurița… miică… de tot, a zis el.

După aceea i-a eliberat fața, a trecut în spatele ei, și-a smuls ciorapul de pe cap și a legat-o repede la ochi.

— Bravo, scumpico. Ei, și-acum micuțul o să-și scoată și el masca și-o să te lege la gură, fiin'că s-ar putea să umblăm puțin prin casă și n-am vrea să dăm fuga să ți-o închidem.

A simțit că i se eliberează brațele, apoi a rămas în picioare, legată la ochi, timp în care cei doi i-au astupat gura. Ciorapul i-a strivit buzele, dezgolindu-i dinții la colțurile gurii, apoi i-a apăsat limba înapoi, dându-i impresia că aceasta îi umple toată gura. Unul din bărbați i-a înnodat ciorapul la ceafă.

— Scuze pentru Brylcreem[1], drăguțo, a zis cel înalt. Părea să fie singurul în stare să vorbească. Ori Brylcreem, ori mătreață. Trebuia să te lăsăm să alegi. Nu te strânge prea tare, așa-i?

Ba strângea; o dureau colțurile gurii și își simțea buzele de parcă i-ar fi fost despicate. A dat din cap în sus și în jos.

— A, e cam strâns? Îmi pare rău, Rosie, dar trebuie să ne înțelegi și tu pe noi. Dac-ar fi mai slab, nu și-ar face treaba. Să-ți spun ceva, ca să te

simți mai bine. Alții din branșa asta procedează altfel, adică îți umplu gura cu vată. Nu-i frumos. Te gâdilă pe gâtlej. Ba pe unii îi face să-și verse mațele. Am auzit eu un caz, unu' mai bătrâior s-a înecat cu voma și-a dat în primire. Neplăcut. Urâtă chestie, nu-i așa?

Evident, se adresa micuțului, care a scos un sunet de parcă și-ar fi dres glasul. Apoi a auzit o bătaie ușoară. Din răspunsul celui înalt, Rosie a dedus că cel mic lovise cu degetul în cadranul ceasului de la mână.

— Bun, să nu mai ardem gazul degeaba. Stai puțin așa, Rosie, să nu pleci.

Au lipsit câteva clipe, apoi s-au întors și au dirijat-o către salonaș, din câte și-a dat seama. Au așezat-o pe un scaun cu spătar rotunjit, pe care unul din ei îl adusese din bucătărie. Apoi a simțit cum îi sunt legate picioarele cu ceva ce nu era frânghie. La urmă, i-au legat și mâinile.

— Zău, am stricat pe tine doi ciorapi dintre cei mai buni, Rosie. Cei mai scumpi de la Marks & Sparks. Ți-am ales un bej tomnatic. Ne-am gândit că ți-ar plăcea să porți nuanța asta. Nu era nuanța ei preferată, dar ce rost avea tonul acela familiar? Dacă tot veniseră să fure, de ce nu se apucau de treabă? Numai că ei nu aveau asemenea gânduri, altfel s-ar mai fi deranjat să-i afle numele? Cum de veniseră tocmai într-una dintre după-amiezile când nu avea amice în vizită, sau când nu se ducea la un bridge? Supraveghează casa? Asta era sigur. Și ce mama dracului voiau? Cât mai era până la sosirea lui Brian? Ori, din anumite motive, pe el îl voiau? Nu, sigur nu – dacă ar fi avut ceva cu el, veneau mai târziu.

Cel înalt, cu glas lenevos, având unele inflexiuni care trădau legături cu lumea interlopă din Londra, continua să-i vorbească despre ciorapi:

— Două perechi pe gratis, Rosie. Tot e mai bine decât să te legăm cu vreo frânghie oarecare, păi nu? Zău, dacă nu-ți place nuanța, poți să-i schimbi,

corect? Eu, unu', aș spune că pentru trebușoara asta ciorapii sunt un soi de poleială, Rosie, zău că da. Iar dacă nu ți se potrivesc ție, poate o coafează pe Barbara. Mda, cred că i s-ar potrivi Barbarei.

Rosie McKechnie nu cunoștea pe nimeni cu acel nume. O fi cunoscut una sau două în adolescență, dar acum nu-și amintea vreo prietenă pe nume Barbara. Se apropia de patruzeci de ani și nu ținea minte să fi vorbit cu vreo Barbara de douăzeci de ani. Atunci de ce repetase omul acela numele? Părea să o facă dinadins.

A urmat o pauză. Când bărbatul cel înalt a vorbit din nou, a făcut-o cu un aer de scuză.

— Ne ierți, da' am ajuns la partea urâtă, Rosie. Vezi tu, a trebuit să-ți servim o minciună la început, ca să fii mai cooperantă. A, sunt două minciuni, dacă mă gândesc bine. Adică, nu suntem de la gaze.

Apoi a tăcut o vreme. Dintr-o dată, Rosie s-a speriat cumplit. Trupul îi spunea că era speriată. A simțit cum îi scapă un firicel de urină, doar atât.

— Stai cuminte, nu te ucidem, că nu ne ocupăm noi cu de-astea. Nici n-o să te facem poștă, deși, dacă-mi dai voie, domnul McKechnie e un bărbat norocos. Regret, dar va trebui să te crestăm puțintel. O să cam usture – n-ai cum să rezolvi chestia asta, dar o să ne străduim să te doară cât mai puțin. Înțelege și tu, nu suntem sadici, clar? Și șefu' ne-a dat instrucțiuni foarte precise. Deci n-o să fie chiar atât de rău pe cât s-ar putea crede.

Rosie McKechnie a început să plângă, udându-și legătura din jurul ochilor. Era convinsă că aveau să-i cresteze fața. Chipul pe care Brian îl alesese din șirul de coriste care cântau în *Ahoy There*! într-o seară de noiembrie din 1952. Îi căzuseră ochii pe ea tocmai din rândul șase de la stal, cu toate că era îmbrăcată într-un costum de marinar și pe cap avea o șapcă ridicolă cu un motocel roșu care se legăna. În Franța, îi explicase Brian, fetele merg și-i întreabă pe marinari dacă pot să le atingă

motocelul, ca să le poarte noroc; prețul pentru asta era un sărut. Când Brian venise în culise cu un buchet de margarete și o întrebase dacă-i poate mângâia motocelul, ea nu pricepuse; sau, mai curând, înțelesese mult prea bine. Însă el nu se gândise la așa ceva, după cum i-a explicat în timpul mesei pe care au luat-o la un restaurant. Și tot atunci i s-a adresat cu „Micuța mea coristă”. Acum, micuța lui coristă, cea pe care o alesese din rândul șase de la stal, avea să se aleagă cu fața crestată. Era convinsă de asta.

— Ei, regret, da’ a venit și rândul lui Stanley, a zis încet bărbatul înalt. Stanley: ăsta o fi numele piticului; trebuia să-l țină minte. Mda, doamnă McKechnie (trecuse dintr-o dată la tonul oficial), o să-ți facem o tăietură, doar o crestătură, acolo, la umăr. (Slavă cerului că nu aveau nimic cu fața ei.) Ei, o să usture puțin, dar n-o să sângerezi prea rău, și, cu câteva copci acolo, opt-zece, să spunem, și, ce să-i faci, fără rochii de seară o vreme; o să rămâi uimită cât de repede o să-ți treacă.

A așteptat. Nu putea decât să aștepte și să vadă ce va urma.

În următoarele momente, bărbatul cel scund a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un cuțit greu, cu lama groasă, retractabilă. Era de culoare albăstruie, asemenea armelor de foc, și la un capăt avea o mică piedică zimțată care, atunci când era împinsă, făcea lama să iasă din teacă. La un semn al celui înalt, micuțul a ieșit din salonaș, a trecut pe un coridor decorat cu câteva afișe de teatru și a ajuns în bucătărie. Nu l-a observat pe Godfrey, care stătea pe un dulap; dar Godfrey sigur l-a văzut.

Godfrey era motanul familiei McKechnie: cenușiu, gras, cu labe mari. O pisică mare, cu personalitate, bătăioasă, cu idei clare privind teritorialitatea. Tipul de motan care strivește o femelă de zid și o acuză de frigiditate dacă nu îi face toanele. Chiar și în lumea felinelor, în care

egoismul și șiretenia sunt virtuți de bază, Godfrey era un exemplar remarcabil prin răutate. Alte pisici o ștergeau la vederea lui; unii câini din cartier traversau strada ca să-l evite; nici măcar stăpânii nu-l plăceau cu adevărat, îi dădeau tot ce avea nevoie și, pe cât posibil, se fereau din calea lui.

Când piticul a trecut pe lângă dulap, a auzit un sâsâit ascuțit, ca o consoană supărătoare. S-a răsucit și l-a văzut pe Godfrey. Individul și-a închipuit că se pricepe la pisici și a întins mâna să-l scarpine sub bărbie. Godfrey nu tolera să fie scărpinat acolo; de fapt, nu suporta apropierea oamenilor. Când a văzut mâna apropiindu-se de el, a făcut un gest fulgerător cu laba, cu ghearele scoase.

Godfrey avea un cult pentru gheare. Pe dosul palmei omului au apărut trei linii albicioase; după câteva clipe, ele parcă au plesnit și de-a lungul lor au apărut picături de sânge. Omul și-a privit mâna cu un aer deconcertat. A rămas acolo și a aruncat o privire prin toată bucătăria. Când ochii i-au căzut pe congelator, a întins pe neașteptate mâna și l-a înșfăcat pe Godfrey de gât, care n-a mai apucat să facă nicio mișcare, a traversat din doi pași bucătăria, a deschis ușa congelatorului, a aruncat pisica înăuntru și a trântit ușa. Apoi s-a răsucit și a cercetat bucătăria: zona barului, iluminat din tavan, suprafețe de inox, aparate electrice de tot felul; un aragaz cu rotisor. A dat din cap satisfăcut.

După aceea, s-a dus la chiuvetă și a dat drumul la apa rece. Întâi și-a spălat sângele de pe mână și a rămas cu ea sub jet vreme de câteva minute, pentru a opri sângerarea. Apoi a umplut un ceainic cu apă și l-a pus la fiert. Când a început să fiarbă, a luat cuțitul, i-a scos lama și a ținut-o aproape un minut în abur.

Când s-a întors în salonaș, bărbatul înalt părea că, pentru prima oară în acea după-amiază, își pierduse răbdarea. Acum, spatele rochiei lui Rosie era sfâșiat.

— De ce ți-a trebuit atât?

Micuțul a întins mâna dreaptă spre el și a rostit singurele trei cuvinte pe care Rosie McKechnie le-a auzit din gura lui:

— Mâța aia împuțită.

Era o voce mai delicată decât a celuilalt; avea un puternic accent irlandez. Câteva bobițe de sânge au reapărut pe dosul palmei când a luat cuțitul în mâna dreaptă. Cu mâna stângă a aplecat-o în față și, brusc, i-a făcut o incizie în umăr, la câțiva centimetri de bareta sutienului. Presiunea exercitată asupra lamei a făcut ca sângele să apară din nou ca un firicel pe mâna lui; cu un gest mecanic, s-a șters de spatele rochiei lui Rosie.

Cel înalt a vorbit din nou:

— Opt centimetri. Așa a zis șefu', opt centimetri. Rosie stătea aplecată în față, ghemuită de durere. Și parcă sunt deja opt. S-a lăsat pe vine lângă ea și i-a vorbit, aproape blând: Lasă-te pe spate, scumpo. Dacă stai așa o să sângerezi mai rău. Ea s-a îndreptat de spate, încercând să nu miște umărul rănit. Opt, până-n zece o să-ți trebuiască, așa cred. Poate douăsprezece. Da' te faci tu bine. Dacă simți nevoia, îți dăm și ceva de băut.

Ea a clătinat din cap. Nu bea alcool, n-o făcuse niciodată. Un pahar de brandy băut acum avea să-i întoarcă stomacul pe dos mai rău decât uleiul de păr rămas pe masca piticului.

— O să plecăm cât de curând, a anunțat-o cel înalt.

Cel scund s-a dus la bucătărie ca să spele cuțitul. A deschis robinetul de apă rece, a ținut lama sub jet cam un minut, apoi a șters-o cu o cârpă și a băgat cuțitul înapoi. După aceea a lăsat apa să curgă peste rana de la mână, deși sângerarea se oprise deja. A tamponat ușor cu batista cele trei dâre paralele de culoare roșiatică de pe dosul palmei, apoi a traversat bucătăria, până la aragaz.

A dat butonul la maximum și, îngândurat, s-a dus la congelator.

În salonaș, bărbatul înalt tocmai slăbea strânsoarea ciorapului legat peste ochii doamnei McKechnie.

— Bun, dacă o să-ți clatini capul mai mult, ăsta o să se slăbească nițeluș, i-a explicat el. Regretăm, dar nu putem să te ajutăm în alt fel, cred că înțelegi situația. Tre' să facem așa cum a zis șefu'. Dacă facem altfel decât spune el, înseamnă că ne-am pierdut timpul degeaba.

A auzit un zgomot, semn că micuțul revenise din bucătărie.

— Ai făcut curat acolo? a întrebat cel înalt. A primit un mormăit drept răspuns. Mda, am șters și pe-aici, a urmat el, apoi, înainte de a pleca, s-a întors către Rosie.

— Așa, la revedere, Rosie, acum o s-o ștergem. A, și încă ceva, sper că ți se potrivesc ciorapii. Sau, dacă nu ție, măcar altcuiva.

După câteva secunde, a auzit ușa de la intrare închizându-se fără zgomot. Doamna McKechnie și-a simțit rochia udă de propriul sânge până în talie. Nu a avut puterea să clatine capul ca să se debaraseze de legătura de la ochi. Până la urmă, aceasta a alunecat singură și s-a trezit privind pe fereastra ce dădea spre grădina din spatele casei. „Bine măcar că nu mi-au crestat fața", a gândit ea. „Bine că n-au luat nimic. Bine că n-au spart și devastat, cum fac spărgătorii când nu găsesc nimic de valoare. Dar ăștia erau spărgători?" Brian avea să vină acasă peste câteva ore; el îi va putea spune ce se petrecuse; poate chiar și motivele.

Când s-a întors de la Londra, Brian și-a închipuit că soția uitase iarăși mâncarea pe foc. Masiv, lent, cu fața ușor congestionată, a rămas în hol, încă respirând greu după drumul străbătut pe jos de la gară, neștiind unde să se repeadă mai întâi: în bucătărie sau în salonaș. Dinspre bucătărie venea un miros greu de ars, deși nu aducea cu cel

cu care se învățase de-a lungul anilor; era mai ciudat, mai pătrunzător. Îi amintea de o saltea pârlită. Dinspre salonaș a auzit niște scâncete înfundate; Rosie, probabil cerându-și scuze pentru că iar arsese mâncarea. Lacrimile ei îl impresionau întotdeauna, oricât de iritat ar fi fost în astfel de situații.

Brian era un soț bine crescut, de aceea s-a îndreptat întâi spre salonaș, lăsând bucătăria pe mai târziu. Câteva clipe în plus sau minus oricum nu mai contau pentru o mâncare deja compromisă. Atunci a văzut-o pe Rosie, legată de scaun. S-a apropiat în fugă și când a vrut să o îmbrățișeze, a văzut sângele. I-a dezlegat călușul, apoi i-a eliberat încheieturile și gleznele. În timp ce-i ținea capul între palme și o săruta pe obraji și pe frunte, ea îl privea cu ochi de copil rătăcit, fără să scoată o vorbă. După un minut de tăcere încărcată de suferință, s-a dus la telefon și l-a sunat pe doctorul lui particular, apoi a chemat poliția. După ce a pus receptorul în furcă și s-a apropiat din nou de ea, Rosie l-a întrebat pe neașteptate:

— Cine-i Barbara?

— Barbara? Habar n-am. De ce?

Ea s-a mulțumit însă să repete ca un ecou:

— Cine-i Barbara?

Domnul McKechnie s-a încruntat și a dat fuga să salveze ce se mai putea din cină. Barbara era numele actualei lui amante. Îi era amantă doar de câteva săptămâni – cine ar fi putut afla atât de repede? Și cui îi păsa? Și ce legătură avea asta cu atacul asupra soției lui? Cum de nu furaseră suporturile georgiene de lumânări de pe masa din salonaș? De ce nu dispăruse nimic?

În momentul în care a intrat în bucătărie, a constatat că totuși ceva din casă fusese atins. Ceea ce se rotea încet în țepușă sigur nu era masa de seară a domnului McKechnie.

2.

Doctorul a venit, i-a pus doamnei McKechnie treisprezece copci, a sedat-o și a așezat-o în pat. O oră mai târziu, au sosit și doi polițiști, scuzându-se pentru întârziere și punând-o pe seama lipsei de personal; au constatat că victima era sub influența calmantelor, i-au pus domnului McKechnie câteva întrebări ale căror răspunsuri nu i-au lămurit deloc și l-au rugat să nu atingă nimic. „Cum adică, nimic?”, a întrebat el. Au verificat în trecere ușile și ferestrele și au spus că vor reveni a doua zi.

Domnul McKechnie a mâncat un castronel de supă Heinz din coadă de vacă de la cutie, întrebându-se de ce ar vrea cineva să-i atace soția, rostind în fața ei numele amantei. Nu știa să aibă dușmani. Amanta, care slujea și drept secretară, nu era căsătorită. Deși își aranja părul frumos strâns în creștetul capului și în prezența necunoscuților își unduia fundul mai mult decât ar fi fost nevoie, domnul McKechnie nu avea cunoștință de vreun rival cu care să împartă farmecele ei. Pe de altă parte, dacă ar fi apărut vreunul, era liberă să plece cu el. Domnul McKechnie nu era chiar atât de legat de ea. Trecuseră vremurile când era gata să se bată pentru a păstra o femeie lângă el. În plus, nici nu mai avea condiția fizică necesară. Singurele mișcări pe care le mai făcea presupuneau o furculiță și un cuțit; câteva trepte erau suficiente pentru a-l face să gâfâie, transpira abundent, iar în anul precedent suferise un mic preinfarct, drept blând avertisment.

În ziua următoare, un sergent detectiv de la secția criminalistică din Guildford s-a așezat, împreună cu un coleg, la căpătâiul patului în care stătea Rosie. Treptat, au pus cap la cap tot ce-și amintea doamna McKechnie; deși și-au notat mai mult ce nu știa. Un bărbat înalt, cu accent cockney destul de pronunțat, purtând un pulover maro; un

bărbat scund, cu un posibil accent irlandez, care „făcuse o remarcă”, după cum s-a exprimat delicat Rosie, despre Godfrey. Cel scund părea să se numească Stanley. În mod deliberat, se menționase de două – ba chiar de trei ori – numele de Barbara. Se mai rostise de câteva ori cuvântul „șefu’”.

— Doamnă McKechnie, v-ați certat cu cineva?

— Nu – eu nu mă cert. Poate cu menajera. Ce fel de certuri?

— A, discuții în contradictoriu, neînțelegeri, *vorbe aruncate,* chestii dintr-astea.

— Nu.

— Cunoașteți pe cineva cu numele de Stanley?

— Mda, ar fi unchiul lui Brian, dar…

— Vă înțelegem, doamnă. Dar Barbara?

— Am încercat să mă gândesc. Nu, nu, sigur nu.

— Hmm, se pare că trebuie să ne bazăm pe cei de la laboratorul de criminalistică. Asta, dacă nu cumva ne poate ajuta soțul dumneavoastră, desigur.

Cei doi polițiști au coborât tacticoși la parter, împreună cu domnul McKechnie.

— Avem probleme, domnule, a zis Bayliss, sergentul detectiv, un tip destul de brutal, cu păr nisipiu, îmbrăcat într-un costum albastru. Probleme. Niciun indiciu, adică, putem suspecta majoritatea populației Angliei. Nicio pistă, cum ar spune colegul meu. N-a fost furt. Niciun mobil evident, sunteți de acord cu mine?

— Nici eu nu văd mobilul.

— Și e vorba de o faptă deosebit de perversă. Să nu uităm de pisică, bineînțeles. Problema care se pune e dacă avem de-a face cu acțiunea unor maniaci sau nu. Dacă ar fi fost vorba doar de motan, aș fi zis că da. Sunt mulți oameni bolnavi. Am cunoscut indivizi care au aruncat pisici de pe casă, doar ca să se distreze. Dar s-o pui în țepușă și s-o prăjești, asta-i ceva nou chiar și pentru mine. Willett, tu ai mai auzit de așa ceva?

Colegul său s-a gândit puțin la infracțiunile comise împotriva felinelor de care avea cunoștință.

— Am avut înecuri și, înțelegeți, mutilări, a răspuns el. Am auzit și de cutii de conserve legate de coadă, dar asta a fost mai demult. Nu, nimic de genul acesta.

— Deci, vedeți, domnule, a urmat Bayliss, vătămarea soției a fost un act deliberat. Adică i-au știut numele, când o pot găsi acasă și, mă iertați, au știut exact ce vor să-i facă. Am dreptate?

— Voi sunteți specialiștii.

— Mda, așa e. Drăguț din partea dumneavoastră s-o spuneți. Așadar, iată ce vreau eu, domnule: motivul. Willett, ce-a spus doamna McKechnie despre acest Stanley?

Celălalt polițist a deschis agenda și a răsfoit câteva pagini.

— Ceva de genul „a venit rândul lui Stanley”, iar doamna crede că cel înalt a spus asta.

— „Rândul lui Stanley.” Sună ca și cum îl invita pe celălalt să treacă la treabă. Parcă i-ar fi dat drumul din lesă, cam așa ceva. Cunoașteți pe cineva cu numele de Stanley, domnule?

— Unchiul meu, dar…

— Nu, serios. Altcineva?

— Nu, îmi pare rău.

— În fine. Acum, să trecem la ceva mai ușor. Cine-i Barbara?

— N-am idee.

— Am impresia că vă cam plac femeile, domnule, e adevărat?

— Ce vrei să insinuezi? Nici vorbă.

— Nu v-ați dat niciodată la altele, domnule? Nu se poate să nu fi avut prilejul, dacă pot să mă exprim astfel. N-ați călcat strâmb?

— Sigur că nu. Am cincizeci și cinci de ani. Anul trecut am suferit un preinfarct. Cred că efortul m-ar ucide. (Într-adevăr, din când în când, el și Barbara erau nevoiți s-o lase mai ușurel; ar fi fost grozav să mori așa, se gândea el câteodată,

dacă puteai suporta sentimentul de jenă. Deși, desigur, nu el avea să fie acela care să roșească.)

— Deci, dumneavoastră și doamna McKechnie… Bayliss se referea mai mult ca sigur la faptul că Rosie își avea propriul dormitor.

— Pentru că am impresia că-ți face plăcere să știi asemenea lucruri, răspunsul este nu, adică am încheiat socotelile. Am rămas, însă, buni amici.

— Nici nu mă îndoiesc, domnule, nici vorbă. Dar soția? Are, cumva… vizitatori?

— Ce mama naibii te face să crezi că ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări? Soția mea a fost tăiată, nu violată. De ce nu căutați cuțitul sau ce s-a folosit? Ce rost au toate întrebările astea?

— Cum să zic, nu știi niciodată până nu găsești răspunsuri. Deci niciun Stanley, nicio Barbara; nici crailâc; dar ce-i cu persoana căreia i se spune „șefu’”?

— Ar putea fi oricine. Toți au un șef.

— Cred că e adevărat, domnule McKechnie. Ciudată întâmplare, totuși, nu? Adică, pătrund doi indivizi în casă, vă atacă soția, omoară pisica și rostesc trei nume, dar nimeni nu pare să fi știe ceva. Cine vă e *șef,* domnule? a întrebat Bayliss, care nu ținea neapărat să fie prietenos.

— Îmi sunt propriul șef.

— Povestiți-ne și nouă peste ce șefiți, domnule McKechnie.

McKechnie and Co Ltd Registered Company. Cu sediul în Rupert Street, W1. Importator și distribuitor de jocuri și jucării, obiecte decorative, costume, artificii pentru interior, truse de magie și măști comice. Măști polițienești, dar numai măsuri pentru copii. Afaceri mai mult sezoniere, mai scăzute vara, mari în perioada dinaintea Crăciunului, desigur. Fără probleme financiare. Cifră de afaceri în jurul sutelor de mii de lire. Stocurile păstrate în două depozite de mici dimensiuni, unul în Lexington Street, iar celălalt într-o curte din Greek Street. O afacere mică,

profitabilă și cinstită. Asta era povestea domnului McKechnie.

— Pare prea frumos ca să fie adevărat, domnule. V-ar deranja dacă am veni până la biroul dumneavoastră într-o zi, ca să discutăm?

— Nicio problemă. Puteți veni, dacă doriți, la începutul săptămânii viitoare. În restul săptămânii, o să stau acasă ca să-mi îngrijesc soția.

— Vă mulțumim pentru sprijin, domnule. O să trimit medicul nostru legist ca să vadă rana soției dumneavoastră – să vedem dacă descoperă ce tip de cuțit s-a folosit. O să luăm pisica, asta, dacă nu vă deranjează; și am mai dori și rochia purtată de doamna McKechnie. Iar dacă vă amintiți ceva despre numele acelea, vă rog să ne anunțați, da?

— Desigur.

Imediat după plecarea polițiștilor, McKechnie a telefonat la birou. I-a răspuns Barbara; așa și trebuia – doar era singura persoană aflată acolo. A întrebat-o dacă avea motive să se plângă de purtarea lui, iar Barbara i-a spus că fusese întotdeauna drăguț cu ea. Apoi a întrebat-o dacă era dispusă să-i facă un serviciu, și ea a răspuns că speră să fie ceva cu care se obișnuise, deoarece îi făcea plăcere. El a zis nu, de data asta, nu, „vampă mică ce ești”, acum e vorba de altceva. A rugat-o să închidă biroul și să-și ia un concediu cu plată de trei săptămâni. Da, îi rămâneau și cele trei săptămâni de concediu anual, dar în altă perioadă. Nu, nu încerca să-i sugereze că o concedia. Sigur, ținea mult la ea. Da, vor face nebunii destul de curând. Curând, sigur. Și-i va trimite cecul cu salariul pe luna asta pe adresa de acasă.

Apoi a dat un alt telefon, la o agenție de plasare de personal temporar din Shaftesbury Avenue și a cerut să i se pună la dispoziție o secretară pe o perioadă de trei săptămâni, începând cu lunea viitoare. După care s-a așezat, întrebându-se dacă proceda bine.

Asta s-a întâmplat într-o marți. Miercuri, a venit medicul legist, a examinat-o pe doamna McKechnie, a oferit condoleanțe pentru pierderea lui Godfrey și a plecat, murmurând ceva despre metodele de pedeapsă islamiste.

Joi, s-au întâmplat două lucruri. A apărut *Guildford Advertiser,* având pe la jumătatea paginii șapte un titlu care suna astfel: MOARTEA BIZARĂ A UNUI ANIMAL DE COMPANIE ÎNTR-O EFRACȚIE: OPERA UNOR MANIACI. Apoi, sergentul detectiv Bayliss a apărut din nou, avându-l la remorcă pe Willett.

— Am primit raportul de constatare al medicului, a zis Bayliss, și cred că-l putem elimina pe unchiul Stanley. McKechnie l-a măsurat cu un aer nedumerit. Bayliss a scos un document imprimat din geanta diplomat și a citit: „Victima… rana… zona adiacentă…” A, uite aici: „Instrument folosit: cuțit de mărime medie spre mare, cu lamă fină. S-a folosit porțiunea de lamă dinspre vârf, deci nu a fost un cuțit sau un instrument de tăiat cu resort și niciun cuțit de bucătărie ascuțit. După toate probabilitățile, este vorba despre un cuțit de modelaj sau despre un instrument de tăiere în lemn de uz restrâns. Nu au rezultat dovezi că instrumentul a mai fost folosit anterior întrucât rana a fost dezinfectată minuțios înaintea examinării criminalistice; probabil s-a folosit un instrument cu destinație specială, de tip cuțit Stanley.”

Bayliss a ridicat ochii de pe foaie și a surâs mulțumit de sine; apoi a făcut un gest din cap către Willett, care a scotocit prin agendă și a citit din nou din declarația doamnei McKechnie: ceva de genul „a venit rândul lui Stanley”.

Bayliss și-a păstrat aerul de bună dispoziție. McKechnie nu a priceput de ce ștergerea unuia dintre puținele indicii care ar fi fost de folos îl încânta în așa măsură pe detectiv. A primit și explicația:

— Mda, până acum căutam o persoană pe nume Stanley. Acum însă, căutăm doar oameni care posedă cuțite Stanley. Așa avem ceva mai multe șanse.

McKechnie nu și-a putut da seama dacă Bayliss era arogant sau prost.

În următoarea săptămână, Bayliss și Willett au apărut la biroul lui McKechnie. Au fost primiți de noua lui secretară, Belinda. Ceruse în mod deliberat agenției o fată pricepută, fiindcă era sătul de muieri cu fuste scurte, care-i încărcau nota de plată la auxiliare și încercau să se revanșeze arătându-i câte un petic de chiloțel atunci când luau notițe. Cel de la agenție a înțeles la ce făcea aluzie, a scris „Persoană religioasă” pe dosul formularului și i-a trimis-o pe Belinda, o fată ce șchiopăta puțin și purta între sâni o cruce mare din argint, drept pavăză în calea palmelor asudate ale vreunui bărbat. McKechnie s-a arătat mulțumit de ea, cu toate că nu era cu nimic mai eficientă decât fetele care-i arătau ce au sub plastron încă din prima zi de muncă.

După ce a sosit, Bayliss a întrebat în treacăt de când lucra Belinda acolo; McKechnie avea răspunsul pregătit. Avusese mereu angajate temporare, a precizat el, pentru că erau mai serioase și nu le venea greu să învețe ce aveau de făcut, iar uneori închidea biroul vreme de câteva săptămâni și, oricum, firma era prea mică pentru a păstra o secretară cu care nu s-ar fi împăcat. A, le angaja prin diverse agenții de plasare de lucrători temporari – ba de la una, ba de la alta; nici nu-și mai amintea care i-o trimisese pe Belinda – puteau s-o întrebe pe ea, dacă țineau să afle. Numele secretarei dinainte? A, Sheila, iar înaintea ei, Tracy, și mai demult, Millie, sau cam așa ceva.

După plecarea lui Bayliss și Willett, McKechnie s-a simțit de parcă ar fi încheiat nu știu ce contract important. S-a dus până la Restaurantul Bianchi’s

și s-a recompensat cu ce aveau acolo mai bun, ca să-și dovedească ce încântat era de sine.

În săptămâna următoare a primit primul telefon. Belinda i-a spus că un anume domn Salvatore voia să discute cu el.

— Domnul McKechnie?

— Da.

— Cum îți merge azi?

— Bine.

— Sigur ți-e bine?

— Da, așa cred. Cu ce îți pot fi de folos? Imigranții ăștia se cam lungeau cu vorba – își închipuiau că asta făcea parte din eticheta englezească. McKechnie cunoștea un grec, client de-ai săi, care, până să termine cu temenelele și politețurile, uita de obicei motivul pentru care sunase. Și atunci trebuia să sune mai târziu pentru a-i transmite comanda.

— Iar soția, domnule McKechnie, e bine?

McKechnie s-a zbârlit, deși tonul individului rămăsese neschimbat.

— E bine. Cu ce îți pot fi de folos?

— Fiindcă în locurile de unde vin, avem o zicală – soția este podoaba casei. Nu găsești că e o exprimare frumoasă, o expresie elegantă?

McKechnie a închis. Indiferent cine era tipul, ori spunea ce voia, ori să-și vadă de treburi. În plus, McKechnie avea nevoie de timp de gândire ca să descopere ce se petrecea.

N-a avut parte de acel răgaz. Telefonul a sunat din nou, aproape imediat, iar Belinda l-a anunțat pe un ton de scuză:

— S-a restabilit legătura, domnu' McKechnie. Vă cer scuze că s-a întrerupt, cred că am apăsat eu pe vreun buton din greșeală.

Cam de genul ăsta de secretare avea parte în ultima vreme – cele din vechea școală, ba chiar și unele dintre cele ce-și arătau desuurile măcar știau când îți întrerupeau convorbirea. Astea de acum

nu-și dădeau seama; doar presupuneau – și presupuneau corect – că ele o făcuseră.

— Jalnic sistemul de telefonie din țara ta, domnule McKechnie, a zis vocea aceea. Am auzit că naționalizarea ar fi cauza, dar, sigur, eu n-am cum să țin minte asta.

— Ai treabă cu mine, domnu'…?

— Salvatore. Păi, și da, și nu, după cum zici tu. Oricum, nu-mi stă în obicei să telefonez necunoscuților pur și simplu ca să reduc deficitul Poștei. De aceea o să-ți spun de ce am sunat. Te-am sunat să te anunț că-mi pare rău de motan.

— Pi…

— Da, domnule McKechnie, a fost vorba, cum să spun, dacă știi franțuzește, s-a dat dovadă de *un peu trop d'enthousiasme.* Pe înțelesul oricui, băieții au uitat puțin de ei și i-a luat valul.

— Ti… Ticălosule. McKechnie nu știa exact ce ar vrea să spună; la o adică, nu-i prea păsa de motan; fusese mereu puiuțul lui Rosie, după cum chiar ea obișnuia să-l alinte.

— Bine, îmi însușesc critica. Acum, al doilea lucru pe care vreau să ți-l spun: sper că respectabila ta soție își revine după calvarul acela. Și îți sugerez să nu mai închizi. Tonul devenise mai dur. McKechnie nu a răspuns, astfel că omul a continuat: Așa, îmi iau libertatea de a deduce din tăcerea ta că, da, după cum te-ai exprima tu, e pe drumul cel bun.

McKechnie s-a abținut să răspundă.

— Iar al treilea lucru pe care vreau să ți-l spun e următorul: nu ți se pare ieșit din comun faptul că poliția n-are nicio idee ce s-a petrecut, sau cine, sau de ce ar fi putut face așa ceva? Apropo, presupun că nu le-ai povestit de simpatica ta secretară care se pare că nu mai lucrează la tine.

McKechnie n-a răspuns nici de data asta. Încerca să-și noteze pe o agendă cât mai mult din acea conversație.

— Nu, n-ai făcut-o. Înțeleg și de ce. Așadar, ca să rezumăm, domnule McKechnie, aș dori să-ți spun ceva. Nu e extraordinar, ba chiar puțin înspăimântător că două lucruri atât de neplăcute s-au putut întâmpla în propriul tău cămin, iar polițiștii, după o anchetă minuțioasă, n-au găsit niciun indiciu care să le fie de folos? Nu e o ironie că singurul indiciu care putea fi folosit a fost ascuns chiar de tine? Situația nu este prea roză, domnule McKechnie, cel puțin pentru tine, nu crezi? Cu alte cuvinte, ideea e, nu-i așa, că s-ar putea întâmpla ceva similar sau poate mult mai rău, iar tu ai fi aproape sigur că nici de data asta poliția n-ar reuși să-ți fie de niciun ajutor? Ce zici de asta, domnule McKechnie?

— Aș spune că nu se știe niciodată.

— Iar eu te asigur, domnule McKechnie, că unii dintre noi știu. Mai precis, în cazul de față. Să presupunem că te adresezi din nou poliției. Le spui că-ți pare rău că ai mințit și nu le-ai spus nimic despre Barbara. Crezi că dacă te-ai duce să mărturisești că ai mințit, asta le-ar da aripi? La urma-urmelor, sunt și ei oameni, domnule McKechnie, de aceea vor crede că ai mințit și în legătură cu alte lucruri, și-și vor spune, după cum singur te-ai exprima: „Ia mai dă-l în mă-sa.” Iar apoi, dacă te-ar lua în serios, încotro i-ar conduce informația asta? Cât de mult va contribui la descoperirea făptașilor? Zilnic au loc infracțiuni, chiar și în orășelul tău liniștit.

— Ce vrei?

— A, mă bucur că m-ai întrebat, domnule McKechnie. Asta îmi dovedește că nu ești prost. Ceea ce vreau eu este să *gândești.* Aș vrea să te gândești la ceea ce oamenii numesc posibilități. Asta e tot ce-ți cer, deocamdată. Acum o să închid ca să te las să-ți vezi de afacerile tale legale.

Legătura s-a întrerupt.

Ascultător, McKechnie a început să se gândească la posibilități. Era extorcat? Încă nu. Se

pregăteau să-l șantajeze? Dacă da, omul proceda într-o manieră cu totul neobișnuită. Oare soția sa era în siguranță acasă? Dar el? Să se adreseze din nou poliției din Guildford? Să meargă la secția de aici, la West Central, pe Broadwick Street? Să încerce să transfere ancheta la West Central și să spere că informația aceea legată de Barbara va fi pierdută pe drum? Bun, dar ce avea de declarat polițiștilor de aici? Putea să se ducă să stea puțin de vorbă cu Shaw, sergent detectiv la West Central, cu care servea câte un păhărel din când în când. Nu era o idee rea.

A sunat la West Central și a aflat că Shaw avea o săptămână de concediu. Dorea să discute cu altcineva? Nu.

După două zile, Belinda l-a anunțat că Salvatore telefonase din nou.

— Tot bine, domnule McKechnie? Bun. N-o să-ți răpesc prea mult timp. Am înțeles că te-ai mai gândit. Nu te-ai dus să completezi declarația, desigur.

McKechnie a rămas mut.

— Nu, sigur că n-ai făcut-o. Acum să-ți spun ce o să faci pentru mine. O să-mi dai niște bani. Nu prea mulți. De fapt, o sumă minoră. Douăzeci de lire. Ba nu, să zicem douăzeci și cinci. Mda, te duci la bancă mâine dimineață – sau îi scoți din fondul de rezervă, la o adică, nu mă interesează de unde – și aștepți să te sun din nou ca să-ți spun ce vreau să faci cu ei. E foarte simplu, domnule McKechnie. A, și te asigur, chiar dacă n-ai mai făcut asta, eu așa am procedat până acum.

Convorbirea s-a întrerupt. McKechnie a inspirat adânc, și-a îmbrăcat haina, i-a spus Belindei că iese câteva minute și s-a dus până la secția de poliție West Central.

West Central era una dintre secțiile care nu fuseseră modernizate. În urmă cu zece ani se scosese globul albastru ce era montat pe o consolă, iar după cinci ani se montase noua firmă, o bandă

albă și subțire, iluminată de un tub de neon, pe care scria SECȚIA DE POLIȚIE WEST CENTRAL. După aceea, timpul s-a scurs din ce în ce mai încet; vopseaua cenușie din interior s-a înnegrit, an de an, farfuriile de la bufet s-au ciobit tot mai mult; iar oamenii au devenit mai iritabili.

Shaw era tot în concediu; de aceea, McKechnie a fost condus la inspectorul-șef Ernest Sullivan, ce lucra de douăzeci de ani în poliție și de zece pe „felia" aceea, un bărbat masiv și morocănos, pe care nu-l mai impresionau nici fărădelegile, oricare ar fi fost ele, nici reclamanții, oricare ar fi fost aceștia. McKechnie și-a spus durerea – atacul asupra soției, punerea la copt a motanului, telefoanele primite și cererea de bani – asta în timp ce Sullivan muta niște hârtii dintr-o parte a biroului în alta, și, din când în când, se scobea în urechi cu un băț de chibrit.

După ce McKechnie a terminat, Sullivan s-a mulțumit să spună:

— Chestia cu pisica e nouă. În rest, am auzit de toate. Cred că-ți trebuie ceva putere ca să înfigi pisica într-o țepușă. Probabil că l-o fi zgâriat, nu crezi?

Pe McKechnie l-a neliniștit interesul deosebit arătat de polițist față de moartea motanului.

— Dar ce facem cu vătămarea soției și cu șantajul?

— Așa e, m-a șantajat.

— Omul ți-a spus ce va face dacă nu plătești?

— Nu.

— Atunci, înseamnă că e doar o încercare. Poate că cele două chestii nu-s legate. O fi vreunul care a citit ziarul local și s-a gândit să-și încerce și el norocul.

Nu așa stăteau lucrurile, s-a gândit McKechnie, fiindcă acel Salvatore știa de Barbara, iar asta nu apăruse în ziar. De aceea, s-a mulțumit să mormăie:

— Nu pare plauzibil.

— Ba e posibil. Sullivan părea să-și dorească să depună minimum de efort pentru rezolvarea cazului. McKechnie aștepta. Într-un târziu, Sullivan s-a foit pe scaun, s-a scobit într-o ureche și a zis:

— Cred că pot obține transferarea cazului la noi. (Dar nici asta nu l-a făcut să fie mai exuberant.) Procedăm așa?

— Dacă socotești că asta e cea mai bună soluție. Ceea ce s-a întâmplat sigur nu are legătură cu domiciliul meu.

Sullivan a dat aprobator din cap și a dispărut. Când a revenit, părea, dacă se mai putea așa ceva, și mai puțin dispus să înghită prezența lui McKechnie în birou. Dacă McKechnie se căra, părea să sugereze privirea lui, putea să-și curețe și el urechile ca lumea.

— Mda, o să-mi trimită dosarul, a spus el. Un tip pe nume Bayliss. A zis că cei de la laboratorul de criminalistică au stabilit că pisica a stat la cuptor vreo trei ore. Neplăcut miros, nu?

— Nu mai țin minte.

— Zău, domnule McKechnie. Sunt convins că n-ai uitat. Și fiindcă tot vorbim despre mirosuri urâte, parcă și în camera asta adie ceva puturos, nu crezi?

McKechnie a privit apoi în jur.

— Nu, nu-i nevoie să te uiți în jur. Vreau să spun că de pe scaunul pe care stai vine un miros urât, nu-i așa, domnule McKechnie? Nici noi nu suntem prea curați, așa e? Te mai ții de escrocherii, domnu' McKechnie? Crezi că noi am uitat? Iar dacă te-ai gândit să faci alte șmecherii, o să scot dosarul să-l aduc la zi.

— Asta a fost în urmă cu ani de zile.

Da, și se petrecuse la trei sute de kilometri depărtare. Anturaj necorespunzător, tentații, i se putea întâmpla oricui. Nu poți face afaceri fără să te lași ispitit din când în când. Dar de unde făcuse Sullivan rost de cazierul lui?

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, a repetat el. Am înțeles că Legea reabilitării infractorilor e încă în vigoare.

— Este, domnule McKechnie, încă este. Sullivan se mai înviorase. Partea asta a discuției îi încânta nespus. Dar asta nu funcționează în cazul nostru, înțelegi? Sau în sensul în care crezi. Iar când cineva apare pe felia noastră, indiferent pentru ce, ne place să știm câte ceva despre el.

— Mda, domnule inspector-șef, imposibil să faci afaceri și să nu cedezi uneori tentației.

— Da, sunt convins, domnule McKechnie. Chiar sunt uimit, după ce am citit dosarul tău, că n-au mai avut loc accidente rutiere în Leeds. A chicotit. Cu atâtea baloturi care pică din spatele camioanelor…

McKechnie a rămas mut.

— În fine, cred c-ar fi mai bine să facem uitat trecutul. Sullivan a rostit asta ca și cum n-ar fi reușit să se convingă nici pe sine, fără a mai vorbi de alții.

— Revenind la cazul de față, domnule inspector-șef…

— A, sigur.

— Ce să fac în privința celor douăzeci și cinci de lire?

— Plătești și le treci în registre ca datorie nerecuperabilă.

— Vorbești serios?

— Absolut. Nu așa te-ar sfătui instinctul să procedezi? Nu așa ar face un escroc care se respectă?

— Cu alte cuvinte, îmi spui s-o las baltă, nu?

— Nu, nu-ți sugerez asta, vreau să zic doar că afacerile sunt afaceri. Iar a ta presupune uneori ștergerea unor datorii. Treaba mea presupune să nu risipesc timpul oamenilor mei dacă vreun ticălos citește un ziar din Guildford și încearcă să scoată un bănuț cinstit de la unul de teapa lui. Ciudat cum se dezvoltă spiritul întreprinzător, domnule

McKechnie, nu crezi? Am avut odată unul dintr-ăștia. Omu' citea ferparele din *Telegraph* și trimitea note de plată din partea unei croitorii, pentru modificări de costume, pe adresa morților. De obicei, familia primea notele astea – era vorba doar de patru-cinci lire, omul nu se lăcomea – iar de cele mai multe ori primea banii. Simț înnăscut, pe bune. Cum să nu plătești notele de plată ale iubitului defunct, nu-i așa?

— Și cum de-a pățit-o?

— A, întotdeauna apare o greșeală, nu? Doar că, uneori, totul merge strună, iar atunci nu mai ai ce povesti. Ceea ce l-a băgat la apă a fost la fel de simplu ca și ceea ce-a mers: a făcut greșeala de a trimite o asemenea notă de plată către un mort dintr-o familie de croitori. Toată lumea s-a distrat, serios. Nimeni nu a luat-o în tragic, din câte știu. Omu' a luat doar vreo doi ani.

— Ai auzit de cineva pe nume Salvatore?

— A, da, am auzit de Salvatore. Mare șmecher din zonă. Fetițe, țigări, ceva heroină, show-uri cu păsărici, filme; un mahăr cu vederi foarte democrate, acest domn Salvatore.

McKechnie a rămas surprins; apoi s-a înfuriat.

— Și de ce nu mi-ai spus din capul locului? Acum o să-i poți intercepta telefonul, fiindcă o să mă sune mâine.

— Ia-o ușurel, domnule McKechnie. Sullivan părea să se simtă din nou în largul lui, uitase până și de curățatul urechilor. Nu putem intercepta chiar așa, cum ne taie capul. Am nevoie de tot soiul de aprobări de sus. Trebuie să obțin aprobarea de la Ministerul de Interne; semnătura ministrului. Ce, crezi că-mi semnează mie pentru un șantaj de două parale?

— Păi, de ce nu?

— A, să-ți spun de ce, domnu' McKechnie. Fiindcă domnul Salvatore nu parlește ingleze, halește doar italienește. De când s-a născut. Și, în al doilea rând, nu mai e printre noi. A dat în

primire acum vreo cinci ani. Un bătrânel simpatic. Toți băieții mei au pus câte ceva ca să-i trimitem o coroană.

— Și-atunci, cu cine am vorbit eu?

— Păi, nu mai știu alt Salvatore prin zonă. De aceea cred că te-ai ales cu vreun glumeț, domnu' McKechnie, asta e bănuiala mea.

— Bun, și ce fac?

— Faci ce vrei, domnule McKechnie. Dacă vrei, plătești, dacă nu vrei, îi spui să se ducă-n mă-sa.

— Și dacă nu vrea?

— Eee, în cazul ăsta… dacă va continua să te cocoșeze cu cererile, vii la mine și vedem noi. La suma asta, nu merită să ne deranjăm. În timp ce spunea asta, în ochii lui Sullivan a apărut o expresie sugestivă. Oare îl cântărea pe McKechnie, să vadă cât valorează?

A doua zi dimineață, Brian i-a adus mâncarea la pat lui Rosie, așa cum se învățase de când cu atacul, și apoi s-a dus jos, să-și citească ziarul și corespondența. De când se știau, își deschiseseră unul altuia scrisorile; asta arăta cât de apropiați erau. A găsit câteva scrisori de afaceri pentru el, niște amendamente la legi, plus un pliculeț de culoare cenușie, adresat doamnei B. McKechnie. Părea mai gros într-un colț și prezenta o pată ce dădea semne că se va lăți. L-a deschis cu fereală, s-a uitat înăuntru, după care a aruncat o privire grăbită către scări, ca nu cumva să fie surprins de coborârea lui Rosie.

Primul lucru pe care l-a extras din plic a fost o fotografie de-a Barbarei. N-o mai văzuse până acum. Mergea pe o stradă, undeva în Londra, după toate aparențele; judecând după poziție, părea să fi fost făcută dintr-o mașină în mișcare. Sugera bine originalul, dar n-ar fi putut spune cât de atrăgătoare era, fiindcă fotografia avea o pată pe ea. Jumătate din fața Barbarei era mânjită de soluția de developare care se scursese. A verificat plicul și a descoperit sursa acelei pete: dintr-un

prezervativ, conținutul se scurgea încet. A făcut ghem plicul și l-a îndesat într-un buzunar. Apoi a întors fotografia. Pe dosul ei, cu litere de tipar, a citit:

STIMATĂ DOAMNĂ MEKECHNIE, NE-AM GÂNDIT
CĂ AI DORI SĂ VEZI O POZĂ CU BARBARA

McKechnie a privit din nou fotografia. Treptat, a distins câteva firme asupra cărora nu-și concentrase atenția la început – un magazin de îmbrăcăminte, o bancă, un teatru. Fusese făcută pe Shaftesbury Avenue, la un pas de biroul lui.

În drum spre firmă, a aruncat la gunoi plicul în care rămăsese prezervativul. Așezat la birou, a încercat să se gândească la comenzile ce trebuiau onorate în dimineața aceea și, în schimb, s-a trezit că-și dorește să audă țârâitul telefonului. Ceea ce, bineînțeles, s-a și întâmplat.

— Domnule McKechnie, cum îți merge azi? La fel de bine ca întotdeauna, sper.

— Da, bine.

— Soția e bine?

— Da, de ce nu?

— Ai dreptate. Doar dacă nu cumva a avut plăcerea de a deschide corespondența de dimineață.

— N-am cum să știu – am plecat înainte de sosirea poștașului. (Nu era foarte convingător; se cam săturase ca mereu celălalt să știe dinainte ce va spune.)

— Nu contează, să trecem la treabă. Domnule McKechnie, suntem cam nemulțumiți de purtarea ta. Sper că înțelegi de ce, fără îndoială.

— Nu.

— Hai, lasă, ai procedat rău ducându-te la poliție. Ce te face să crezi că o secție de poliție e mai bună decât alta? Sunt convins că niciuna nu te poate ajuta prea mult. (Nici nu știa câtă dreptate avea.) Asta e, dar cum s-ar părea că îți să înalți

ștacheta, regret, dar și eu trebuie să ridic miza. Cele douăzeci și cinci de lire devin cincizeci, asta, pentru că ai făcut acest pas anapoda. Totuși, ca să-ți demonstrez că tratezi cu oameni de afaceri, îți mai las o zi până la scadență. Cincizeci, mâine, și te informez eu dimineață cu privire la modalitatea de plată.

— Și cum pot ști cât de serios vorbești?

— Ia-o-n bot și o să afli, domnu' McKechnie, ia-o-n bot, și-o să vezi tu. Telefonul a amuțit.

L-a sunat imediat pe Sullivan și i-a spus ce se întâmplase; Sullivan nu s-a arătat deloc încântat să aibă vești de la el atât de curând. Și-a dres glasul, i-a zis: „Plătește" și a închis.

După o noapte de gândire, a doua zi de dimineață, McKechnie s-a dus la bancă și a scos cincizeci de lire. Era posibil ca Sullivan să aibă dreptate; plătea o dată și gata. Însă, cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că șansele erau tot mai reduse. Avea senzația, foarte dezagreabilă, că ăsta reprezenta doar începutul unei chestii care avea să dureze cine știe cât. S-a gândit totuși să nu se precipite. La 11, telefonul a sunat din nou. De astă dată, vocea suna mai tăios.

— Un plic maro, te rog, McKechnie. Prins cu două zgârciuri de cauciuc, unul în lung, celălalt pe lat. Dacă, în prostia ta, ai cerut băncii să-ți dea bancnote noi, du-te și schimbă-le. Lași plicul în pubela din mijloc, în față la Cinematograful Columbia, la ora 13.

McKechnie a procedat conform instrucțiunilor. A găsit la timp pubela din mijloc, a ridicat capacul, s-a răsucit, a privit în jur, poate surprindea pe cineva urmărindu-l, apoi a plecat cu pas apăsat. A mers spre vest, pe Shaftesbury Avenue, a tăiat-o pe Wardour Street, a revenit pe Gerrard Street și s-a oprit lângă un panou publicitar. De acolo, atât cât îi permiteau traficul și pietonii, putea zări cele trei pubele de la ușa din spate a cinematografului. A stat acolo preț de trei minute și ceva, temător de

fiecare dată când vreun autobuz îi bloca vederea, când, treptat, și-a dat seama că, aflat la vreo trei metri depărtare, era urmărit de un bărbat. Un tip cu fața lătăreață, brunet, masiv, purtând ochelari și având o sclipire cam ciudată în ochi. Când a simțit că McKechnie îl fixează cu privirea, s-a apropiat calm de el, i-a dat roată, după care și-a lăsat bărbia rubicondă pe umărul lui, astfel că în acea clipă aveau capetele îndreptate spre pubele. Apoi l-a mai ocolit o dată și, ciupindu-l de obraz, i-a spus, cu un zâmbet amical, dar ușor dement:

— Șterge-o.

McKechnie s-a îndreptat către birou, simțind că inima îi bate mai repede decât i-ar fi stat bine unuia care primise deja un semn de sus.

Două săptămâni mai târziu, Salvatore l-a sunat din nou.

— Stimate domnule McKechnie, sunt încântat să discut din nou cu tine. Te-ai arătat deosebit de amabil să mă ajuți acum aproape două săptămâni, când rămăsesem fără bani. Sunt convins că cei de la Fisc vor înțelege când vei trece cheltuiala asta la pierderi. Ei, dar s-ar părea că iar mă confrunt cu o problemă de lichidități. De aceea mă întrebam dacă n-ai vrea să mă scoți din belea. Îmi pare rău, dar de data asta aș avea nevoie de ceva mai mulți bani. Cred că batem palma la o sută.

— M-am săturat de chestia asta.

— Nu știu cum se face, domnu' McKechnie, dar nu te cred. Sunt convins că un om cu două depozite și un birou, indiferent cât de sărăcăcioase ar fi, tot poate scoate o sută de lire ca să-și ajute un prieten.

McKechnie a ignorat înțelesul vorbelor, concentrându-se asupra pronunției. S-a întrebat de ce Salvatore, care folosise un pronunțat accent străin în cursul primei convorbiri, părea să vorbească acum o engleză model.

A răspuns:

— Cum spui tu.

În sinea lui, McKechnie a trăit un moment de satisfacție. Acum, poliția era obligată să intervină. L-a sunat pe Sullivan și i-a spus că cererea ajunsese la nivelul la care se justifica intervenția legii. A doua zi a respectat instrucțiunile, a lăsat banii la ora 13 într-o pubelă legată cu un lanț de un stâlp de iluminat de pe Frith Street, s-a întors la birou și a așteptat telefonul lui Sullivan. Când a fost sunat, veștile nu erau bune.

— Îmi pare rău, i-am ratat.

— Cum adică i-ai ratat?

— Păi, am plasat în zonă doi oameni, care te-au văzut când ai depus plicul și, după câteva ore de așteptare, au verificat pubela. Era goală.

— Eu cred că oamenii tăi sunt niște neisprăviți.

— Hei, domnule McKechnie, ceea ce ai spus poate fi considerat defăimare. Strada era foarte aglomerată – de aceea amicul nostru a ales ora 13 – iar oamenii mei nu pot apărea în uniforme, îți dai seama. Pe de altă parte, n-o să-mi risc cei mai buni polițiști pentru o asemenea treabă – mutrele lor ar fi recunoscute una-două. Ăsta-i necazul cu „felia" asta.

— Și-atunci, ce facem?

— Mai tragem o dată.

— Și ce s-alege de suta mea?

— Uf, sunt convins că o să găsești o modalitate să ți-o scazi, domnule McKechnie. (Oare de ce păreau toți convinși că pierderile pot fi trecute în declarația de venit? Încercau să-i ușureze lui socotelile sau să-și rezolve propriile probleme?)

După aproximativ două săptămâni, Salvatore l-a sunat din nou; trebuia făcută o nouă plată, adică a pierdut încă o sută, deoarece oamenilor lui Sullivan le scăpase momentul ridicării plicului, ori fuseseră neatenți câteva clipe, dar din păcate vitale; sau, așa cum a sugerat McKechnie în cursul discuției, dormiseră pe ei.

— Hmm, sugestiile astea defăimătoare nu ne ajută deloc, să știi, a spus Sullivan, părând să

prezinte scuze în mod oficial, dar fără să fie prea îndurerat de nereușita oamenilor lui.

McKechnie însă *era* profund îndurerat. Dorise ca Sullivan să preia cazul în speranța că se va întreprinde ceva. Cazul privind rănirea soției sale fusese transferat de la Guildford la West Central, iar asta era aproape tot ce se făcuse. În patru săptămâni pierduse două sute cincizeci de lire, nimeni nu știa cine o atacase pe Rosie, iar lui Sullivan părea să nu-i pese. Nici măcar la Sullivan nu mai putea merge să se plângă, deoarece Salvatore sau oamenii lui îl țineau sub observație, evident, ori aveau vreun spion undeva; de aceea, nu putea decât să păzească telefonul de la birou și să aștepte ca Sullivan să-i mai dea vreo veste proastă.

Abia când, din cauza lui Sullivan, a pierdut și a treia sută, McKechnie s-a decis să preia inițiativa. A telefonat la West Central și a cerut cu detectivul sergent Shaw. I-a explicat că dorea să-l vadă urgent între patru ochi; se puteau întâlni peste o zi sau două, dar departe de localul al căror obișnuiți erau. Shaw a fost de acord.

S-au întâlnit la o bodegă plină de cheflii din apropierea Gării Baker Street, un local spațios, fără niciun haz, unde patronii nu catadicseau să alunge fumul gros de țigară nici măcar la schimbarea turelor; băutorilor le plăcea acolo pentru că, prin atmosfera sa înnegurată, localul se deosebea total de căminele lor aerisite. De acolo plecau la soții, copii, curățenie și cina preferată, așa că prețuiau bomba aceea pentru mizeria, mirosul, masculinitatea și refuzul ei îndărătnic de a începe să ofere consumatorilor alune sau cartofi prăjiți, sau noi tipuri de băuturi, sau orice altceva care ar fi atras turme de dactilografe după orele de program, tulburându-i astfel din bărbătească activitate de a da pahare pe gât. Shaw făcea deseori câte o escală acolo în drumul lui spre Linia

Metropolitană de metrou, pe care o folosea pentru a merge acasă.

— Vreau un sfat, a spus McKechnie. Te rog să mă asculți cu atenție. O să-ți povestesc tot ce mi s-a întâmplat și dacă la sfârșit nu poți spune nimic fără a divulga ceva de la slujbă, voi înțelege, chiar dacă te mulțumești să-ți golești paharul și apoi o pornești spre ușă. Îți cer doar să nu mai spui nimănui ce auzi. De acord?

Shaw a încuviințat cu un gest din cap. Era un bărbat scund, șiret, prea muncit de griji ca să mai zâmbească. McKechnie și-a golit sacul. Când a menționat prima oară numele lui Sullivan, i s-a părut că depistează o ușoară tresărire pe fața lui Shaw, dar nimic altceva. După ce a terminat, Shaw și-a aprins o țigară ca să-și aducă și el contribuția la negura din local, a tras câteva fumuri, iar apoi a vorbit fără să se uite la McKechnie. Era ca și cum nu și-ar fi asumat nicio răspundere pentru ceea ce spunea, ca și cum McKechnie l-ar fi auzit vorbind în bodegă cu totul întâmplător.

— Să zicem că-ți înțeleg necazul. Să zicem că s-ar mai fi întâmplat așa ceva. Să zicem că imediat ce un caz e dat unui polițist de un anumit grad, nu-i ușor să-l transferi și numai la cererea respectivului polițist. Asta, de regulă. Bineînțeles, eu vorbesc la modul general, iar aici Shaw a mai tras un fum în piept, și mi-aș depăși atribuțiile dacă aș face speculații în legătură cu motivele din cazuri individuale.

— Desigur.

— Și nimic din ceea ce afirm nu trebuie interpretat drept critică adusă vreunui polițist.

— Desigur.

S-a lăsat o tăcere adâncă.

— Dacă am trăi în America, a zis McKechnie, cred că m-aș adresa unui detectiv particular.

— Poți s-o faci și aici, a spus Shaw, dacă ai chef să angajezi vreun pensionar mai vioi, care obișnuia cândva să prindă perechi făcându-și treaba în

vreun loc public. Nu mai sunt oameni dintr-ăștia și, chiar dacă ar mai exista, mai bine te duci și donezi banii la vreo societate caritabilă decât să apelezi la ei.

— Deci ce să fac dacă nu vreau să plătesc la fiecare două săptămâni câte o sută de lire pentru tot restul vieții?

— La asta mă gândeam și eu, a zis Shaw. Apoi a înclinat paharul gol către comesean.

McKechnie s-a ridicat și a mai adus de băut. Bomba era un asemenea bastion al masculinității, încât nu avea nici chelnerițe. Un grăsan purtând o cămașă în dungi, cu pete de bere pe ea, l-a servit cu un aer inconfundabil de sictir. Resemnați, câțiva navetiști și-au strâns hainele de ploaie și genții diplomat, după care s-au îndreptat abătuți către soare, lumină și raiul familial. McKechnie s-a gândit că, în comparație cu adunătura aceea, el se simțea fericit cu Rosie. N-ar fi vrut să i se mai întâmple ceva. În timp ce punea paharele pe masă, Shaw a zis:

— Ai putea apela la Duffy.

— Cum?

— Duffy. Nick Duffy. Mi-a fost amic. A lucrat câțiva ani la Moravuri. A plecat din poliție, mda, în urmă cu vreo patru ani.

— Și acu' cu ce se ocupă?

— S-a făcut consilier de securitate. Le spune companiilor cum să-și verifice personalul, cum să-și vâre banii în seifuri, chestii d-astea. Mai lucrează și pe cont propriu; și, sigur, știe felia asta. S-ar putea băga, dacă e liber.

— De ce a plecat din poliție? A fost dat afară?

— Să zicem că a plecat în condiții nu tocmai clare.

— E infractor?

Shaw a ridicat privirea și i-a aruncat lui McKechnie o umbră de zâmbet ironic.

— Deh, fiecare definește infracțiunea în felul lui, nu? E un subiect cam vast. Dar dacă vrei să

știi, atunci îți spun eu că Nick Duffy trebuie să fie cinstit.

— Și cum intru în legătură cu el?

— Îl găsești în cartea de telefon.

— A, mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Nu-i nevoie, fiindcă nu te-ai întâlnit cu mine. Ai înțeles? Și încă două chestii. Nu te-am trimis eu la Duffy: nici n-ai auzit de mine, clar? Și a doua: cred că n-ar fi o idee tocmai fericită să-l întrebi pe Duffy de ce a plecat din poliție. E cam sensibil la întrebarea asta.

Shaw a plecat grăbit, înainte ca McKechnie să apuce să-și termine băutura.

3.

Razele de soare ce se strecurau prin fereastra înaltă a apartamentului din cartierul Paddington au făcut să sticlească butonul de aur din urechea stângă a lui Duffy. Uneori se gândea să inventeze un sistem miniatural de alarmă, astfel încât, atunci când butonul se încălzea cu un grad sau două de la soare, în cap să-i sune un clopoțel. Renunțase la idee din două motive: jumătate din timp dormea pe urechea stângă; și, în orice caz, în Anglia, doar un tâmpit s-ar baza pe soare.

Lui Duffy îi venise ideea asta în primul rând pentru că ura ceasurile. Dacă avea vreunul prin preajmă, nu putea adormi. Auzea ticăitul unui ceas de mână chiar dacă se afla în cealaltă parte a camerei. Iar un deșteptător era întotdeauna eficient în cazul lui fiindcă ticăitul l-ar fi împiedicat până să și adoarmă. Cum locuia într-o garsonieră („apartament cu plan deschis”, după cum îi ridicase rangul agentul imobiliar), un deșteptător nici nu și-ar fi găsit locul. Singurele ceasuri permise în acel spațiu erau învelite în ceva. În baie se găsea o cutie Tupperware, din material plastic, pe care scria „Ceasuri”, pentru cei care rămâneau la Duffy peste noapte. Ceasul de bucătărie era atârnat afară, la fereastra bucătăriei, învelit într-o pungă de plastic, întors cu cadranul spre geam. Iarna, păsările se așezau uneori pe ceas, închipuindu-și că aceea era cu hrană și, curioase, se apucau să ciugulească punga. Ulterior, în pungă începea să intre apă, iar Duffy trebuia să cumpere alt ceas.

Ura deșteptătoarele și mai mult, fiindcă îl făceau să transpire când le pornea soneria: tonul acela părea să stârnească panică, iar aceasta îl pătrundea încă înainte de a se fi trezit ca lumea, astfel că, în clipa când se limpezea la minte, devenea neliniștit. Nu era bine să înceapă ziua în felul acesta. Din

același motiv, detesta telefoanele care-l sculau dimineața, încercând în schimb să se antreneze pentru a se trezi la o oră prestabilită. Uneori îi ieșea, alteori, nu. Exercițiul dăduse roade suficient de des, motiv pentru care odată a încercat să lase receptorul scos de pe furcă, asta ca să nu se mai trezească ros de neliniște a doua zi, când avea să sune telefonul. Numai că, procedând așa, a constatat că tonul i-a urlat în cap toată noaptea, resimțind zgomotul acela ca pe răcnete de lei ținuți într-o cușcă, deși telefonul se găsea în capătul celălalt al camerei. Atunci i-a venit ideea de a cumpăra o ladă mare, izolată fonic, în care să țină telefonul peste noapte, dar a socotit că dacă începea să procedeze astfel, va sfârși prin a înnebuni într-un apartament unde toate obiectele de uz casnic – telefon, radio, frigider, soneria de la ușă – ar fi trebuit închise în cutii. S-a gândit că trebuia să se învețe totuși cu un anumit grad de neliniște.

Așa se face că, în acea dimineață, a reacționat normal când a sunat telefonul – adică a sărit din pat de parcă portăreii i-ar fi spart ușa cu lovituri de picior. Fata aflată alături de el a tresărit ușor, apoi a scuturat ușor din cap ca să se trezească. Duffy traversase deja camera și stătea, gol pușcă, lângă telefon. Era un bărbat scund, bine clădit, cu brațe și picioare puternice; avea părul destul de lung, pieptănat cu un soi de creastă, care îi adăuga vreo doi centimetri și ceva la statură. În timp ce vorbea la telefon, s-a întors, iar fata i-a măturat cu privirea picioarele ușor curbate, scula, părul pubian, în care jucau câteva raze de soare, pieptul păros în jurul sfârcurilor, fața latră și viguroasă, cu gura mică și buzele strânse; a observat apoi sclipirea de lumină reflectată de butonul din urechea stângă.

Fără să coboare din pat, fata s-a ridicat în fund și a ascultat ceea ce spunea Duffy la telefon, adică, în primul rând pauze, mormăieli, „nu”-uri și „în regulă”. Duffy nu folosea cuvântul „da”. Dacă era

cu cineva și voia să spună da, dădea din cap. Dacă vorbea la telefon, spunea „în regulă”. Întrebat de vreo persoană dacă vrea să se căsătorească cu ea, tot „în regulă” ar fi răspuns. Fata nu era convinsă pe deplin, dar credea că nu se înșală. Îl întrebase odată pe Duffy dacă vrea să se însoare cu ea, iar el spusese „nu”.

După ce Duffy a pus receptorul în furcă și a pornit spre pat, s-a întors ușor către el. Avea o fețișoară drăguță, rotundă, tipic irlandeză, și sâni isteți, țepeni, cu sfârcuri mici, de un castaniu-închis. S-a uitat cu nostalgie la scula lui Duffy.

— Duffy, a zis ea, mai ții minte cum era când trăgeam și noi câte un ciocan?

Duffy s-a încruntat.

— Am mai discutat asta, a răspuns el și s-a dus la baie. A deschis cutia Tupperware pe care scria „Ceasuri”, a văzut că Timex-ul lui Carol arăta că trecuse de 10, s-a spălat pe față și a început să-și săpunească bărbia. Din cameră, a auzit vocea fetei:

— Și eu țin minte c-am mai vorbit despre asta. Dar voiam să știu dacă-ți plăcea.

Duffy și-a întrerupt operațiunea de pregătire a bărbieritului, și-a curățat spuma de pe buze cu dosul degetului mic al mâinii drepte și, drept răspuns, a mormăit:

— În regulă.

Până să-și termine el treburile în baie, Carol a pregătit micul dejun pe masa rotundă de la celălalt capăt al camerei. S-a așezat îmbrăcată cu halatul lui albastru. Duffy și-a pus un chimono scurt și ușor, pe care Carol îl ținea la el acasă. Abia dacă-i acoperea fundul, dar îi plăcea să se îmbrace cu el.

— Ceva treabă? a întrebat ea.

El a dat din cap.

— Probabil.

— Îmi spui și mie despre ce e vorba?

— Nu. Doar după ce accept sau nu.

— Dar ai nevoie de bani, Duffy.

— Știu.

Duffy Security ba mersese, ba nu, în cei trei ani de la înființare. Duffy se trezise să-și facă firma într-un moment când serviciile de securitate deveniseră o afacere în plină dezvoltare. Potențialii clienți n-aveau decât să deschidă *Pagini Galbene* și găseau firme de pază și securitate câte voiau; chiar dacă îți apărea numele în chenar, tot erai la concurență cu o mulțime de alte firme mai bine cunoscute, care ofereau o sumedenie de servicii – patrule mobile, transporturi de bani și valori, pază cu câini, deținători de chei, pază fixă, verificări de personal. Duffy nu poseda câine, dar avea o furgonetă; nici nu angajase pe cineva, bizuindu-se doar pe un robot telefonic și pe un prieten care venea o dată pe lună să-l ajute la contabilitate.

Duffy avea însă o mulțime de cunoștințe de specialitate și o minte extrem de practică. Dar astea nu ai cum să le pui într-un anunț la ziar. Cei care apelează la o firmă de securitate își închipuie că dacă firma e mare, atunci și serviciile sunt bune. În realitate, așa cum se lămurise pe deplin în anii cât fusese polițist, în firmele mari se infiltrau foști pușcăriași și ciripitori; o sută de lire date cui trebuia îți puteau aduce informații cu grămada dacă erai din branșa celor care se ocupă cu săltarea transporturilor de bani.

Duffy știa că singura cale prin care putea avea succes în acel domeniu era să obțină rezultate, iar apoi să spere că faima i se va răspândi din gură în gură. Un mod mai productiv de a-ți face reclamă nu exista. Mai erau și alte căi, dar nu tocmai la îndemână. Una era să aibă o listă lungă de răufăcători înșfăcați ca urmare a muncii lui, iar aceia să se plângă: „Dacă n-ar fi fost tipul de la Duffy Security, acum eram afară și-mi vedeam de furtișaguri.” Dar până și turnătorii înrăiți au mândria lor. Altă cale ar fi fost ca firmele cărora le-ai oferit servicii să te sprijine: „N-am înregistrat nicio spargere de când am apelat la Duffy

Security.” Însă până și o asemenea afirmație putea stârni ambiția tuturor răufăcătorilor din oraș.

Așadar, Duffy își verifica mesajele de pe robot în fiecare zi, accepta majoritatea comenzilor ce i se ofereau și se târa înainte. Nu pricepuse prea bine ce anume voia acel McKechnie, dar urma să-l întâlnească pe individ pentru clarificări.

— La ce oră intri în tură? a întrebat Duffy.

— La 15. De la 15 la 23. Era schimbul pe care Carol îl detesta cel mai mult. Nu se întâmpla mare lucru în cursul după-amiezei și la începutul serii, iar apoi, când obosea de-a binelea de nemuncă, se trezea aproape sigur cu tot felul de cazuri, care mai de care.

— A, cunoaștem, tura de căcat.

Duffy s-a ridicat de la masă și s-a dus până la garderoba din cealaltă parte a camerei. Oricine ar fi socotit că apartamentul era cam goluț. Duffy ar fi fost de aceeași părere. Așa rămăsese după cea de-a doua spargere.

Prima dată când îi spărseseră apartamentul, îi luaseră televizorul și aparatul de ras electric. Asta îl rușinase la culme, mai ales știrea de două rânduri din *Evening Standard* sub titlul AGENT DE SECURITATE JEFUIT. Oricum voia să-și cumpere alt televizor; și, ca să le dovedească hoților că nu simțea lipsa celor furate, a revenit la bărbieritul cu lama.

A doua oară, spărgătorii veniseră având cu totul alte gânduri: sosiseră cu o furgonetă pe care scria „Mutări”, i-au încărcat mobila, plita electrică, covorul din fața șemineului, aparatul de radio, televizorul, ceainicul electric, maldărul de monede fără valoare și chiar o plantă, cu ghiveci cu tot. Nu lăsaseră decât un covor, scrumierele și patul. De ce nu-l luaseră și pe acela?

Primul lucru pe care îl făcuse cu acea ocazie fusese să telefoneze la secția Știri a ziarului *Standard* și să discute cu un vechi amic. A negociat conținutul articolului privind spargerea –

care oricum avea să le ajungă la urechi mai devreme sau mai târziu – contra unei infracțiuni de conducere sub influența băuturilor alcoolice, comisă de un judecător, caz de care aflase cu câteva zile înainte și care fusese mușamalizat frumușel. Abia după aceea a anunțat poliția și s-a pregătit să facă față glumelor lor când avea să le spună cu ce se ocupă.

De fapt, pe Duffy nu-l afectaseră prea mult spargerile, îi plăcea să-și cumpere mobilă nouă, iar compania de asigurare l-a despăgubit de fiecare dată fără să cârâie prea mult. Duffy susținea că cea mai bună formă de securitate era asigurarea. Când începuse să ofere consultanță celor ce voiau să-și protejeze locuințele și birourile, le spunea oamenilor că aveau de ales între patru sisteme. Cel mai bun era asigurarea totală, pentru fiecare lucrușor. Al doilea era o rețea complexă de fascicule electronice și senzori care erau atât de sensibili, încât se declanșau și dacă portarul de noapte trăgea un pârț. Al treilea era un sistem simplu de alarmă contra efracțiilor, de tipul celor pe care spărgătorii exersează, până ajung să-l dezactiveze și cu ochii închiși, asta doar ca să rămână în formă. Iar al patrulea era o cutie din placaj, vopsită în alb: pe ea ar fi trebuit să fie scris cu roșu Duffy Security, apoi un craniu miniatural și ceva care să aducă a fulger. Cutia, dotată cu o serie de sârme așezate la plezneală, trebuia fixată sus, pe frontonul casei. În ceea ce privea raportul cost-eficiență, Duffy recomanda cel de-al patrulea sistem: asta până când licărirea amuzată din ochii clientului începea să-i dea de înțeles că omul nu voia să știe adevărul și ținea să i se spună ce avea el în cap. După aceea, Duffy le cânta în strună.

— Ne vedem diseară?

Duffy a pus întrebarea pe un ton voit nepăsător.

— A, nu cred, Duffy. Nici așa, două nopți la rând. Asta ar aminti de obiceiurile noastre de demult, nu?

— În regulă. Atunci, pe curând.

— Pa.

Duffy a îmbrăcat bluzonul său verde din piele întoarsă, cu un fermoar mare din plastic pe piept, și a lăsat-o pe Carol să termine singură de mâncat.

A ajuns la biroul lui McKechnie, în Rupert Street, pe la 11:30. Intrarea era între cea a unui magazin de publicații porno care avea obloanele trase și cea a unei firme de servicii de transport nonstop; firmele murdare din material plastic anunțau existența a două companii: Worldwide Productions (London) Inc. și McKechnie Imports. A urcat la etajul întâi, a deschis ușa și a văzut o secretară urâtă, care purta fustă lungă și o cruce mare din argint la gât; citea o revistă. L-a tratat exact așa cum învățase la școala de secretare, dar expresia de pe fața ei l-a făcut să creadă că sosirea lui reprezenta singurul eveniment al zilei. Vizitatorii acelui birou erau rari și fascinanți ca și oamenii albi la izvoarele fluviului Limpopo.

— Domnul McKechnie e ocupat acum, dar când se eliberează îl anunț că ați sosit, a zis ea.

— A spus la 11:30, a precizat Duffy. Și e și jumătate. Dacă e ocupat, atunci o șterg.

— A, sunt convinsă că își va face timp pentru dumneavoastră, a ciripit ea zâmbitoare, apoi a anunțat prin telefon: Domnule McKechnie, avem la recepție un domn Duffy care ar dori să fie primit. Mulțumesc, domnule McKechnie. Domnule Duffy, vă rog să poftiți, da, pe ușa aceea.

Duffy s-a uitat la biroul secretarei. Avea dimensiunile unui dulap de ținut măturile și era plin cu dosare păstrate în cutii și fișete metalice. Erau doar două uși – cea pe care intrase și încă una, față în față cu ea. Or fi fost și clienți care-și închipuiau că patronul își avea biroul pe undeva pe scări sau cine știe unde. După ce a apăsat pe clanță, a mai aruncat o privire spre biroul secretarei.

— Asta e recepția?

Ea a surâs și a dat din cap.

— Voiam să mă conving.

McKechnie s-a ridicat și a dat mâna cu Duffy. A rămas oarecum surprins văzând cât de scund era specialistul în probleme de securitate, deși părea destul de puternic. Pe de altă parte, arăta ca un homo, după câte i s-a părut lui. S-a întrebat care o fi rostul acelui cercel în ureche. Era doar o modă sau avea vreo conotație sexuală? McKechnie nu mai avea habar. Pe vremuri, știai precis cum stau treburile: se respectau codurile prestabilite, știai din capul locului cine da și cine nu, cine era și cine nu. Chiar și în urmă cu câțiva ani, tot nu te puteai înșela prea tare; acum însă, singura modalitate prin care aflai cine ce era și cine ce făcea era când îi cereai secretarei să-ți șteargă ochelarii, iar ea își dădea jos chiloții.

Duffy s-a abținut să-l catalogheze pe McKechnie. Deocamdată era un client oarecare – un bărbat cu fața puțin apoplectică, de vârstă medie, care putea fi cinstit ori nu, putea dori niște recomandări sau nu, își pierdea sau nu timpul care, în acel moment, nu valora mare brânză. A ascultat răbdător cât timp McKechnie i-a spus prima parte a poveștii, cea cu pătrunderea în casă; McKechnie s-a simțit ușurat văzând că Duffy nu a chicotit când a auzit partea cu pisica. În realitate, Duffy a socotit că era destul de amuzant – văzuse atâtea chestii urâte întâmplându-se oamenilor, încât uitase cu totul de animale – dar s-a abținut să râdă, întrucât avea nevoie de clienți, buni sau răi. Apoi McKechnie i-a povestit de Sullivan de la West Central și de cele trei sute cincizeci de lire. A așteptat comentariile detectivului, care n-au întârziat:

— Și de ce m-ai ales pe mine?

— Am întrebat pe unul și pe altul.

Bine măcar că n-a spus că alesese numele lui Duffy la întâmplare.

— Și ce-ai vrea să fac eu?

— Încă nu știu. Mai întâi vreau să-ți aud părerea.

— Păi, aș zice că ai două probleme, poate separate, poate legate. Întâi, ceea ce s-a întâmplat la domiciliu, apoi telefoanele. Trebuie să recunosc că eu nu m-aș fi gândit la o asemenea metodă de șantaj. Foarte inteligent lucrat.

— Ce vrei să spui?

— Păi, în mod normal, în cazul unei extorcări, ți se trimite pe cap vreo matahală care-ți zice suma și data de plată, apoi te anunță ce pățești dacă nu te conformezi – îți incendiază casa, îți omoară câinele, îți răpesc copilul sau cine știe ce altceva. Tu te gândești bine și, de obicei, faci ce ți s-a cerut. Apoi, după o vreme, după ce-ai cotizat de câteva ori, nu mai plătești, iar ei hotărăsc să-ți dea o lecție, doar că acum te aștepți la asta și aduci poliția sau apelezi la altă soluție. De data asta însă au început cu chestia dură, când nimeni nu s-ar fi așteptat, apoi lasă omul să fiarbă în suc propriu, și abia după aceea apar și ei cu cererile. E alt sistem, deloc previzibil, și introduce elemente noi de demență. Clientul – tu, în cazul de față – gândește: Doamne, dacă mi-au tăiat nevasta înainte de a-mi fi cerut ceva, ce dracu' vor face când o să *întreprind* ceva ce nu le convine; de exemplu, când o să refuz să plătesc. Prin urmare, prima violență îi face să te țină bine la respect, înțelegi?

— Da. Și cine crezi că e acest Salvatore?

— Habar n-am. L-am cunoscut puțin pe Salvatore bătrânul. Îl vedeai prin restaurantele italienești, străduindu-se să treacă drept mafiot. Parcă-l văd: intra, se așeza, își mânca prânzul în tăcere, își bea vinul, se ridica și ieșea. Foarte demn, ușor sinistru, îmbrăcat numai în negru, cu mustața lui căruntă. Toți cei din restaurant își închipuiau că e mare grangur. Ei, era și el, acolo, un grangur mijlociu; vindea țigări de contrabandă și avea câteva fetițe, cred. Da, avea totuși câteva restaurante la cheremul lui; cât despre celelalte,

avea un cont acolo și i se trimitea nota de plată acasă, la sfârșitul lunii. Și plătea întotdeauna. Era un bătrânel bășinos, dar simpatic, asta-i sigur; mare figură, serios. S-ar părea că tipul de acum l-a cunoscut, sau poate c-a moștenit o parte din felia lui; sau poate că i-a plăcut stilul omului. Din ce mi-ai povestit, se pare că are și un oarece simț al umorului.

— Mda, e un soi de umor pe care îl apreciază el, nu eu. Și ce părere ai de a doua parte?

— Greu de zis. Ar putea fi încadrată oriunde pe o scară care începe cu incompetența crasă și se încheie cu corupția clară. Nu-i văd pe polițiști în stare să rateze trei plăți la rând. Decât dacă standardele au scăzut mult de când lucram eu acolo. Dar semnificația acestui gest e alta. Tipul de la West Central s-ar putea să-ți dea de înțeles că n-are chef să se bage în afacerea asta: n-are timp, n-are oameni, nu-i pasă de problemele tale.

— Nu-mi închipuiam că poliția poate proceda așa.

— Teoretic, nu poate. Sunt obligați să cerceteze. Practic însă, se ocupă mai mult de cazuri mari, iar în cele mărunte se vâră doar dacă e rost de vreo arestare.

— Păi, ce, ăsta e un caz mărunt? Când soția mea are treisprezece copci, iar eu plătesc o sută de lire la două săptămâni?

— Cum să zic, domnule McKechnie, sunt cazuri și cazuri. Și mai există și o serie de alte explicații.

— De pildă?

— Că tipul de la West Central ține seama de ce se petrece, dar consideră că e prematur să intervină. Așteaptă să se umfle buba și să plesnească precum un furuncul plin de puroi. Abia atunci apare și el pentru a face curățenie. Unii numesc asta „mod romantic” de abordare a muncii de poliție. Alții îl numesc „mod trândav”. Și ar mai fi, desigur…

Duffy a făcut o pauză.

— Da?

— Ar mai fi o explicație. Tipul…

— Sullivan?

— Da. Sullivan poate crede că e o problemă personală; ceva de genul o mică ceartă pentru cine știe ce felie. Ce zici, n-ar putea fi vorba de asta, domnule McKechnie?

— Ce vrei să insinuezi?

— Uite, nu știu nimic despre tine. Din câte văd, ești un comerciant perfect normal, care importă pălării caraghioase și multe altele. Dar, bineînțeles, dacă ai avea trecut, lucrurile s-ar schimba…

— Trecut?

— Sper că nu ai cazier, domnule McKechnie.

— Așa sper și eu. Nu, sigur că n-am.

— Bun. Ei, atunci rămâne ultima posibilitate, care n-ar fi cea mai ușoară pentru noi. Aceea că Sullivan e direct amestecat cu cel care se dă drept Salvatore.

— Și ce-ai putea face dacă așa stau lucrurile?

— Te-aș sfătui să vinzi și să lichidezi tot ce ai și s-o ștergi frumușel din zonă, domnule McKechnie. Un răufăcător care-și extinde teritoriul și un polițist somnolent reprezintă o combinație tare neplăcută care trebuie evitată.

— Dar nu avem cum să știm asta, domnule Duffy, corect?

— Nu, din fericire, nu știm.

— Iar până una-alta?

— Până una-alta, o să fac niște investigații în numele tău. Nu cred că vreau – și nici tu, fiindcă veni vorba – să ajung prea aproape de al doilea domeniu la care m-am referit. Dacă avem de a face cu un polițist corupt, singura regulă pe care o știu e să stai cumințel deoparte.

— Și ce-i cu primul domeniu?

— Mda, nu prea avem de ce să ne agățăm. Avem un bărbat scund și unul înalt, unul din ei dotat cu un cuțit Stanley. Nicio amprentă. Unul din ei cam țăcănit, judecând după purtare. Mai avem

un grăsan cu ochelari și păr de culoarea ghimbirului, undeva în Shaftesbury Avenue. Plus vocea de la telefon. Ce fel de voce, domnule McKechnie?

— Baritonală. La început a avut un ușor accent italian, acum e mai mult englezesc, dar cred că nu e englez. Uneori vorbește cu accent, alteori așază cuvintele într-o ordine ciudată. Nu, nu-i chiar exact, dar a început să spună chestii de genul „cum zici tu" sau „cum te-ai exprima tu".

— Asta nu ne luminează prea mult. Dacă îi face plăcere să se dea drept Salvatore, probabil că vâră și puțin accent italienesc. Imediat ce pot, o să pun un aparat de înregistrare la telefonul de aici.

— Și ce facem în continuare, domnule Duffy?

— Așteptăm să primești următorul ordin. Și atunci vedem despre ce e vorba. Tot atunci decidem și ce se poate face. Între timp, eu o să-mi bag nasul pe ici, pe colo, să văd dacă descopăr ceva. O să vin mâine să rezolv chestia cu telefonul; dar după aceea, ar fi de preferat să nu ne mai vedem aici, asta în cazul în care ești supravegheat. Ținem legătura prin telefon.

S-au tocmit apoi privind onorariul. Duffy a cerut treizeci pe zi și a acceptat până la urmă douăzeci (cât de lungă era ziua), sau trei lire pe oră pentru o parte din zi, plus bani de metrou și pentru orice lucruri ar cumpăra cu chitanță. Apoi a cerut o pălărie comică și o mască.

— Nu cred că vreuna dintre măștile astea te-ar transforma într-un maestru al deghizării, domnule Duffy.

— Doar ca să le țin în mână când plec, în cazul în care stă cineva cu ochii pe tine. Mă vor face să par un potențial client, căruia i s-au dat niște mostre.

— Adevărat, domnule Duffy. Le scad din plată?

— Da, chiar te rog.

McKechnie a scris o factură. Zâmbind, Duffy i-a înapoiat-o. „Factură achitată", a zis el, și a

plecat. A ieșit în Rupert Street cu o pălărie ascuțită de clovn într-o mână și cu o mască de King Kong, cu păr din plastic, în cealaltă. Doi tineri ciprioți își făceau de lucru în fața intrării la compania de transporturi, iar un bărbat cu o paloare bolnăvicioasă pe chip trăgea obloanele din plasă de la fereastra magazinului de publicații porno. Începuse să se înnoreze.

McKechnie îl mințise pe Duffy în legătură cu micul necaz pe care îl avusese cu oamenii legii. Pe de altă parte, Duffy îl mințise pe McKechnie când se prefăcuse că nu a reținut numele lui Sullivan. Îl știa. Îl știa de când lucrase la secție. Iar amintirea lui rămăsese printre toate celelalte gânduri pe care le ținea sub lacăt în minte și care scăpau de acolo doar întâmplător sau când Carol îi zicea ceva, cum se întâmplase în dimineața aceea.

Duffy nu-l știa doar pe Sullivan. Cunoștea secția West Central ca pe propriile buzunare. Fusese detectiv acolo timp de trei ani, până i s-a întâmplat un lucru care a pus capăt carierei lui. Lucrase un an la Evidență și doi la Moravuri. Îi plăcuse la nebunie munca aceea; se distrase alături de ceilalți băieți la galele de film cu polițiști de Crăciun; ajunsese să cunoască cartierul și fetițele și chiar se împrietenise cu câteva dintre ele; știa cine vinde țigări cu marijuana, cine se ocupă de cocaină și cine distribuie heroină; simțise cât de stricte erau regulile locului și cu ce zid impenetrabil se înconjurase comunitatea de acolo – sau când se supuneau ceremonios legii și când nu dădeau nicio ceapă degerată pe ea – și învățase tot ce se putea despre extorcare. Încă puțin și ar fi devenit unul dintre cei mai buni detectivi de pe felia aceea. Și nu numai atât, ci și unul dintre cei mai fericiți: când la secție a fost repartizată ca agent o irlandeză atrăgătoare, cu fața rotundă și părul negru, a urmat buluceala obișnuită a colegilor lui care au încercat să-i intre în grații. El a stat deoparte o vreme, așteptând să se mai limpezească

apele, apoi a intrat în vorbă cu ea. Fata i-a răspuns, după care au rămas împreună. Lucrurile nici nu s-ar fi putut aranja mai bine.

Totul s-a dus naibii din două cauze: cinstea și sexul. Duffy, ca mai toți polițiștii, aborda într-o manieră destul de flexibilă prevederile legii. Așa trebuia să procedezi dacă voiai să supraviețuiești: nu ca polițai, ci în sinea ta. Zeloșii care considerau adevărul implacabil terminau fie la spital, fie la casa de nebuni. Țineai la adevăr cât se putea, mai tot timpul, dar trebuia să fii pregătit să te lași dus de val, dacă era nevoie. Uneori, de exemplu, se impunea să trânțești câte o minciună, să măsluiești nițel declarațiile ca să te asiguri că o minciună mai gogonată nu trecea drept adevăr, în asemenea ocazii te simțeai puțin vinovat, dar știai că nu ai de ales.

Dar Duffy, ca majoritatea polițiștilor, știa unde să se oprească. Mai cosmetiza procesele-verbale, mai măsluia puțin probele, făcea uitat câte un amănunt, dar știa de ce: pregătea calea pentru aplicarea justiției. N-o făcea pentru a fi promovat, n-o făcea ca să se răzbune din motive personale pe vreun răufăcător și n-o făcea pentru că era pus pe luat șpagă de la șmecheri.

Așa mergea treaba în mod normal pentru el, la fel ca și pentru alți gabori. Dar nu pentru toți. Unii erau corupți până în măduva oaselor, dar ei nu aveau viață lungă acolo. Descurcăreții periculoși erau cei care umblau cu jumătate de măsură. Sullivan, de pildă. Niciodată nu știai la ce să te aștepți din partea inspectorului-șef. Nu se amesteca niciodată cu oricine, părea mereu cam leneș, puțin plictisit; reușea să obțină un procent rezonabil de arestări, dar părea mereu să nu dea tot ce știe. Asta și pentru că era cel mai vechi din secție. Obișnuia să te ia cu: „Băiete, experiența îmi spune că…” sau „Când o să ai vechimea mea în secția asta…” sau „Ascultă, flăcău, eu am arestat-o pe Jasmine pe vremea când tu nici nu știai la ce-ți

folosește chestia aia dintre picioare…” Majoritatea polițiștilor mai tineri încercau să-l considere un soi de unchi sfătos, dar niciunul nu reușea pe deplin.

Într-o vară, două fetițe nou sosite au început să lucreze într-un cuibușor de pe Bateman Street, colț cu Frith Street. Una era o puștoaică de culoare, cealaltă albă, și lucrau în tandem când ieșeau la agățat pe stradă. Pe trotuar nu se întâmpla mare lucru – cel puțin nu în miezul zilei; dar astea două erau noi pe felie și, fie că erau proaspete, fie că erau mânate de vreun pește pus pe făcut bani repede, fetele făceau trotuarul. Una ținea de șase, iar cealaltă făcea avansuri. Dacă tipul nu mergea imediat cu ea, fiindu-i greu să se decidă, ea arăta cu degetul către tovarășa ei și spunea: „Poate-ți place prietena mea.” Individul ieșit pentru o trebușoară se simțea măgulit că i se oferea posibilitatea de a alege, și, socotind că ar fi fost nepoliticos să le refuze și pe una, și pe cealaltă, se hotăra. Duffy le văzuse jucând sceneta asta de nenumărate ori.

Cele două, în vârstă de vreo douăzeci de ani, în pereche, păreau destul de unse cu toate alifiile și-și puteau purta singure de grijă. Dar și ele o puteau păți ca toată lumea, și încă ușor. Într-o seară, pe Bateman Street, cineva a împuns-o cu cuțitul pe fata de culoare, întâi în umăr, apoi, în timp ce cădea la pământ, în bucă, foarte aproape de obiectul muncii. Fata a rămas lungită pe rigolă și a sângerat mult; apoi a fost dusă la spital, unde au cusut-o. Ea i-a spus lui Duffy că se tăiase când a deschis o conservă cu fasole boabe.

Înjunghierea în zona păsăricii e modul în care un pește îl avertizează pe alt pește că i-a intrat pe felie. Nu te apuci să-l crestezi pe pește, care ar putea riposta, ci îi tai una dintre fete. Duffy nu avea sentimente materne față de curve, dar nu-i plăcea soiul acela de răsplată, și în respectiva ocazie a devenit mai dur. A presat-o pe Polly, după cum își zicea fata de culoare, să-i spună numele

peștelui ei. Apoi s-a dus la acesta și l-a luat tare la întrebări. A prins astfel un fir care l-a dus la un tip pe nume Savella, care încercase să o avertizeze pe fată de câteva ori în săptămânile dinaintea atacului.

S-a apucat să-l preseze pe acel Savella, care era mai greu de convins, fiindcă era mult mai deștept și, ca orice răufăcător trecut prin bulău, avea o oarecare idee despre drepturi și legi. Duffy s-a dus de câteva ori să-l chestioneze și s-a făcut de băcănie. Atunci a încercat să-și în serios rolul de polițist entuziast. A întrebat pentru cine lucra Savella. Savella n-a vrut să-i spună – „Io mi-s propriul meu stăpân", o ținea el una și bună – dar Duffy a continuat să facă cercetări. Așa a ajuns să afle un nume: Marele Eddy. Nimic altceva, nici semnalmente, zero. Nu s-a lăsat. Ținea să rezolve cazul.

Până la urmă, Sullivan l-a chemat în biroul lui.

— Duffy, văd că n-ai ajuns nicăieri cu înjunghierea aceea.

Duffy a ținut să-l contrazică. Ajunsese la pește, la Savella, și aflase un nume: Marele Eddy. Mai reușise să se vâre în sufletul câtorva și se putea ca fetele să ciripească. S-a gândit să pună laba pe cineva care să-i ofere ceva cu care să-i forțeze mâna lui Savella.

— Experiența îmi spune că acest caz nu va fi rezolvat, a zis Sullivan.

Duffy l-a contrazis. Și, oricum, rezolvase deja câteva cazuri pornind de la mai puține informații decât atunci.

— Repet, a zis Sullivan, fixându-l pe Duffy cu ochi mici ca de broască râioasă, singura porțiune vie de pe fața umflată și impenetrabilă a inspectorului, experiența îmi spune că acest caz va fi închis.

Duffy știa pe vremea aceea că ajunsese într-o situație în care trebuia să procedeze ca atâția alții, să ridice din umeri și să-și zică: „E doar o târfă" – și, în cazul respectiv, nici măcar prea agreabilă.

Din neghiobie, a ținut-o pe-a lui. A continuat ancheta. Prin asta nu încălca ordinele, deoarece Sullivan nu clasase dosarul în mod oficial, nu-l preluase personal și nici nu-l încredințase altcuiva. Doar că, prin mijloacele știute de el, Sullivan îi spusese s-o lase baltă.

Tocmai obținuse o informație care l-ar fi dus mai aproape de Marele Eddy, când i s-a tras covorul de sub picioare. N-a aflat cum s-a întâmplat cu adevărat și cine a fost turnătorul, însă sigur era vorba de o informație de la cineva din secție. Toți știau că trecea printr-o criză în relația cu Carol. Traversau una din acele perioade care apar în viața oricărui cuplu după un an, un an și ceva de conviețuire, când entuziasmul se duce. Când toată lumea începuse să-i trateze ca pe un cuplu de nedespărțit și să le fluiere marșul nupțial sau să facă semne ca și cum ar legăna un bebeluș, s-a născut în mintea lui întrebarea dacă proceda bine. Oricine ar vrea să se retragă o vreme și să-și ia un răgaz de gândire, pentru a fi sigur că a făcut alegerea potrivită. Duffy încercase să-i explice asta lui Carol, care a presupus că el încerca să scape de ea cât mai delicat cu putință. Ea nu voia să i se dea papucii așa, ca oricui. A început să urle și să plângă, iar el i-a spus că trăsese concluzii pripite și că purtarea ei din acele momente dovedea oricum că ea presupusese lucruri pe care ei încă nu le discutaseră și că, desigur, o mai iubea, dar ea trebuia să vadă relația din alt punct de vedere. Al lui, de pildă, a precizat Duffy.

Până la urmă au convenit să stea despărțiți două luni, fără nicio obligație, fără pat și fără alte condiții; apoi vor vedea care le sunt sentimentele.

După vreo trei săptămâni, Duffy a simțit că-l mănâncă între picioare. Se înțeleseseră să nu-și impună nimic unul celuilalt timp de două luni: puteau face tot ce le trecea prin cap. Duffy a analizat în minte situația și apoi a cedat.

Necazul lui Duffy era, așa cum corect bănuise McKechnie, că dovedea o ambivalență. Nu avea nevoie de ceva care să-l transforme. Trecuse printr-o fază clar homosexuală când avea optsprezece ani, apoi se potolise aproape de tot când intrase în poliție, iar de atunci încoace își împărțise favorurile în mod egal în ambele tabere. Colegii de serviciu vedeau că se cam uită după femei, așa că nu l-au suspectat; cealaltă jumătate a preferințelor a păstrat-o mai mult sau mai puțin pentru sine. S-a destăinuit lui Carol, care s-a mulțumit să spună că mereu avusese impresia că avea un corp cam băiețesc și l-a întrebat dacă voia ca ea să se îmbrace ocazional ca un bărbat. El a spus că lucrurile nu stăteau chiar așa; dar i-a plăcut modul în care a reacționat ea la situația aceea.

Când și-au luat vacanța de două luni și lui Duffy i s-a făcut de sex, s-a gândit îndelung în ce direcție să o apuce. Dacă mergea la fete, Carol ar fi putut să devină geloasă, în ciuda înțelegerii. Dacă găsea vreun băiat, se putea ca ea să creadă că – stai, cum ar fi spus chiar ea – aluneca spre vechiul năravș; dar poate că nu s-ar fi simțit amenințată când el i-ar fi spus. În ceea ce privește plăcerea sexuală, lui îi era totuna; nu făcea nazuri dacă era vorba de un orgasm.

Prima oară când s-a întâmplat, s-a dus la pescuit în Clubul Caramel și s-a întors cu un ziarist în apartamentul pe care-l avea atunci în apropiere de Westbourne Grove. Câteva seri după aceea s-a dus la Alligator și s-a ales cu un student înfierbântat care abia coborâse din trenul de la Oxford. A treia oară s-a întors la Caramel, a băut mai mult decât de obicei și aproape că a fost ajutat să ajungă acasă de un pușți de culoare cam de vârsta lui.

Zece minute mai târziu, ușa apartamentului i-a fost spartă de doi polițiști bine furajați, iar puștiul de culoare a început să chelălăie: „M-a îmbătat, m-a îmbătat”, iar cei doi polițiști l-a înșfăcat de umerii goi, l-au răsucit pe pat și au spus, cu o

ironie gravă: „Scuză-ne, domnule, ce vârstă are prietenul tău?” Amețeala de la whisky s-a risipit pe dată din capul lui, de parcă cineva ar fi răsucit un comutator și și-a dat seama că i s-a înscenat totul.

Puștiul îi fusese plasat; spusese că are nouăsprezece ani. Polițiștii i-au luat datele personale și i-au spus s-o șteargă. L-au dus pe Duffy la secție și i-au întocmit un raport. Când le-a spus ce profesiune avea, unul din ei s-a întors cu spatele, iar celălalt i-a ars un pumn lui Duffy drept în rinichi.

— Polițist corupt și curangiu, a zis, după care s-a corectat, spunând: Homosexual nenorocit, și l-a mai lovit o dată.

Duffy și-a dat seama că soarta îi fusese pecetluită. A fost suspendat și a rămas acasă într-o atmosferă mormântală. Evident, a fost chemat la West Central. Și cine trebuia să-i dea minunata veste dacă nu Sullivan?

— Dacă ești polițist de atâta vreme, ca mine, nimic nu te mai surprinde, Duffy. Dar asta mă miră. Serios. Am pledat în favoarea ta, deși, personal, instinctul mi-a dictat să te dau de tot în gât. Am discutat cu anchetatorul care s-a ocupat de cazul tău și am obținut târgul cel mai avantajos; cu mult mai bun decât meriți. Și n-am făcut-o pentru ochii tăi frumoși, ci de dragul secției, țin să te asigur. Cei de la Westbourne Grove au fost de acord să nu te trimită în instanță; vor spune că puștiul ar fi mai traumatizat din punct de vedere psihologic dacă ar trebui să depună mărturie în tribunal, așa că vor clasa cazul. Acum șterge-o și să revii peste cinci minute cu demisia în mână.

O înscenare perfectă. Asta i-a distrus cariera și a ruinat și relația cu Carol. Pe de altă parte, Duffy n-a apreciat câtuși de puțin purtarea părintească a lui Sullivan, care a chemat-o pe Carol în biroul lui ca să-i explice ce se petrecuse. Ea stătuse departe de Duffy vreme de două luni, străduindu-se să înțeleagă situația. Când a venit să-l vadă, el s-a

chinuit să-i explice, dar era vorba deja de prea multe răni. Au încercat să facă sex, ca să vadă de ce mai sunt în stare, dar el era prea încordat și terminat nervos, așa că n-a avut erecție. De dormit, dormeau bine împreună, și când se trezeau se simțeau normal. Treptat, s-au apropiat din nou, dar numai ca prieteni care se suspectează ușor. Uneori, Carol rămânea peste noapte, dar nu-și făceau deloc avansuri în pat. Duffy nu mai avea erecții când se afla cu ea în pat, nici măcar una în somn, involuntar.

— Frate și soră? îi spusese ea odată, înainte de a adormi. Frate și soră, dar cu un trecut dubios, care nu dispărea ușor. Frate și soră, cu o mulțime de antecedente.

Duffy avea motive întemeiate să-l țină minte pe Sullivan.

4.

Visul urât l-a făcut să se trezească. Avusese un coșmar, fiindcă pentru el, viața lăuntrică era bântuită doar de sentințe de cinci ani și de eliberări condiționate. În vis, fusese inspector-șef, în prezența căruia răufăcătorii se făceau mici, ajungând cât urechelnițele; pocnise din degete, iar dosarele în care cei mai isteți dintre polițiști își rupseseră dinții se rezolvaseră la simpla atingere a mâinii lui. După o zi de triumf ca aceea, fusese condus cu mașina de serviciu până la o casă mare, aflată într-o pădure de fagi, unde Carol și copiii îl așteptau. Când a trecut de poartă, fiul cel mare, un șmecheraș cu părul bălai, a slobozit din arc o săgeată spre automobil; ventuza de la capătul săgeții s-a lipit de capacul unei roți, iar mașina și-a continuat drumul precum carul Boadicei, retezând capetele zambilelor de-a lungul întregii alei. Nu contează, gândise Duffy în vis, zambilele oricum cresc repede. Apoi a ajuns în apropierea casei, unde Carol îl aștepta pe trepte. După ce au intrat, ea l-a tras ușor de mânecă și i-a făcut semn să urce la etaj. Și-a dat jos rochia, sub care nu purta nimic. Duffy și-a azvârlit pantalonii și haina de la costum pe un scaun, s-a debarasat iute de ce mai avea pe el și, când s-a apropiat de patul pe care ea trona deasupra cuverturii brodate, Carol a exclamat, parcă luată prin surprindere de o enormă bucurie: „Duffy, ce tare ești, ce mare și tare ești.”

— Aaaaauuu, a răcnit el, trezindu-se. Fusese unul dintre acele vise despre care știi tot timpul că sunt doar vise. De obicei sunt urâte și te consolezi la gândul că mintea ți-a jucat o festă. Dar când ai unul ca lumea, și-ți mai și dai seama că e doar un vis, rămâi cu un gust amar, care ți se răspândește în toată ființa și te trezești simțind că ai cenușă între dinți, dureri inexplicabile și o senzație

copleșitoare de pierdere. Te simți ca și cum America ți-a scăpat printre degete.

Duffy a rămas pe spate, încă tremurând ușor. Din curiozitate, a ridicat pătura să vadă dacă i se sculase. Pe dracu'! Chiar dacă visa că are o erecție cu Carol, chiar dacă în vis i-o trăgea, se trezea și constata că atârna moale ca o mămăligă. Degeaba.

Duffy nu era impotent. Nu stătea mult la ușa cuiva care avea sexul potrivit. Era impotent doar cu Carol. La început, a crezut că asta era din cauza șocului a ceea ce i se întâmplase. Apoi și-a dat seama că ar putea trece peste asta, dar n-ar reuși să-și revină față de ea. Poate niciodată. Încercase să stea în pat cu ea, dând ordine sculei să treacă la acțiune, strigând la ea și blestemând-o, dar în gând. Încercase să închidă ochii și să-și imagineze că era una dintre femeile cărora le-o trăsese, sau unul dintre bărbații pe care-i avusese, sau că se uita la cele mai aţâţătoare poze porno pe care le văzuse. Nici vorbă. Disperat, și-o frecase singur ca să obțină ceva, acolo, pentru ca apoi să se dea la Carol; dar micuțul, neisprăvit până la capăt, se ofilea ca o floare la asfințit. Fără speranță.

Iar *amărăciunea,* era reală. Dacă nu poți face amor cu singura persoană pe care o dorești, atunci plăcerea pe care o simți trăgându-le-o altora este și mai marcată de ironie. După o vreme, la insistențele ei, a plecat să se aia cu alții sau altele. Spre durerea lui, nu avea probleme; spre și mai marea lui durere, se trezea că-i plăcea atât de mult, încât îi venea s-o facă și a doua oară. Ardea bărbați, femei, fără nicio deosebire, dar descoperise că, poate chiar inconștient, își stabilise o regulă: niciodată a doua oară. Până și cea mai dulce fată, cel mai excitant bărbat, nimeni nu rămânea: a doua zi trebuia să plece. Indiferent cât de mult insistau ei sau ele să-l mai întâlnească, și indiferent cât de drăguțe sau drăguți se dovediseră a fi, el nu spunea niciodată „în regulă". Niciodată. Era, probabil, un soi de fidelitate față de Carol,

chiar dacă acea fidelitate se născuse cu greu, din promiscuitatea cea mai jalnică.

Pe Carol n-o întreba niciodată ce făcea. Nu-i punea întrebări, fiindcă nu l-ar fi mulțumit niciun răspuns pe care i l-ar fi dat. Dacă ea i-ar fi spus că mergea la pat cu oricine i-ar fi propus, el era convins că ar fi detestat acest lucru; dacă s-ar fi culcat doar cu unul, neplăcerea lui ar fi fost și mai mare; iar dacă i-ar fi zis că nu și-o trăgea cu nimeni, tot nu ar fi fost mulțumit, dar încordarea ar fi devenit ceva mai suportabilă. Pe scurt, oricum ar fi privit situația, Duffy se găsea într-o permanentă suferință.

Asta este o situație pe care doar munca o poate lecui. Duffy avea îndoieli privind afacerile lui McKechnie. Dacă ar începe să facă investigații pe fosta felie, suferința sufletească ar putea deveni insuportabilă; exista posibilitatea să stârnească vechii demoni și să nu mai reușească să se împace cu situația. Pe de altă parte, poate ar fi reușit să cadă la pace cu propriul lui trecut. Dar dacă acesta încă persista și el doar făcea o încercare de a-l reduce la tăcere?

Cu toate acestea, avea o activitate, iar asta măcar îl scotea din apartament în câteva dimineți. Era vorba de douăzeci de lire pe zi, plus costul transportului cu metroul. Lui Duffy îi convenea. Barurile pe care le frecventa păreau să fi ridicat pe neașteptate toate prețurile. Se spune că plăcerile sunt gratis, dar asta e o minciună. Într-un fel sau altul, trebuia să plătești: ori prin suferință, ori dând de băut ca să vezi ce partener îți alegi, să-l cântărești, să joci toate ritualurile sociale esențiale dacă nu voiai să te simți ca o javră oarecare.

Duffy a scotocit într-un dulap după trusa de electrician și a pornit către Rupert Street. Îl prevenise deja pe McKechnie că va veni cu un mic aparat de înregistrare și câteva benzi. După ce a ajuns la birou, au trimis-o pe Belinda să cumpere cafea de la un magazin din zonă și Duffy a fixat o

ventuză pe aparatul telefonic de pe biroul lui McKechnie. Cu o bucată de cablu, a făcut legătura cu casetofonul portabil Sony, plasat în primul sertar de sus.

— Chestii demne de serviciul secret, nu? a făcut McKechnie, care intrase deja în joc și părea emoționat.

— Asta-i treabă de copii, i-a spus Duffy. Plătește-mă cu treizeci pe zi și te învăț să telefonezi pe gratis tocmai în Australia.

— Încă n-am ajuns atât de mare. Ce-ar fi să-i interceptezi pe cei de la Barnsley?

— Asta e mai greu de făcut decât chestia cu Australia. Te-ar costa patruzeci.

— Ești un tip tare, Duffy.

Duffy a sărit ca ars. McKechnie sigur auzise fraza aceea undeva și-și imaginase că era potrivită pentru acea ocazie.

— Așa, chestia asta e foarte simplă. Când te sună Salvatore, apeși doar pe butonul de înregistrare, fără nicio problemă. Și nu uita să vorbești firesc.

— Cu banda ce fac?

— Îmi telefonezi și-ți zic eu ce să faci cu ea. N-o să vin s-o iau personal. Poate stabilim un loc în care s-o lași. Ori ai putea să mi-o trimiți prin poștă. Ultima sugestie i se părea neroadă, chiar dacă, probabil, era cea mai sigură. Duffy descoperea mereu că pentru banii pe care-i scoteau din buzunar clienții se așteptau la tot soiul de minuni. Voiau să folosească aparate de radio-recepție când se putea apela mai curând la un telefon public; voiau ca geamurile mașinii să fie complet fumurii, deși asta o făcea să sară în ochi pe orice drum ar fi apărut; voiau să-ți lase mesaje sau cine știe ce altceva în spatele vasului cu apă de la closet și să poarte mustăți false sau să cumpere teleobiective costisitoare pe care nu știau să le folosească. Singurul lucru pe care nu-l voiau era să te vadă stând pe cur, punându-ți creierul la treabă pentru a

le rezolva problema și să le dai soluția în câteva cuvinte de bun-simț. Și în niciun caz nu voiau să li se spună: „În situația ta, m-aș duce direct la poliție.” Detestau asta. Clienții, se gândea mereu Duffy, erau niște tâmpiți.

Duffy a refuzat oferta de a mai lua o nouă mască de King Kong (nu-l deranja să mai ia una, dar, pentru a ridica moralul clientului, a spus: „Nu, mă deghizez mai bine dacă plec de aici *fără* mască în mână”), și a ieșit pe Rupert Street. Bărbatul palid care ținea magazinul cu cărți și reviste porcoase tocmai coborâse storurile și își făcea de lucru cu becurile ce iluminau firma. Deocamdată, din cele întregi se putea înțelege TURĂ SEXY.

Duffy a inspirat adânc, a pornit pe Shaftesbury Avenue, a traversat strada și s-a trezit din nou pe felia unde lucrase vreme de trei ani. Mai venise prin zonă de câteva ori, la câte un restaurant sau alt local, dar întotdeauna seara, la adăpostul întunericului. Acum se simțea neprotejat, ușor de recunoscut. S-a furișat iute într-un bar. Cât a stat la un cappuccino, a deschis și cutia cu amintiri. Patru ani însemna o perioadă lungă: fetițele vin și pleacă, apar alți șmecheri, gaborii se schimbă. Dacă asta era rău, pentru că nu putea trage pe careva cunoscut de limbă, măcar era bine pentru că nu-l recunoștea nimeni. În plus, se mai schimbase și el. Înainte, purta costume de la Burton sau Hepworth, sau câte o jachetă sport când voia să renunțe la morga de domn. Acum ajunsese la blugi și haine de piele cumpărate de la magazine de rând; părul îi era mai lung în lateral și tuns perie în creștet, iar uneori purta ochelari de soare cu lentile gălbui.

Dar, în primul rând, șmecheria era să păsească exact ca un client. Clienții obișnuiau să meargă în două feluri: foarte repede, de parcă ar fi trebuit să prindă un tren ce pleca peste două minute și abia așteptau să iasă de pe strada aceea care, în limbajul locului, se numea Mila de Aur, sau foarte încet, ca

și cum ar fi avut ceva timp de pierdut până la ora întâlnirii cu cineva și tocmai acela era motivul pentru care căscau gura prin zonă. Și, indiferent ce metodă ar fi adoptat, pășeau întotdeauna cu capul în pământ; nu priveau lumea în față și își închipuiau că, dacă țin ochii plecați, nimeni nu-i putea vedea când privirea le aluneca în lateral, către vitrinele magazinelor cu maculatură porno. Cei care pășeau într-un ritm normal, cu capetele ridicate și se uitau în ochii celorlalți când treceau pe lângă ei, erau oamenii care stăpâneau strada: proprietarii de magazine, fetițele, peștii, combinatorii, infractorii și polițaii.

Ca polițai, Duffy simțise pulsul străzii. Știa cum funcționează poliția, cum să se descurce, încotro duceau firele puterii. Deprindeai asta cu încetul, în parte de la alți colegi, dar mai ales prin propria-ți experiență, ajungând să cunoști zona nu doar din punct de vedere fizic, ci, într-un anume fel, și sentimental. Percepeai pulsul străzii. Dar nu asta era esențial pentru a-ți merita numele de polițist: doar nu te proțăpeai în mijlocul cartierului Soho, amușinând aerul într-o postură mistică, precum Maigret, pentru ca apoi s-o pornești țintă și să înșfaci de guler un infractor. Era vorba mai curând de atmosfera generală: trebuia să știi unde te afli. Pentru Duffy asta fusese o deprindere esențială ca să-și facă meseria cum trebuie.

Și-a terminat cafeaua și a ieșit să simtă din nou ritmul fostei lui zone. S-a plimbat de-a lungul Old Compton Street, apoi pe Greek, pe Frith și Den, a traversat mici piațete și alei, ajungând în D'Arblay, revenind pe Broadwick (dincolo de West Central, dar pe partea cealaltă a străzii), până în Brewer, unde această stradă aproape că se unește cu Berwick într-un nod puturos de piețe stradale, agenții de escortă și cinematografe, dincolo de Barul de Revistă Raymond's și revenind vizavi, în Dean Street. A mâncat lasagna cu salată verde la o cafenea de pe un colț de stradă și s-a gândit că-i

mai rămăseseră optsprezece lire de cheltuit pe ziua aceea (după unele ezitări, McKechnie îi plătise șaptezeci și cinci de lire în avans).

Din câte își dădea seama la prima vedere, zona se mai schimbase în ultimii patru ani. Existau mai multe magazine de carte decât înainte și mai multe sex shop-uri cu castraveți din cauciuc lăfăindu-se în vitrine. Saloanele de masaj păreau să fi rezistat. Cluburile de striptease păreau să fi intrat în declin, cedând teren în fața cinematografelor porno. Cu câțiva ani în urmă în Soho erau cinematografe normale, unde rulau și filme mai deocheate, oferite de distribuitorii obișnuiți: *Dentist danez la treabă, Vizita asistentei medicale, Catch 69, Vulpițe dincolo de gard,* filme de genul ăsta. Dacă voiai ceva cu câteva grade mai fierbinte, singurul loc unde găseai ce-ți plăcea era Clubul Compton Cinema din Old Compton Street; iar dacă nici acolo nu te declarai satisfăcut, când ieșeai afară puteai, cu puțin noroc, să găsești un șmecher sau doi pe trotuar care să-ți ofere un film porno adevărat. Acum însă apăruseră o serie întreagă de cluburi de film, numite Triplu-X, X-Citant, Dublu Porn, Vis Erotic sau Tabu, cu firme stridente la stradă, oferind filme XXX celor care aveau peste optsprezece ani.

Căldura după-amiezei l-a făcut pe Duffy să se simtă nu tocmai ațâțat, ci mai curând stârnit. Cu capul în pământ, a intrat într-un magazin de reviste și cărți din colțul Greek Street. La tejghea, un tânăr cu aer mediteranean citea știri despre cursele de cai și supraveghea raftul micuț cu filme porno. Pe două laturi ale magazinului se aflau rafturile cu reviste, aranjate în funcție de interesul clienților. Secțiunea cea mai cuprinzătoare era cea heterosexuală; apoi urma cea homo și abia după aceea cea rezervată accesoriilor din piele și sado-masochiștilor, după care sclavie și țâțe mari, plus școlărițe; la capăt erau și rafturile cu literatură specializată. Tehnica de vânzare folosită de

magazin nu se schimbase: revistele britanice erau deschise pentru ca amatorii să poată arunca o privire – asta doar ca să-i stârnească puțin conținutul din *Rustler, Rapier, Playbirds, Lovebirds* și *New Directions* sau *QT* – dar cele din import erau sigilate în pungi de plastic, pentru a părea mult mai excitante și îndrăznețe. Duffy a zâmbit, redescoperind jocul de autoamăgire fără leac în plasa căruia clienții continuau să se lase prinși, plătind un preț umflat doar pentru o pungă de polietilenă. A aruncat o privire spre raftul rezervat revistelor cu țâțe mari, ai căror editori lăsaseră mereu impresia că se străduiau din greu să inventeze titluri. *Cupa D* prospera, a remarcat el, la fel și *42-Plus;* tot acolo trona și *Bazooms,* făcând sânii să apară ca niște proiectile balistice; ba mai era și una nouă, numită *Lăptărese.* Și-a adus aminte de una care fusese lansată în urmă cu câțiva ani, numită *Mătușile lui Charles*, care îl gâdilase puțin pe vremea aceea; se stinsese după câteva numere – clienții își închipuiseră, probabil, că le oferea păsărici de babe. Poate că industria își mai pierduse din inventivitate, s-a gândit el.

Alături de raionul Sclavie – câteva exemplare din *Hogtie* și unul sau două din *All Roed Up* – se afla o ușă ce dădea spre câteva cabine. MINIFILME PORNO ZECE PENNY, MONEDE LA TEJGHEA, scria pe un anunț. Asta era ceva nou față de ce știa el. A schimbat niște bani la tejghea și a întrat într-o cabină; prins cu un bold de ușă, a văzut un capac de cutie care îl anunța ce film poate vedea acolo: „Amante lesbi – două fete singurele și abandonate păcatului merg la călărie și descoperă multe chestii care se petrec dedesubt!!!”

Duffy s-a așezat pe banchetă și s-a scotocit după mărunțiș. Ușa nu avea încuietoare, iar clientul o ținea închisă cu piciorul în timp ce urmărea filmul proiectat pe o placă albă, fixată pe dosul ușii. Duffy a dat un picior în ușă, dar n-a reușit să vadă unde trebuia vârâtă moneda. A deschis-o din nou și

a găsit o cutie metalică aflată în apropierea mâinii drepte. Zece penny, și filmul a început. O fată de culoare, masivă, stătea în cadă și se săpunea de zor, concentrându-se asupra zonei pubiene și a sânilor. Filmul s-a oprit. Încă zece penny și fata a luat dușul și și-a clătit țâțele, apoi păsărica, dându-și în același timp ochii peste cap de plăcere. Imaginea era puțin neclară, dar filmul promitea să devină mai interesant pe măsură ce se derula. Dar unde era cealaltă cu calul ei? Alți zece penny și fata din cadă își săpunea iar păsărica și țâțele. Duffy nu și-a dat seama dacă filmulețul avea scene repetate, ca să nu uiți, sau dacă se terminase o dată cu cea de-a doua monedă și pornise de la capăt. Oricum, nu mai reușea să se concentreze. În lumina proiectorului a remarcat comentariile altor clienți, scrijelite pe ecran: DE CACAT, scrisese unul cursiv, iar altul adăugase: ARMATA LUI ALLIE.

Când să iasă din cabină, a călcat pe ceva aflat pe podea și a lunecat ușor. Cu mormanul de mărunțiș rămas în palmă, a încercat altă cabină. De data asta a văzut două fete care se sărutau destul de lenevos. Încă zece penny și ele au început să-și mângâie sânii una alteia, de parcă ar fi lustruit argintăria. Duffy s-a întrebat dacă merita să mai ardă zece penny. Ei, oricum sunt în contul lui McKechnie, s-a gândit el. Încă o monedă și fetele au început să-și frece păsăricile una alteia, trăind intens chestia asta, fiindcă stăteau cu gura căscată, pline de încântare și uimire. Imaginea era ceva mai bună în cabina aceea și Duffy a constatat că scula lui părea să aprecieze spectacolul. Încă zece penny și una din fete a încălecat-o pe cealaltă. Asta nu mai era chiar așa de interesant. O nouă monedă și din camera de duș a sărit un tip slăbănog și mustăcios, iar fetele au exclamat: „Vaaai!”, după care individul a început să le pălmuiască peste fund. Asta nu mai era deloc amuzant; scula l-a anunțat pe Duffy că îi fusese de ajuns.

Când a ieșit din magazin, i-a ieșit în cale o fată. Era dodoloață, curățică și purta ochelari cu rame aurite și lentile rotunde. S-a așezat în fața lui și i-a prins un ecuson de rever. A aruncat o privire la el și a citit: *O zi fericită.* Ea a ciripit:

— Încercăm să-i ajutăm pe copiii săraci din întreaga lume. Sunt încredințată că veți face o donație pentru organizația noastră.

Fata se purta politicos, vioi, dar ferm. Nu-i putea reproșa nimic. Dar Duffy nu era în starea adecvată. „Mama voastră de sectanți", s-a gândit el, „nici pe sărmanii clienți roși de rușine nu-i lăsați pace." Așa că a scos ecusonul să i-l înapoieze, dar fata scotea deja un formular din geanta purtată pe umăr:

— Încercăm să-i ajutăm pe copiii săraci din întreaga lume. Sunt încredințată că veți face o donație pentru organizația noastră.

Duffy n-a putut să țină-n el ceea ce doar gândise mai devreme.

— Mama voastră de sectanți, a zis el cu voce tare. A aruncat ecusonul pe trotuar și i-a întors spatele ca să plece. Când să se îndepărteze, fata l-a lovit peste cap cu formularul.

Și chestia asta era nouă, s-a gândit el. A trecut apoi prin dreptul câtorva cluburi porno Triplu-X (promițându-și să le viziteze în altă zi) și a dat peste altceva nou. PEEP SHOW, scria mare, FETE DANSÂND GOALE PENTRU TINE. Când s-a apropiat de local, cu capul ușor aplecat în pământ, a aruncat o privire în lateral: cincizeci de penny, a văzut el pe afiș, plus FETE DIFERITE. A continuat să meargă, apoi a apelat la trucul clasic al clienților, băgând viteză și sărind practic pe ușă înăuntru. A schimbat două lire la tejghea și a intrat într-o cabină minusculă. Încuietoarea abia dacă reușea să țină ușa închisă. La nivelul ochiului, pe peretele din față, se vedea o crăpătură de mărimea fantei de la cutia de scrisori. Pe podea zăceau aruncate șervețele de hârtie mototolite, unele încă umede.

Un sistem de amplificare asurzitor difuza muzică disco.

A vârât o monedă de cincizeci de penny într-o cutie și un obturator metalic de la nivelul ochilor s-a ridicat, dând la iveală o ferestruică acoperită cu geam. Și-a lipit nasul de sticlă și a văzut o fată dansând. Cabinele alcătuiau un cerc aproape complet în jurul fetei, cu un spațiu prin care ea intra și ieșea din scenă. Era goală, subțirică, având un semn destul de vizibil ce trăda o operație de apendicită și sâni ce păreau siliconați. Se mângâia pe sâni și-și freca păsărica, timp în care și dansa, dar stătea cu ochii pe șirul de ferestruici, deplasându-se pentru a ajunge și a rămâne câteva secunde în fața celei care tocmai se deschisese. Duffy a mai băgat o monedă, deși mai tot timpul a urmărit celelalte ferestruici, încercând să distingă perechile de ochi anonime din spatele lor.

Văzuse deja cam de patruzeci de penny, când muzica s-a oprit brusc și fata a fugit de pe scenă. Imediat a apărut alta, dezbrăcându-și costumul de trening în timp ce urca pe podium. Repede, repede, nu-i irita pe clienți. Era de culoare și i se părea vag cunoscută. Subțirică, la fel ca și prima, cu un chip rigid, nepăsător. Dansa mai bine decât predecesoarea și era mai atletică. Dar era și mult mai directă. În timp ce dansa, s-a jucat cu țâțele și pubisul, la fel ca și fata dinainte, însă se apleca în față, aruncându-și fundul în sus și își desfăcea fesele ca să i se poată vedea simultan și păsărica, și gaura fundului. Apoi, făcea un salt spre câte o cabină și-și ridica un picior, rezemându-l de perete, timp în care își mângâia labiile cu degetele. După câteva secunde de asemenea tratament, își relua dansul, apoi îl alegea pe unul dintre clienții care aveau vizorul ridicat. Norocosul, dacă nu cumva îi expira timpul plătit cu cei cincizeci de penny, se trezea cu fofoloanca fetei lipită de ferestruica lui. Asta i s-a întâmplat și lui Duffy, dar după ce cheltuise aproape o liră și treizeci. Nu era exact

ceva care să-l dea pe spate (și nici să-i moară scula nu se putea), dar era destul de ciudat: te simțeai ca la spălătoria auto, când rămâi în mașină, iar cineva îți curăță parbrizul. Duffy nu a înțeles de ce băgase și a patra monedă în cutie – la urma-urmelor, știa că a văzut cea mai bună parte a spectacolului. În cazul altor bărbați, acțiunea ar fi pornit din generozitatea de client satisfăcut, care fusese păcălit de atâtea ori încât măcar o dată era dispus să-și exprime aprecierea. În cazul lui Duffy însă asta pornea din curiozitatea de a vedea până la capăt. Simțea că o mai văzuse pe fata aceea de culoare. Cu ultimii cincizeci de penny, nu s-a mai uitat la păsărică sau la sâni, ci i-a urmărit fața. Avea o expresie familiară. Apoi a privit mai atent și a văzut amănuntul care-i scăpase până atunci – o cicatrice mică pe umărul drept. Era fata care fusese înjunghiată în urmă cu patru ani, cea pe care o vizitase la spital și asupra căreia exercitase presiuni pentru a obține informații.

A ieșit și a așteptat puțin în fața localului. Și-a dat seama că nu putea rămâne prea mult. Din punctul de vedere al trecătorului de rând, puteai sta cât pofteai la colț de stradă în Soho și nu era nicio problemă: treceai drept pește. Numai că ceilalți pești și polițiștii aveau tendința să treacă pe lângă tine, ca să te admire mai de aproape. După o vreme, Duffy a căutat din ochi o cafenea și a descoperit-o la vreo patruzeci de metri depărtare. Nu avea poziția cea mai fericită, dar putea vedea destul de bine de acolo. S-a așezat cu o cafea în față – plictiseala instalată imediat i-a adus aminte de vremea când stătea la fel să pândească – și a așteptat vreo jumătate de oră până când negresa a ieșit din local și a pornit în direcția lui. Și-a lăsat cafeaua și a ieșit în stradă. Fata se afla la vreo douăzeci de pași de cafenea, când, brusc, s-a urcat într-un taxi și a dispărut.

Duffy s-a dus acasă, gândindu-se că erau anumite aspecte ale muncii sale care îi plăceau.

Trebuia să descopere cum funcționa noua structură de putere a Milei de Aur: cine și ce magazine sau localuri ținea, cine cu ce se ocupa, cine făcea regulile și aranjamentele. Ar fi putut s-o întrebe pe Carol, desigur, dar nu voia s-o amestece, mai ales dacă firele duceau cumva spre Sullivan. Putea încerca să găsească niște vechi cunoștințe; trebuia să vadă dacă fata de culoare – cum naiba o chema? – era dispusă să-l ajute. Nu pentru că se purtase prea drăguț cu ea; îi dusese niște flori la spitalul în care fusese internată fiindcă se tăiase la fund desfăcând o cutie de conserve. Mai avea o posibilitate – să-i facă o vizită lui Renée, asta dacă mai lucra. Renée era o prostituată cu care se înțelesese bine, o fată isteață, pusă pe treabă, serioasă și cu simțul umorului; făcea meserie de aproape douăzeci de ani și probabil că se apropia de patruzeci de ani. Ea știa multe chestii care se petreceau în zonă și se arăta dispusă să vândă mai tot ce cunoștea. Dacă totuși McKechnie dorea factură, trebuia să fluiere a pagubă. Renée nu dădea facturi cu TVA.

McKechnie l-a sunat în dimineața următoare.

— A ridicat suma, a spus el, în loc de bună dimineața.

Duffy nu s-a arătat surprins.

— La cât?

— O sută jumătate. Dar mi-a lăsat patru zile până la plată. Salvatore a zis că are un acces de generozitate.

— Treabă de rutină, a zis Duffy. Ai înregistrat totul?

— Da.

— Atunci, uite ce faci. Întoarce banda și începe fața a doua. Telefonează-i lui Sullivan și înregistrează și discuția asta. Ia-l mai tare acum, spune-i că ai pierdut deja trei sute cincizeci de lire din cauza lui și plânge-te că suma a crescut și că vrei să intervină. Mai zi-i că la predare vrei să fii sigur că are un om care urmărește scena. Cere-i o

descriere a acelui om al lui, precum și numele și unde se va posta, ca să verifici dacă Sullivan acționează așa cum promite, încearcă să nu te dai prea tare la el, dar joacă rolul cetățeanului revoltat…

— Păi *sunt* revoltat, a zis McKechnie.

— Da, sigur, iartă-mă. Dar joacă rolul unuia care e la capătul răbdării și ar putea face ceva ce nu i-ar plăcea lui Sullivan. Lasă-i impresia că te-ai putea adresa superiorilor lui sau presei sau vezi tu cui. Sunt convins că va face și pe dracu-n patru să te calmeze. Crezi că te descurci?

McKechnie a spus că speră că da.

— După ce vorbești cu el, scoți caseta, o vâri într-un plic și i-o dai secretarei. Îi spui (Duffy s-a gândit la o stratagemă ca-n filme, pentru ca McKechnie să nu creadă că dă banii degeaba) să se ducă la snack-barul de la capătul dinspre vest al Gării Paddington la ora 15. O să stau cu spatele spre tejghea, și o să am un pachet mare, învelit în hârtie maro, pe scaunul de alături. Ea trebuie să mă întrebe dacă scaunul e liber, iar după ce-i spun că da, să strecoare plicul pe tejghea, între noi. Crezi că e în stare să facă chestia asta?

— S-a dovedit capabilă la mai tot ce i-am dat să facă până acum.

— Bun. A, și încă ceva. O să mai am nevoie de bani să plătesc niște informații. Trebuie să mă duc la o prostituată și, după cum probabil știi, astea nu dau factură.

— Cât?

— Nu știu sigur. Probabil vreo cincizeci, sau cam așa ceva.

— Domnule Duffy, n-aș vrea să constat că mă golești de bani la fel ca acest Salvatore. Mă înțelegi?

— În regulă. Deci poți să pui cincizeci de lire împreună cu caseta?

— Nu. Îi iei din avans. La o adică, ea nu are ce să spună. (Aici avea dreptate.)

— Bine. Și reamintește-mi numele secretarei.

— Belinda.

La ora 15, Duffy era la Gara Paddington, cu spatele la tejghea. Brusc, s-a simțit bătut pe umăr, iar o voce subțirică i-a ciripit:

— A, domnu' Duffy.

S-a răsucit. Era secretara. S-a crispat.

— Domnul McKechnie m-a rugat să-ți dau asta. I-a întins un plic. Nu-mi place să-mi bag nasul, dar cred că înăuntru e o casetă înregistrată, zise ea. După aceea, s-a aplecat spre el și a șoptit: Vai, domnule Duffy, nu crezi că devine *excitant*?

Dacă le-ar fi avut cu el, la ieșirea din local Duffy și-a fi pus și masca de King Kong și pălăria de clovn, doar ca să fie de două ori mai sigur că nu-l bagă nimeni în seamă.

Revenit acasă, a constatat că prima față a casetei nu conținea nimic neașteptat. Duffy a rulat-o până la capăt, doar ascultând glasul lui Salvatore. Accentul nu i se părea chiar așa de străin precum îl descrisese McKechnie, însă avea tonul autentic al celui care trage toate sforile și face jocurile după bunul său plac și se amuză pe chestia asta. Spre sfârșitul conversației, McKechnie spusese:

— Mă storci cam tare, nu ți se pare?

— Eu, te storc, domnule McKechnie? *Te storc*? Te asigur că ai simți-o dacă te-aș stoarce pe bune. Nu, nu. Doar mă ajuți să-mi rezolv problemele de flux de numerar, doar atât.

— De unde să scot o sută cincizeci de lire în patru zile?

De la celălalt capăt al firului s-a auzit un chicotit discret.

— A, sunt convins că acționarii vor accepta o reducere a dividendelor pe anul ăsta.

— Vrei să spui că n-o să mă lași în pace? a întrebat McKechnie pe un ton scâncit și fără de speranță.

— Nu, nu vreau să spun *chiar asta,* domnule McKechnie. Adevărat, nu văd cum aș putea

rezolva criza de numerar în viitorul apropiat. S-ar putea să te rog să mai sporești puțin sumele.

— N-am de unde să scot banii pe care mi-i ceri.

— Domnule McKechnie, tot ce pot spune e că s-ar putea să fii silit să-ți lichidezi o parte din active.

— La ce te referi?

— Păi, eu cred că n-ai nevoie de atât spațiu de depozitare. *Două* depozite – mă gândeam că o politică mai inteligentă de păstrare a mărfurilor ar fi să te descurci doar cu un depozit. Ce părere ai?

— Nu mă pot lipsi de unul dintre depozite. În vocea lui McKechnie se simțea panica. Nu pot.

— Ia-o-n bot și-o să vezi, domnule McKechnie. Ia-o-n bot și vezi tu.

Pe a doua față a casetei, McKechnie dădea dovadă de ceva mai multă vitalitate. Poate se molipsise de la Salvatore; sau poate își dăduse brusc seama că Duffy va asculta discuția și voia să dea un spectacol mai puțin jalnic. După ce a ascultat caseta integral, Duffy a derulat-o și s-a oprit undeva, pe la mijloc.

— … ultima oară.

— Da, vom face tot ce se poate, McKechnie, altceva nu-ți pot promite.

— Nu m-a impresionat prea plăcut efortul făcut până acum, Sullivan. Cred că ar fi cazul să faci ceva. Îți spun că de data asta vreau niște garanții.

— Cum ar fi?

— Vreau să știu sigur că unul dintre oamenii tăi supraveghează locul în care las banii.

— Bine, ai asigurarea mea.

— Vreau mai mult decât atât, Sullivan. Vreau să știu cine o să se afle acolo; vreau o descriere a omului tău, ca să pot verifica dacă e sau nu acolo; vreau numele și gradul lui pentru ca la nevoie să pot lua legătura cu el.

— Încerci să mă-nveți cum să-mi fac treaba, McKechnie? Nu accept ca un… să vină pe felia mea și să-mi spună cum să conduc secția. Nu tolerez ideea ca tu să te bagi peste băieții mei.

— Sper că nu te prefaci doar că ești cooperant, Sullivan.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce auzi. (McKechnie începuse să joace tare.) Consider că ar fi în interesul tuturor dacă poliția i-ar oferi puțin sprijin unui comerciant din zonă.

— Hm. (Dacă Duffy ar fi fost în locul lui Sullivan, i-ar fi închis gura lui McKechnie și i-ar fi spus să se ducă-n mă-sa. Sullivan s-a arătat ceva mai precaut.) Mda, o să văd ce se poate face. N-o să-ți dau numele și gradul polițistului, dar o să ți-l descriu pe unul dintre băieții care o să supravegheze locul de predare a banilor. Mă suni când știi unde și când va fi asta.

Duffy a oprit banda. Apoi a derulat-o înapoi preț de câteva secunde și l-a ascultat din nou pe Sullivan vorbind: „Nu accept ca un… să vină pe felia mea și să-mi spună cum ar trebui să-mi conduc secția.” Banda avea o porțiune neînregistrată, care ținea vreo două secunde și jumătate. L-a sunat pe McKechnie.

— Pe bandă e o pauză.

— Poftim?

— E o pauză pe bandă. Ce a spus Sullivan?

— A, de aceea e vorba… Da, domnule Duffy, e o pauză, ai dreptate. Nu-i nimic, nu era nimic important pentru cazul ăsta.

— Ce a spus și de ce ai șters porțiunea aceea?

— Aa… m-am gândit că dacă banda aceea ar fi vreodată… În fine, dacă ar deveni probă într-o anchetă, înțelegi ce vreau să spun, domnule Duffy?

— În regulă.

— Atunci n-aș vrea ca oamenii care ar audia cazul să audă termenii în care inspectorul-șef a îndrăznit să mă caracterizeze. S-ar putea să mă consideri prea sensibil, dar așa am reacționat eu.

— Și cum ți-a spus?

— Vreau o garanție că n-o să repeți asta în fața nimănui. Ei bine, mi-a zis că sunt un… futangiu de

oi și bolnav de sifilis.

Duffy a zâmbit discret.

— Secretul tău va fi în siguranță, domnule McKechnie.

Asta s-a întâmplat marți. Livrarea s-a făcut vineri. La ora 11, McKechnie l-a sunat pe Duffy acasă.

— La aceeași oră. La 13. Tot la pubelă. În Brewer Street. Pubelele de lângă intrarea în service-ul auto, lângă magazinul de delicatese Gino's. Pubela cea mai depărtată de magazin. Sullivan a zis că va plasa un om la geamul cafenelei de peste drum de Gino's. Mi-a cerut să vin pe Brewer Street, pe partea cealaltă, să mă prefac că nu am văzut Magazinul Gino's, să verific dacă omul lui e acolo, apoi să traversez drumul și să las plicul.

— Cum a spus că o să arate omul lui?

— A precizat că va purta o cravată stacojie, ca să-l văd ușor prin geam. N-a vrut să-mi spună cum va arăta omul.

— Bine. Faci exact cum ți-au spus amândoi. Iau eu legătura cu tine mai târziu.

Duffy voia să ajungă la locul cu pricina mai devreme, la timp ca să-l vadă pe omul lui Sullivan sosind. Dar și acesta avea să sosească devreme, ca să se asigure că va găsi o masă la fereastră într-o cafenea la ora 13, când e foarte aglomerat. Duffy a luat un taxi. McKechnie trebuia să plătească și acel lux necesar.

A ajuns pe Brewer Street la 11:30 și a parcurs-o dintr-un capăt în celălalt, cu pas de client. A zărit imediat Magazinul Gino's, apoi și cafeneaua de vizavi. Din cafenea, pubelele se vedeau fără nicio problemă. Necazul era că Duffy nu găsea niciun loc bun, de unde să vadă și locul de predare a banilor, și cafeneaua. La vreo cincisprezece metri depărtare de cafenea era o bodegă: de acolo vedea pubelele, dar nu și pe omul lui Sullivan. Mai era un magazin de reviste și literatură porno de unde

avea câmp liber spre cafenea, dar nu și spre pubele; putea să cumpere vreo porcărie, ca să nu fie dat afară din magazin, iar după aceea ar fi răsfoit câte ceva de pe rafturi. Nu, nu era o idee bună: trebuia să vadă locul de livrare. Atunci de ce n-ar sta și el tot în cafenea? Se putea să apară un moment neplăcut când el și omul lui Sullivan se vor ridica în același timp să plece în urmărirea celui care va ridica banii, dar avea să găsească soluția potrivită la momentul respectiv.

Duffy a ales cafeneaua. A intrat în jur de ora 12 și s-a așezat la o masă lângă geam. A comandat un prânz de care n-avea nevoie câtuși de puțin și a început să aștepte. La 12:15 au mai apărut câțiva mușterii, să mănânce. La 12:30 localul începuse să se cam umple. Mai erau doar două mese libere la fereastră. La 12:45 s-a ocupat una dintre ele. Bine măcar că restul clienților îi ofereau o acoperire, dar unde era omul lui Sullivan? Abia atunci a observat că pe una dintre mese era un bilet roșu din plastic pe care scria Rezervat. Asta suna deja a boierie. La 12:50 a intrat și bărbatul cu cravată stacojie. Duffy s-a uitat scurt la el, apoi a lăsat capul în jos.

Shaw. Iisuse, numai la asta nu se gândise. Bătrânul Rick Shaw[12], după cum fusese poreclit la secție. Nu anticipase o asemenea situație; crezuse că vor trimite vreun puță-verde căruia să nu-i mai fi văzut culoarea ochilor până atunci. Chestia asta schimba datele problemei. Nu se vedea încercând să-l urmărească pe comisionar și, în același timp, să nu fie observat de Shaw.

La 12:55, Duffy a părăsit cafeneaua tiptil, ținând capul întors spre stradă în momentul când a trecut prin dreptul geamului la care stătea Shaw. S-a îndreptat spre bodegă și, spre ușurarea lui, a văzut un grup de cheflii adunați pe trotuar. A rămas pe lângă aceștia cu un pahar de bere amară în mână, ca și cum ar fi făcut parte din grupul lor. La 12:59, McKechnie a trecut pe lângă bodegă, pășind de parcă ar fi căutat ceva, chiombindu-se ca un miop

în vitrinele magazinelor. Se descurca bine, și-a spus Duffy. L-a văzut ajungând în dreptul cafenelei, a trecut de ea cu câțiva pași, s-a oprit, s-a întors, după care, brusc, s-a prefăcut că vede Magazinul Gino's pe partea cealaltă a străzii. La 13:01 a ajuns la pubelă și a lăsat plicul. După aceea, s-a întors pe unde venise, a dat colțul intrând pe Great Wildmill Street și a dispărut.

La 13:04, Shaw a ieșit din cafenea, a cotit brusc la dreapta, fără a arunca nicio privire la pubelă și s-a îndepărtat în grabă. Asta nu făcea deloc parte din plan, așa cum și-l imaginase Duffy. Shaw apăruse doar ca să-l mulțumească pe McKechnie, iar Sullivan îl lăsa pe Salvatore să ia banii fără probleme? Ori poate că Shaw făcea parte dintr-o echipă de filaj, iar Sullivan, în înțelepciunea lui, îi spusese să se retragă în situația în care cineva ar fi urmărit totul și l-ar fi văzut pe McKechnie holbându-se pe geamul cafenelei? Asta însemna că Duffy nu va trebui să-și facă probleme că va porni împreună cu Shaw în urmărirea celui ce avea să ia plicul.

La ora 13:15, un tânăr jegos în blugi a venit precipitat în lungul străzii. S-a oprit lângă pubele, a scotocit în prima, apoi în cea din mijloc și, în sfârșit, s-a aplecat deasupra celei de-a treia, unde se afla plicul, l-a luat și l-a îndesat într-un buzunar. Duffy nu și-a dat seama și nici nu-i păsa dacă umblase prin toate trei ca să treacă drept un boschetar autentic sau pentru că era chiaun de cap și nu și-a amintit unde trebuia să caute.

Duffy a bănuit că individul se va îndrepta spre est, de-a lungul Brewer Street. Nu părea o sarcină grea, deoarece dacă mergea spre vest, putea ajunge pe Regent Street și nu-l vedea pe puștiul acela în stare să-l lase cu ochii-n soare pierzându-se în mulțimea clientelei de la Jaeger's. În timp ce soiosul parcurgea cei o sută de metri care-l despărțeau de el, Duffy a privit atent în jur să depisteze orice codiță a poliției. Când înveți să

filezi, trebuie să te deprinzi și să descoperi o codiță, ca să scapi de ea. Puștiul ajunsese aproape de Duffy, care nu constatase existența vreunui filor. L-a lăsat pe tip să i-o ia înainte cu vreo treizeci-patruzeci de metri, după care a socotit că nu-și putea permite o distanță mai mare între ei, mai ales în Soho. Trebuia să rișteze totuși în caz că Sullivan avea vreun filor pe urmele puștiului.

A micșorat curând distanța dintre ei; la capătul acela al Brewer Street puteai scăpa din ochi pe cineva și în mai puțin de zece metri. Drace, o tăia prin piața din Berwick Street. Trebuia să fi anticipat situația asta. A luat-o prin dreptul barului cu program de revistă, iar apoi printre tarabe. Nu a depistat pe nimeni altcineva care să-și croiască drum de-a lungul străzii. O asemenea persoană care să țină pasul cu prima s-ar fi văzut de departe. Tânărul s-a strecurat printre tarabe. Din fericire, nu se prea pricepea; ori nu fusese bine instruit, ori socotea că nu e cazul să-și dea osteneala. După câteva momente de de-a v-ați ascunselea, a cotit-o pe St. Anne's Court, ajungând pe Dean Street, a traversat Bateman și a intrat pe Frith. Duffy a dat colțul Frith Street exact la țanc pentru a-l vedea pe pușți dispărând pe treptele intrării în clubul-cinematograf Double Blue.

Duffy s-a oprit. Era convins de două lucruri. Unu – Sullivan nu pusese pe nimeni să-l fileze pe pușți: Shaw se topise pur și simplu, iar asta fusese toată supravegherea. Și doi – dacă și el ar fi dat buzna în cinematograf imediat după pușți, putea la fel de bine să-și pună și o insignă de polițai și să fluiere coloana sonoră din *High Noon*[3]. A rămas prin preajmă o vreme, a așteptat până ce în club au intrat câțiva clienți, s-a rugat să apară curând un cinefil, iar când s-a întâmplat asta, l-a urmat repede pe trepte în sus.

5.

Clientul în costum cenușiu pe care îl urmase pe scările de la Double Blue s-a uitat speriat la el, de parcă Duffy ar fi fost vreun detectiv particular angajat de soția lui. Ajuns la cabina din placaj unde se vindeau biletele, omul și-a cumpărat un abonament de zece lire și a plătit cinci pentru acces. A dispărut înaintea lui Duffy.

— Membru? l-a întrebat casierul, care arăta ca un hippy, dar mai prăfuit.

— Nu. Da' vreau la tarif normal, nu la cel pe care îl practicați pentru căcații ăștia în costume. Duffy știa că nu exista un tarif „normal"; acesta depindea de client, iar deseori, salariul zilnic al casierului depindea de încasările realizate. Cel din cutia de placaj trebuia să afle cât erau dispuși clienții să plătească.

— Bun. Cinci pentru înscriere, trei cincizeci, intrarea.

Duffy l-a măsurat curios:

— Sigur nu-i doi jumate?

— Nuuu. Nici n-a fost vreodată, șefu'. Iar dacă mai las la bilet, adio slujbă.

Duffy a dat aprobator din cap. Ce dracu', doar erau banii lui McKechnie.

— Numele? Casierul scosese o legitimație de membru necompletată, de un alb-murdar, pe care trecuse un număr și data.

— Daniel Dough.

Individul l-a scris cu majuscule, constatând că era o mare diferență față de nesfârșita serie de J. Smith și H. Wilsoni cu care se obișnuise. Duffy a luat legitimația și a intrat în cinema.

În sala care semăna mai mult a coridor se aflau vreo douăzeci și cinci de persoane, iar la capătul său era un ecran de trei metri și jumătate pe doi. Cât a așteptat să-și obișnuiască ochii cu întunericul, a urmărit filmul. Era o versiune mai

lungă a mini-filmelor pe care le văzuse deja, dar mult mai explicită. Iar sunetul făcea toți banii. Era cu două fete, care, după toate probabilitățile, stăteau întinse pe o plajă, își scoseseră bikinii și se dădeau una pe alta cu o loțiune de protecție contra soarelui; procedura scotea un plescăit asemănător cu acela făcut de valurile care se izbesc de un dig. Apoi una dintre ele a scos de undeva un vibrator și l-a pornit. Suna de parcă s-ar fi apucat cineva să dea cu aspiratorul pe plajă. L-a lipit de țâțele celeilalte fete, care a zâmbit. Apoi i l-a vârât între picioare, pe care fata și le-a desfăcut imediat de parcă ar fi fost la un examen ginecologic, și-a aruncat capul pe spate și a început să gâfâie. Ca să acopere zgomotul vibratorului, trebuia să gâfâie sănătos. Sunetul sugera un ciobănesc înhămat la aspirator, iar bietul de el obosise, târându-l. Scula l-a informat pe Duffy că filmul nu era din cale-afară de bun.

S-a uitat prin sala populată de clienți, căutându-și omul. A trecut cu privirea peste jumătate dintre ei, apoi și-a schimbat locul. În astfel de cinematografe, deplasarea de colo-colo nu e apreciată. Asta tulbură strânsa legătură dintre privitorul de pe scaun și imaginea de pe ecran, îi face pe clienți să se agite și să se simtă vinovați din cauza erecției. Direcțiunile unor cinematografe similare trimit câte o matahală care patrulează prin sală, ca să se asigure că privitorii nu ejaculează pe unde apucă pe scaune; alții consideră că prezența huidumei e contraproductivă pentru afacere, deoarece deranjează clienții, așa că montează scaune din plastic și plătesc ceva suplimentar femeii de serviciu.

Duffy n-a reușit să-l vadă nici în al doilea grup de spectatori. S-a uitat în jur, atent să nu surprindă privirea vreunui spectator, de teamă să nu-l înfurie. La capătul sălii, lângă ecran, era o toaletă (patronii cluburilor sunt foarte atenți să respecte reglementările privitoare la igienă și calitatea de

membru). Zidurile exterioare ale cinematografului erau solide. Casa de bilete din față era singura adăugire din placaj la fațada clădirii.

Duffy s-a ridicat din nou și s-a îndreptat spre toaletă. Pe lângă aceasta continua un coridor, lung de vreo cinci metri. A mers până la capăt și a văzut o scară ce cotea spre stânga. La baza scării, în dreapta, era ieșirea de urgență. Cele două zăvoare orizontale, câte unul pentru fiecare ușă, fuseseră prinse cu un lanț; lacătul care le ținea legate părea ruginit. Duffy a urcat încet treptele, încercând să nu facă zgomot. Când a ajuns la jumătatea scării, a auzit deasupra o ușă deschizându-se și sunet de pași. Instantaneu, a început să urce tropăind și fluierând ușor. Când a ajuns sus, a văzut un bărbat masiv, cu păr de culoarea ghimbirului, cu ochelari, care tocmai închidea ușa din dreapta.

— Unde-i buda, amice? a întrebat Duffy fără să trădeze surpriza.

— Ai trecut pe lângă ea, i-a răspuns omul. Ești primul care nu găsește buda, a adăugat el amuzat, cre' că ți s-a înfundat nasu'.

Duffy și-a scos batista și și-a suflat cu putere nasul, apoi a tras pe nări și a făcut o mutră de parcă l-ar fi doborât mirosul.

— Acum cred c-o s-o găsesc, amice, a zis el și a început să coboare. Pe palier erau trei încăperi; din cea din dreapta se auzeau voci. S-a dus la toaletă, a așteptat câteva secunde și apoi a tras apa; nu s-a întâmplat nimic; a mai tras o dată și a zâmbit amuzat de subterfugiul irosit.

A mai stat în cinematograf o vreme, urmărind un film unde o fată cu țâțe mari, care avea un sex shop, își invita clienții într-o cameră din spate pentru o partidă de flagelare (Duffy s-a trezit întrebându-se cine se ocupa de magazin în acel timp). Fata își ridica fustița, își dădea jos chiloțeii și se apleca peste birou. Bărbații se prefăceau că o bat cu o cravașă de călărie, iar ea scotea niște scâncete care, datorită sistemului de amplificare

din sală, se transformau în gâgâielile unei gâște care este eviscerată de vie.

Când a plecat, Duffy a schimbat câteva glumițe cu casierul cu aspect hippy, care i-a mărturisit că filmele erau „de-a dreptul plicticoase” și că el „trecuse de scenele alea”. Duffy i-a recomandat să mai încerce și altă dată, și a adus vorba de scenele din sex shop.

— A, poate că nu te atrag țâțele, dar dacă așa stă treaba, ăsta-i filmul potrivit pentru tine, eu așa zic.

— Nuu, toate mi se par plicticoase.

În acest timp, Duffy examinase discret încuietorile ușilor; și-a luat apoi la revedere și a șters-o fără grabă.

Când a ajuns acasă, l-a sunat pe McKechnie.

— Ce ți-a spus Sullivan?

— A zis că nu înțelege ce s-a întâmplat. A pus doi din cei mai buni oameni ai lui să facă treaba asta, iar tipul le-a scăpat din nou printre degete.

— Ți-a spus cum?

— Da, cică a fugit spre Regent Street și a sărit într-un taxi. Oamenii lui Sullivan au așteptat pe trotuar o vreme, dar n-au găsit un taxi liber imediat.

— L-ai crezut?

— Nu. Trebuia?

— Nu. I-ai spus că nu-l crezi?

— Nu. Ce s-a întâmplat în realitate?

— Șmecherul cu cravată roșie din cafenea s-a ridicat când ai pus plicul în pubelă și a plecat aproape imediat. S-a făcut nevăzut. Nu-s sigur dacă mai era vreun polițai, dar dacă ar fi fost, n-ar fi reușit să urmărească niciun infirm în cărucior. Până am terminat urmărirea, n-am văzut picior de gabor.

— Și unde a fost asta?

— O chestie care se numește Double Blue. Un club-cinematograf pe Frith Street. Individul a dispărut înăuntru. Undeva la etaj. Nu l-am putut urmări.

— Și acum ce facem?

— Pentru moment, habar n-am. O să mai miros puțin zona. Apropo, filmul m-a costat opt cincizeci.

— Chitanță ai?

— Am o legitimație de membru.

— Duffy, am spus chitanță.

— Îți povestesc filmele în amănunt, dacă nu mă crezi.

— Nu-i același lucru.

— Adevărat, poate c-ar fi mai excitante povestite.

McKechnie a pufnit în râs.

Duffy nu știa cum să continue. S-a așezat să analizeze ce se întâmplase până în acel moment. Unele lucruri erau clare, altele, supărător de ambigui. Întâi, cineva o crestase pe soția lui McKechnie. Acum, cineva încerca să-l stoarcă de bani, și nu se știa până când. Cineva cu simțul umorului se folosea de numele unui combinator mort de mult. Apoi, era Sullivan – el ce punea la cale? Alesese calea cea mai simplă, ratând livrările de bani, sau primea un procent din ele? Ce făcea Shaw – adică bătrânul Rick? Făcea doar ce-i spunea Sullivan, sau își lua și el partea? Ținea minte că Shaw era un polițist care nu se lăsa prins să accepte prea mulți curcani de Crăciun. Cu toate acestea, fiecare an petrecut pe Mila de Aur îți aducea în cale noi și noi ispite. Știa cum se întâmplă asta: nu primeai băuturi pe gratis, chiar dacă toată lumea accepta; nu te duceai cu prima fată ce-ți era pusă pe tavă; refuzai țigările și cocaina; iar apoi ți se întâmpla ceva banal, cum ar fi, de exemplu, să ceri o păsuire de câteva zile ca să plătești datoria la casa de pariuri. Brusc, zona te înghițea. Nu era nevoie să te ia în vizor o bandă care se ocupa doar de coruperea gaborilor (deși existau și asemenea grupuri); într-un fel sau altul, locul te strica. Era un loc plin de tentații și presiuni, și fiecare are un punct slab.

Duffy a simțit că trebuia să-și împrospăteze cunoștințele despre zonă. Ar fi fost bine să poată discuta cu unul ca Shaw, dar acest lucru era exclus. Poate cu Carol; ori poate că asta nu era cinstit; mda, putea să o întrebe câte ceva, fără să-i dea de înțeles ce punea la cale. În afară de Carol, mai era Renée: trebuia să meargă și să discute cu ea, fie și doar de dragul vremurilor apuse. Asta, cu „de dragul vremurilor apuse", era o expresie periculoasă – dacă începea să gândească așa, va începe să devină sentimental în ceea ce-l privea pe Sullivan, înainte de a-și da seama de situație. Apoi, mai era negresa de la Peep Show. Cum o chema? Ceva cu B sau P… Belinda? Nu, asta e secretara aia nătângă a lui McKechnie. Așa, Polly. Dar ea nu-i datora nimic.

De asemenea, mai erau câteva amănunte care îl mirau pe Duffy. Unul se referea la faptul că McKechnie nu era speriat așa cum ar fi crezut Duffy; ba chiar găsea anumite aspecte aproape incitante. Nu, poate că era doar un tip flegmatic; păruse sincer îndurerat când îi povestise ce i s-a întâmplat soției. Poate că McKechnie era mai bogat decât credea el și putea suporta să fie extorcat; însă judecând după cotețul în care-și avea biroul, nu se putea spune asta. Nici nu zumzăia de clienți. Cu toate acestea, poate că produsele acelea se comandau și se expediau prin poștă. Dar atunci – și erau cam mulți de „dar" în cazul acesta – ce era cu porțiunea ștearsă din convorbire? Explicația lui McKechnie părea plauzibilă; dar era stilul lui Sullivan să-i arunce unui cetățean cuvintele acelea? „Futangiu de oi și bolnav de sifilis." Ei, și asta se putea întâmpla; la o adică, era posibil. Și, în final, era incidentul de la Gara Paddington care îl rodea pe Duffy: dacă secretara reușise să țină minte cum să ajungă acolo, sosise la țanc la locul potrivit și îl recunoscuse, putea fi atât de neroadă încât să uite restul instrucțiunilor pe care i le dăduse el lui McKechnie? Dar dacă McKechnie

modificase instrucțiunile, iar ea procedase exact cum i se spusese? Gândul îl cam sâcâia, dar a decis să-l alunge din minte. Probabil că McKechnie nu era un tip corect din toate punctele de vedere, dar care dintre clienții lui fusese nepătat? Și era de așteptat ca un tip care vindea măști de King Kong în Soho să se poarte ca un călugăr? Ca să rămâi în afaceri, trebuia să respecți o singură regulă: să crezi că omul cu care negociezi e cinstit până când ai dovezi clare ce susțin contrariul.

A sunat-o pe Carol și a întrebat-o dacă vrea să vină la el în acea seară. Ea a spus că nu putea, se ducea la un film: (Cu cine? Dar regulile spuneau că nu trebuie să pui întrebări.) Putea veni a doua zi, totuși. Duffy a zis „Da, te rog", și a promis că-i va pregăti cea mai bună cremă de cașcaval pe care a mâncat-o de la ultima lor întâlnire, când mâncaseră tot așa ceva.

S-a gândit că-l aștepta o nouă seară de singurătate în apartament. N-ar fi fost rău să iasă și să-și găsească pe cineva. Viața în Soho te făcea s-o iei razna, asta era limpede. Nu erau de vină filmele pe care le văzuse – aspiratorul, câinele ciobănesc și gâsca – și nici amintirea geamului din fața ochilor care fusese frecat cu labiile de fata de la Peep Show; ajungea să treci prin zona aceea. Aerul de deasupra orașelor siderurgice e încărcat de funingine care se precipită și ajunge în plămânii celor care-l respiră; în Soho, aerul părea încărcat cu sex, care precipita și pe care-l inhalai, vrând-nevrând.

Duffy s-a gândit îndelung dacă să meargă să agațe un bărbat sau o femeie. Pentru el, era ca și cum ar fi ales între ouă cu șuncă și roșii cu șuncă. Indiferent ce-ar fi ales, se simțea bine; era vorba doar de modul în care îți bucurai papilele gustative în seara aceea. Cu femeile, era mai puțin probabilă o vizită la doctor. Pe de altă parte, erau ceva mai costisitoare; nu erau dornice să-și plătească băutura dacă aveau de gând să se culce cu tine; iar

unele dintre ele făceau greșeala sentimentală să-și închipuie că dacă Duffy se purta frumos cu ele, ținea să le mai întâlnească. În situația asta trebuia să se arate ferm, și să le spună nu, iar asta adăuga o notă de amărăciune la micul dejun.

Pe de altă parte, în termeni practici, pe bărbați se putea bizui dacă voia să facă sex cu ei. Cu femeile pierdeai mai multă vreme amețindu-le cu vorbe; și chiar dacă se găsea într-un bar pentru persoane singure, unde se presupune că fiecare a ieșit la agățat, exista totuși convenția că fetele au tot dreptul să-ți facă vânt cu un „Nu" definitiv, chiar dacă toată seara ți-au dat de înțeles că „Da". Pe când, dacă mergeai la un club pentru homo, nu plecai niciodată dezamăgit. Nu toți cei care intrau acolo voiau neapărat să facă și sex, bineînțeles; mai auzeai și acolo „Păi, să vedem" sau „Încearcă mai târziu"; dar, atâta vreme cât arătai curat și dichisit, aproape sigur plecai cu cineva. Iar la micul dejun de a doua zi nu apăreau necazuri. Serios, unii dintre tipii cu care venea Duffy acasă voiau să se ridice și să plece chiar înainte ca cearșaful să se zvânte. Ei, chiar și asta îi convenea lui Duffy.

Se părea că avea să petreacă încă o seară la Alligator. Pe de altă parte, dacă se întâlnea cu Carol a doua zi, în situația în care ar fi petrecut noaptea cu o fată s-ar fi simțit jenat. Iar asta ar fi stricat și noaptea precedentă, desigur; se simțea înclinat să facă tot soiul de comparații, care nu foloseau la nimic. Nu, a decis Duffy astă seară trebuie să fie un tip. Și a pornit spre baie ca să se aranjeze puțin.

Câteva ore mai târziu și-a încheiat seara la Alligator cu Jack, un american blond și de treabă din vestul mijlociu, care făcea autostopul prin Europa cu un *Ghid homo al Europei – Spartacus* și dovedea o dorință aproape religioasă de a vizita cele mai importante cluburi și baruri enumerate în ghid. Partea turistică a aventurii aproape că

depășea latura homosexuală a plimbării: la Alligator, Jack sorbea un Campari, având aerul unui vizitator credincios și cocoșat de aparate foto care aprindea o lumânare la Catedrala din Chartres. Aproape că trebuia să i se aducă aminte că vrea să facă sex. La dejun, Jack și-a mărturisit dorința de a scrie propriul său *Ghid homo* cam în genul *Ghidului mâncărurilor preferate,* bazându-se pe relatări ale membrilor și trimițând ocazional inspectori pentru a verifica localurile care îi putuseră scăpa analizei. Duffy s-a oferit să țină legătura cu el în cazul în care ar fi avut nevoie de slujbă.

După plecarea lui Jack, Duffy a făcut ordine, a schimbat cearșafurile pentru sosirea lui Carol (și pentru șederea ei peste noapte, ceea ce nu era deloc același lucru) și s-a dus s-o caute pe Renée. Locul ei de muncă fusese mai mereu un mic apartament de pe o alee ce dădea în Wardour Street; era un apartament pe care-l împărțea cu altă fată, în parte din motive de protecție, în parte pentru cazul în care vreun client voia o partidă de sex cu două fete sau vreo scenă de exhibiționism. Avusese mereu același pește, pe nume Ronnie, care era și proprietarul apartamentului. El îi oferea protecția necesară și-și primea partea obișnuită. Renée era mult mai deșteaptă decât Ronnie, deși, după ce sărise de treizeci de ani, îl convinsese să adopte un sistem prin care, în fiecare an – pe măsură ce ea îmbătrânea și concurența devenea tot mai aprigă, iar potențialul de câștig se reducea – să îi plătească un procent din ce în ce mai mic din ceea ce scotea. Ea susținuse că asta îi va crea un bun renume lui Ronnie printre celelalte prostituate, iar în felul acela avea să atragă mai multe fete noi.

Ronnie acceptase planul, imaginându-și pesemne că Renée o să se lase de meserie pe la treizeci și trei de ani. Însă Renée, ca o bună vivandieră, insistase să trudească în continuare și, așa cum plănuise, schema funcționa în avantajul

ei. Ronnie se văicărise puțin, dar și-a respectat promisiunea după ce Renée a amenințat că-l va bălăcări în fața tuturor, din Piața Soho până la Piccadilly Circus. Asta l-a făcut să bată în retragere; apoi, ca să-i mai îndulcească amărăciunea, Renée a ridicat chiria pe care o plăteau fetele cu care împărțea apartamentul.

Când a intrat pe Wardour Street, Duffy și-a amintit alte vizite ale lui la Renée. Îi dăduse bani de câteva ori, dar numai pentru informațiile primite. Ea îi oferise de câteva ori câte o „cutie" de Crăciun, cum se exprima ea, dar el socotise că era mai bine să refuze. Cu toate acestea, continuase să o viziteze, fie și numai pentru a flecări cu ea; iar el respecta întotdeauna regula de a o șterge la sosirea vreunui client.

Duffy a văzut cele două butoane iluminate în interior, purtând numele RENÉE și SUZIE, a apăsat pe cel de sus și a urcat. Și-a amintit și etajul; ușa din față, pe care scria SUZIE; cealaltă, la dreapta, pe care scria RENÉE. Se părea că bârlogul avea două apartamente separate, dar care de fapt erau legate și aveau un sistem de alarmă între ele. Băteai la ușă și fie ți se deschidea imediat, fie auzeai că ți se strigă: „Cinci minute, iubitule", ca un regizor care îi anunță pe actori cât mai au până la intrarea în scenă.

Duffy a bătut în ușa din dreapta. S-a deschis, și în prag a apărut Renée, cu un capot lung, părul strâns coc în creștetul capului și o parte căzându-i în bucle lungi, alcătuind o coafură complicată. Arăta ceva mai matură, mai plinuță. Duffy a avut timp să constate aceste amănunte cât ea l-a măsurat din cap până în picioare, după cum obișnuiesc prostituatele, pentru a descoperi dacă noul sosit e gabor sau vreunul de pe lista lor neagră; o privire lipsită de expresie, ca aceea a unui director de magazin care verifică o carte de credit.

— Vino, scumpule, a zis ea și s-a retras ca să-i facă loc. Când a făcut pasul înapoi, și-a lăsat capotul să se desfacă, așa că el a văzut portjartierul negru, ciorapii și sutienul.

— Nimic porcos, l-a anunțat ea, înainte de a închide ușa. Nu fac nimic murdar. N-o iau în poponeț și gurița mi-o țin pentru mine. Zece lire, dacă vrei un clasic, opt pentru lucru manual, și încă două dacă vrei să-mi vezi țâțele; și-ar mai fi și alte câteva lucrușoare pe care le-aș putea face pentru tine, dar trebuie să le ceri mai întâi.

— Renée, a zis el. Sunt Duffy.

— Scuze, dragule, în meseria mea nu e bine să ții minte fețe.

— Nu, Sunt Duffy, nu-s client…

Foarte iritată, Renée a ridicat privirea.

— Ce zici tu acolo, că nu ești client? Păi ce cauți aici dacă-i așa? L-a mai măsurat o dată, apoi, brusc, l-a recunoscut.

— Duffy. A sigur, Duffy. Părea jenată. Păi, de ce nu m-ai oprit când am început să-mi arăt marafeturile, ticălosule?

— N-am mai apucat. Niciodată nu lași clientul să intre pe o dungă, așa-i?

— Dintr-o parte mai intră, dar pe la spate, mută-ți gândul. Hai, Duffy, zi, de ce-ai venit să mă vezi? Și-a strâns capotul în jurul corpului. *Și* te-am mai și lăsat să vezi ce s-a ales de mine… Ar trebui să-mi plătești pentru asta, Duffy. Ce cauți aici?

— Păi…

— A, Dumnezeule, mi-am adus aminte. Mi-am adus aminte de ce te-ai oprit pe la mine. N-am știut că ești vândut, Duffy. Șpagă și băieței, asta a fost, nu-i așa, Duffy, așa s-a zis. Nu am dreptul să judec pe nimeni, dar cu treaba cu băieței nu-s de acord, țin să-ți spun chestia asta fără ocol.

— N-au fost băieței. Duffy se înfuriase. Deci, asta s-a zvonit. Cine-a spus asta?

— A, știi cum se vorbește. Lumea. Cum să-ți mai aduci aminte cine ce-a zis?

— Renée, a fost o înscenare. Am fost aranjat de cineva, ca să mă dea afară. Puștiul a zis că are nouăsprezece ani când polițiștii mi-au spart ușa, dar putea să aibă și douăzeci și cinci. Așa am crezut și eu, dar el le-a spus polițailor că are nouăsprezece. Mi-au înscenat totul, Renée.

— Îmi pare rău să aflu asta, Duffy. Renée avea îndoieli în legătură cu gaborii care erau dați afară; susțineau tot timpul că fuseseră lucrați. Cu toate astea, Duffy i se păruse întotdeauna cinstit.

— De aia n-ai primit niciodată cutia de Crăciun de la Renée? Fin'că erai șpăgar, Duffy?

— Am fost doar puțin, Renée. Îmi plac și peștele, și carnea. Pentru mine-i totuna. Dar n-a fost vorba de băieței, *niciodată* nu m-am dat la băieței. Duffy nu-și mai revenea din iritare. Cui trebuia să-i mulțumească pentru asta, nenorocitului de Sullivan? Încă una dintre faptele lui părintești?

— Lasă, Duffy, liniștește-te.

— Și de la tine n-am primit cutia de Crăciun întrucât, cum să spun, în primul rând, știam că ești prea deșteaptă ca să nu folosești asta mai târziu împotriva mea. Știam că o să întreb ceva de cineva, sau avea să întrebe vreun coleg, și atunci parcă văd că primeam un telefon de la Renée, care ar fi spus: „Duffy, mai ții minte cutia de Crăciun? Ei, vreau să-mi faci un mic serviciu pentru asta." Știam că ești prea versată ca să nu te folosești de asta mai curând sau mai târziu.

— Nu ești deloc prost, Duffy.

Duffy a dat din cap, aprobând-o; cu una ca Renée, trebuia să știi exact cum stai.

— Ei, de ce-ai venit la mine, dacă nu vrei să adaugi ceva la fondul de pensie al sărmanei Renée?

— Mda, aș putea face o donație. Am nevoie de niște informații, Renée.

— Doar nu te-ai reangajat!?

— Nu. Sunt, cum se spune, lucrez pe cont propriu în numele cuiva care este extorcat de pe

plan local.

— Păi, băieții în albastru nu pot rezolva asta?

— Cum să-ți zic, s-ar părea că ori sunt orbi, ori se uită toți în aceeași direcție, dacă-ți poți închipui.

— Cred c-am mai auzit de chestii dintr-astea. Iar omul ăsta a apelat la serviciile tale, Duffy?

— Exact.

— De ce tocmai la tine?

— I-am fost recomandat.

Acesta era alt aspect care îl nedumerea pe Duffy: cine îl recomandase lui McKechnie? Cum spusese? A, parcă: „Am întrebat pe unul și pe altul", nu? Unde întrebase? s-a mirat Duffy. Doar nu avea cum să știe de ultimele lui două contracte – indicații privind un sistem anti-efracție la o fabrică din Hounslow și recomandări făcute unei toante cu bani care nu știa unde să-și ascundă bijuteriile. Femeia era prea zgârcită ca să le asigure sau să cumpere un seif, ori prea leneșă să și le țină la o bancă și să-și ia ce dorea atunci când avea nevoie: voia ca Duffy să facă un tur al casei și să-i spună care ar fi ultimul loc în care s-ar gândi hoții să caute. Citise nu știu ce povestire, susținea ea, în care ceva fusese pitit într-un loc ce sărea în ochi, astfel că nimeni nu reușise să descopere ascunzătoarea. Nu cumva aceea era *cea mai bună* idee? Duffy i-a spus că locul cel mai potrivit pentru bijuterii era o casetă de bijuterii și prin urmare, ce șanse erau ca hoții să caute exact acolo? Femeia se cam înmuiase, de aceea Duffy a continuat, făcând terci teoria privind păstrarea obiectelor de valoare în locuri care să sară în ochi: mulți hoți sunt atât de tâmpiți, încât scotocesc *numai* în locurile cele mai bătătoare la ochi. Și atunci, ce-ar fi să găsească un locșor care să nu fie nici *prea* bătător la ochi și nici *prea* dificil, a întrebat ea. În cazul acesta, bijuteriile ar fi găsite de orice spărgător cu un coeficient mediu de inteligență, a zis Duffy. În cele din urmă, au convenit asupra locului în care erau cel mai greu

de găsit. Atunci s-a vădit că cel la care ea se gândise *tot timpul* era coșul de hârtii confecționat dintr-un picior de elefant, adus de bunicul ei din India, și care avea fundul dublu. Duffy a zis că era ideal, a completat o factură pentru cincizeci de guinee, i-a trimis-o și a jurat în sinea lui că dacă proasta aceea îngâmfată și cu bani nu i-o va onora, va avea grijă ca nevinovata informație să ajungă la urechile cuiva de încredere. De exemplu, la ale unui colecționar de coșuri de hârtii.

— Mila de Aur s-a schimbat de când n-am mai călcat eu pe-aici. Mă gândeam că m-ai putea repune pe lina de plutire. Cu alte cuvinte, cine ce învârte, ce nume noi au mai apărut, ce fel de presiuni se mai fac, chestii dintr-astea.

— Ciudat că vii să mă-ntrebi așa ceva, Duffy, fiindcă tocmai despre asta am vorbit cu Ronnie acum câteva zile. Știi că n-am obiceiul să mă văicăresc, și nu-i vorba doar c-am ajuns o ștoarfă bătrână, scoasă din meserie de fufele astea tinere și hămesite.

— Dar arăți tânără ca-ntotdeauna, a răspuns Duffy din reflex.

— Nu-mi veni cu căcaturi dintr-astea, Duffy, știu c-am ajuns la o vârstă nasoală pentru o curvă. După ce faci niște ani, ai de ales: ori ești mulțumită cu clienții casei – și, una peste alta, sunt, fiindcă am o listă întreagă, majoritatea curăței și de treabă – deși, treptat, vezi cum încep să te ocolească, adică, înțelegi tu, mai încearcă vreo gagică mai tânără, ori de culoare, sau vreuna care mai face și altceva pe deasupra. Ori faci și tu… cum dracu' se spune, Duffy, când procedezi la fel ca marile companii…

— Te diversifici?

— Asta-i cuvântul. Trebuie să diversifici serviciile. Iar chestia asta, crede-mă, e un efe… eufemism, dacă mă-nțelegi. Diversificare înseamnă să-i primești pe toți cei care-ți sună la ușă, înseamnă să primești dintr-ăia care vor să-ți

facă rău. Adică să lași clienții să ți-o pună-n fund, iar chestia asta n-o s-o fac *niciodată.* Înseamnă să-i lași să te bată cu biciul și alte alea. Unii din ei… să știi, nimic nu mă mai surprinde, Duffy, da' unii, cum văd că nu mai am cinșpe ani, vor niște lucruri pe care nu le-aș spune nici lui Suzie, că i-aș corupe mintea tânără. Eu una, dau vina pentru toată pornografia asta pe guvernul laburist, că el a permis-o, ei sunt de vină.

Duffy a surâs, deși nu era convins că asta aștepta de la el Renée, care deseori râdea chiar și atunci când vorbea serios. Un lucru era însă limpede: ea nu voia să-și diversifice serviciile.

— Când am apucat pe calea asta, era o meserie cinstită; adică să faci trotuarul. Sigur, mai apăreau și ciudați, dar treaba mergea frumos, fără dușmănii. Te lansai pe piață, îți făceai clientela, ajungeai cunoscută pentru ce știai să faci mai bine și scoteai un ban cinstit. Mai vedeai și chestii pe care nu trebuia să le vezi, dar îți țineai pliscul. Țin minte că am avut un ministru al cabinetului din Guvernul Harold Macmillan, care venea cu regularitate de ceasornic; în fiecare vineri, după ședința de cabinet, după care se ducea să prindă trenul spre circumscripția lui, unde locuia. Ei, de fapt era un ministru tânăr, dar nu l-am turnat nimănui. Așa se făcea meseria pe vremea aia. Și *nici ție* n-o să-ți spun cum îl cheamă, a adăugat Renée pe un ton belicos.

— Nici nu te-ntreb.

— Oricum, asta era acum douăzeci de ani. Pe vremea aceea îmi plăcea munca asta. Făceam câte un concediu frumos, străzile erau mai sigure, toată lumea venea pentru un normal, iar dacă voiau altceva, le era rușine și-și cereau scuze dinainte. Dar eu le ziceam: „Hai iubitule, zi tot, n-ai cum s-o șochezi pe Renée", iar după aceea bolboroseau ceva despre cizme lungi, bice sau uniforme școlare sau cine știe ce altceva, iar eu le ziceam: „Scuze, scumpule, zău c-aș vrea să te ajut, da' n-am

echipamentul la mine, dar îți spun eu la cine să te duci, la Annie", iar ei se arătau grozav de recunoscători și plecau, iar eu o sunam imediat pe Annie s-o anunț că i-am trimis pe unu', iar ea îmi trimitea vreun client sau câteva lire că i-am făcut trampa. Nu ne săream la gât una alteia, fiindcă știam că sunt destui clienți să ne ajungă la toate. Dar lucrurile s-au mai schimbat de atunci. Nici n-ai idee cât de mult au scăzut veniturile fetițelor normale în ultimii douăzeci de ani, Duffy, habar n-ai. În primul rând a fost mediul prea tolerant, când toate fetele care n-aveau nimic de-a face cu meseria au început s-o pună pe bani. Asta nu ne-a priit deloc, îți dai seama. După aia, a fost chestia asta cu emanciparea femeii, care a însemnat practic același lucru. După aia, toate filmele au început să fie tot mai porcoase, la fel și cărțile. Te duceai la teatru și vedeai gagicile dând din buci pe scenă, iar toată lumea zicea că asta-i artă, așa că nu mai trebuia să se ascundă când ieșeau pe stradă. Artă pe naiba, cârnați, dacă vrei părerea mea. Renée se montase serios. Duffy s-a mulțumit să asculte.

— Și uite ce s-a întâmplat, unii dintre cei care voiau s-o facă normal cu fetițele au prins mișcarea. Sigur, au rămas destui ca să nu murim de foame, dar când tipii puteau să le cheme acasă sau să-și pună secretarele cu crăcii în sus sau găseau toante gârlă prin cafenele sau bodegi pe de-a moaca, de ce să mai cheltuiască banii cu noi? Cum spuneam, s-au întâmplat două lucruri. Unu, că am început să băgăm de seamă că la noi veneau tot mai mulți ciudați decât înainte – ologi, cocoșați și alte arătări, înțelegi? Nu că m-ar deranja prea tare, unii sunt drăguți; numai că, dacă ar fi să aleg… Doi, clienții nu mai voiau s-o facă normal la fel de mult ca înainte. Peste noapte, o mulțime voiau să le-o luăm manual. La o adică, ar putea să-și rezolve și singuri problema, nu? Nu mă deranjează, atâta vreme cât am un prosop să culeg ce scuipă, dar mă

dor încheieturile mâinii. Înțelegi tu, dacă-ți vin cinci sau șase din ăștia și nici unu' nu vrea să ți-o pună normal, te epuizează. Parcă ai ridica lăzi cu mere toată ziua. Chiar mă gândeam să le ridic prețul la ăștia, nu te mint. Și n-ar fi vorba doar de lăbăreala asta. Tot din senin, toți vor un scurt. Ei, asta n-o fac, pe bune că nu, mi se pare de-a dreptul dezgustător. Dar m-am asigurat mereu ca fata cu care stau face și treaba asta, și-atunci n-au decât să traverseze la ea, dacă altceva nu vor. Și celelalte treburi, după cum spuneam, sunt din cauza pornografiei pe care au îngăduit-o laburiștii. Și câte cluburi de film și saloane de masaj… ai văzut câte sunt, Duffy?

Duffy a dat din cap.

— Astea ne-au dat o lovitură urâtă de tot. Toți clienții se duc și stau pe întuneric să se uite cum și-o trag alții. Cum să m-ajute asta în meseria mea? Cât despre saloanele alea, chiar mă mir cum de nu ne-au scos pe noi, fetele, de pe piață. Cred că singurul lucru care-i mai face pe clienți să vină la noi e că-și închipuie că dacă intră într-un salon dintr-ăsta, chiar o să le facă doar un masaj vreo nemțoaică mare și grasă, care o să le frământe spinarea de parcă ar bate șnițele, după care o să-i arunce sub un duș rece ca gheața, iar asta pentru vreo cincisprezece lire sau cine știe cât.

Renée a început să râdă. Chiar îi plăcea ideea. Nu-și lua meseria prea în serios, chiar dacă se plângea de ea. Pe Duffy l-a pufnit râsul.

— Așa, dar eu nu cred că asta ai venit să afli de la mine.

— Nu tocmai. Mă gândeam să-mi spui câte ceva despre cine și ce învârte și alte chestii dintr-astea.

— Ei, și aici s-au schimbat multe, iar dacă vrei să știi, treaba s-a cam împuțit. Și se întâmplă atât de repede, că nici nu poți ține pasul. A, la început erau băieții aceia din Malta. Numai că îi cam luase presa la ochi pe maltezii ăștia, cred că din cauza prejudecăților rasiale, înțelegi? Ăștia îți băgau

cuțitu-n coaste imediat ce socoteau că le tragi clapa, dar eu n-am avut niciodată necazuri. Tot ei au cumpărat case pe care le-au transformat în apartamente pentru fetițe. Club de striptease la subsol, magazin cu reviste și cărți porcoase la parter, agenție de escortă la etajul unu și mai sus, curvele. Semănau cu niște blaturi de tort, exact așa. Și peștele venea în fiecare vineri seara și strângea câte zece lire de la fiecare etaj. Acum pare o nimica toată, nu? Dar cred că și chiria era mai mică atunci, iar maltezii ăștia aveau bun-simț în legătură cu investiția făcută și, dacă se alegeau cu patruzeci de casă, erau mulțumiți. Da' nu uita, trebuia să scoți banu', chiar dacă n-aveai de unde, altfel stăteai cuminte-n casă și te trezeai cu vreo lampă cu gaz că-ți zboară prin geam. Nu se jucau băieții, mai ales când îi călcai pe bătături, dar altfel erau corecți, tre' să recunosc. După aia s-a făcut o curățenie generală și mulți dintre maltezi s-au trezit la zdup sau puși pe goană; unii și-au făcut bagajele și au fost condamnați în lipsă. Și atunci, cred eu, toată lumea s-a gândit: „Aha, bravo, am scăpat de maltezi, acum o să ne putem plimba copiii pe Old Compton Street cu înghețate în mâini. Ce tolomaci… trebuiau să știe că maltezii erau cei mai de treabă. Doar pentru că i-au aruncat pe maltezi la bulău nu însemna că fetițele pleacă și ele, nu? E la mintea cocoșului. Însemna că trebuie să apară alții care să le ia felia. Și așa s-a și întâmplat, bineînțeles. Știi la fel de bine ca și mine, Duffy. De atunci încoace, adio stabilitate. S-a dus liniștea. Câțiva pești din partea locului s-au trezit mari, după care au apărut unii din nord să-și arate mușchii; am avut și câțiva irlandezi, dar asta n-a ținut mult; acum s-au vârât negrii și chiar și unii chinezoi au încercat să se extindă puțin. Păi, e de înțeles, nu? Și după aceea, după plecarea maltezilor, băieții drăgălași în albastru au început să se mânjească de nu se poate. Cu maltezii, ciuguleau și ei puțin de ici, puțin de colo, iar dacă

săreau calul, dispăreau. După evacuarea maltezilor, să vezi ce puși pe jaf erau polițaii… curvele își plăteau peștii, peștii le dădeau partea polițailor, plus că fetele trebuiau să cotizeze și la băieți. Un balamuc întreg, fiecare cu mâna întinsă, pe bune, și gaborii au întrecut măsura. După aceea, gaborii s-au mai rărit sau mai degrabă și-au luat catrafusele și s-au pensionat înainte de termen, fiindcă aveau bănuți puși deoparte, pe numele nevestelor. Scârbos, pe cuvânt. Vacile alea grase ale lor să stea cu curul pe atâția bani.

— Cine i-a luat locul lui Salvatore? a întrebat-o Duffy, gândindu-se să spună lucrurilor pe nume.

Pe fața lui Renée a apărut o expresie de nostalgie.

— Drăguțul de Emilio. L-am făcut, înțelegi? Doar o dată sau de două ori, dar l-am avut. Avea un obicei ciudat. După ce termina, se îmbrăca, nu scotea o vorbă, își punea pălăria, pleca spre ușă, saluta ridicându-și pălăria și ieșea. Nicio vorbă, dar nici bani. A, prima oară când s-a întâmplat, i-am spus dinainte prețul, și dacă am văzut că nu-i pune în farfurie, am crezut că mi-i dă după aceea. Dar el, nu. A plecat. Apoi, la câteva zile, primeam banii prin poștă. Mereu s-a întâmplat așa. Cred că-i plăcea să se creadă mare șef, care capătă totul pe gratis. Da' nu s-a întâmplat să nu plătească.

— Și când a murit?

— Cred c-a avut un nepot sau ceva, dar nu prea era tare și l-au pus pe fugă. Chinezii au luat o parte, marijuana și încă ceva. Restaurantele și chestiile au mers la Marele Eddy, de asta sunt destul de sigură. Fetele au intrat sub aripa unui tip negru, îl cheamă O'Reilly.

— Cine se ocupă de marijuana și de rest?

— Chinezoii. Și Bătrânul Max, da' puțin, și nu prea serios. Keith Turbatul. Finlay.

— Și fetițele?

— Marele Eddy. O'Reilly. Keith Turbatul. Ar mai fi un grup, condus de Eric Grasu'. Îl mai știi

minte?

— Cel care se lăuda cât de păros era „de la vârful nasului până în vârful sculei”, nu-i așa?

— Da. Și Henderson. Pe moment, e tare de tot la fete.

— Dar magazinele cu reviste și cluburile?

— La fel ca la fete, în mare măsură. Keith Turbatul are rețeaua Peep Show. Și cred c-a apărut și cineva nou, Johnny Unsurosu’, are și el câteva.

— Protecția?

— Păi, câte puțin fiecare. Depinde cine-i mai tare într-o branșă, nu?

— Cine-i mai tare în Rupert Street?

— La care capăt? Sud, nord sau în rest? Că asta contează.

— Sud.

— A, îmi pare rău. La nord știam sigur că e Marele Eddy, dar la sud e o felie mai liniștită, de obicei. Poate O’Reilly. E negrul acela de care ți-am spus.

— Hm. Și gaborii?

Renée l-a privit tăios.

— Sigur nu mai ești cu ei?

— Pe sufletul meu.

— Nu ești cumva din ăia care fac curățenie la poliție? Adică polițist de gabori?

— Aș vrea să fiu.

— Spune că nu.

— Nu.

— Bun. Acum, spune, cât îmi dai pentru ce-ți zic?

— Douăzeci și cinci?…

Renée a pufnit în râs.

— Ha-ha, Duffy, acum mi-aduc aminte. Niciodată nu te-ai priceput să te tocmești, așa-i? Stai să mă gândesc. Îmi dai douășcinci. Asta-nseamnă că ai cincizeci de cheltuit, de aceea o să-ți cer șaptezcinci și, după câteva clipe, cădem la pace pentru șaizeci și-o să te întrebi dacă mai găsești vreo zece prin buzunare.

Duffy a zâmbit strâmb.

— Bine, șaizeci, și probabil zece de la mine. Ce-i cu gaborii?

— Probleme mari cu ei. Pentru moment, sunt cam agitați. Chiar vorbeam cu Ronnie mai zilele trecute. Nu mai știi ce să crezi. Câteodată nu se bagă deloc, de-ajungi să crezi c-au dispărut. Și după aceea sar la gâtul tău și dacă li se pare că ai o cusătură strâmbă la fustă. Parcă nici ei nu mai știu pe cine slujesc.

— E vreunul mai mânjit acum?

— Greu de zis. Ăștia mai tineri merg și ei la fetițe, dar asta nu-i o noutate. În ce mă privește, e ca întotdeauna. Numai că acum, cum să-ți spun, parcă polițaii put mai urât decât de obicei.

— Cineva anume? Stanton? Wetherby? Sullivan? Shaw?

— Stanton a plecat. Nu știai?

— Nu. Dar ceilalți?

— Nimic sigur. Poate sunt mai chițibușari la unele chestii. Sunt sigură că se petrece ceva.

— Știi cumva cine stă cu mâna întinsă? Cine-i pus pe luat? Cine tulbură stabilitatea de care spuneai?

— Știi ce pățesc fetele care ciripesc?

Duffy a dat din cap. Cât lucrase, trebuise să identifice câteva dintre ele – pe o masă de morgă.

— Nu-s ciripitoare, înțelegi? Sunt doar o curvă care spune ce gândește, toată lumea știe asta. Dar nu vând ponturi la gabori. N-am făcut-o niciodată. (Asta nu era adevărat, dar trebuia să-și apere reputația.)

— Înțeleg, Renée, dar nu-s polițai. Nu mai lucrez acolo. N-am mai călcat pe lângă West Central de patru ani. Sunt doar un amic vechi, care a venit în vizită.

Renée l-a privit, a ridicat o sprânceană și a continuat.

— Păi, trebuie să fie Marele Eddy. Și asta nu pentru că a încercat să-l stoarcă pe Ronnie mai

zilele trecute. L-a sunat și l-a întrebat dacă știe ce s-ar întâmpla cu revistele din magazinul lui Ronnie dacă cineva ar arunca ceva aprins pe ușă. E în ascensiune, asta-i sigur. Nasol când cineva e fomist ca Marele Eddy.

— Marele Eddy și mai cum?

— Martoff. Marele Eddy Martoff. Taică-său a fost unul din maltezii pe care i-a strâns poliția. S-a însurat cu o gagică mișto, de taică-său vorbesc. Necazul e că a murit la bulău. Eddy era adolescent pe vremea aceea. Cică-i foarte școlit, din câte-am auzit.

— Și ce s-a ales de felia bătrânului?

— S-a împărțit. Când văduva a plecat, am crezut că s-a terminat cu maltezii. Apoi, după vreo cinci ani, a apărut Eddy. Și-a cumpărat o parte din capătul de la nord. La început a fost cuminte și părea că nu-l interesează decât să-i dea la o parte pe bătrâni. Le forța mâna, dar nu mult. Unele chestii erau legale, cred eu. Era interesant să avem din nou un maltez pe-aici, deși e doar pe jumătate maltez. Mama lui e născută în East End, din câte țin minte.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu. Pe-aici mai multe auzi decât vezi.

— Și ce-ai auzit?

— Păi, la început și-a văzut de treaba lui. Mare și tare, dar liniștit. Apoi am auzit că face tot soiul de glume. Îi plăcea să facă poze. Acum câțiva ani, am auzit că a pus o oglindă dintr-aia, falsă, în apartamentul unei fete – ea habar n-avea de asta. Eddy lăsa să intre și cât fata-și scotea banu', el umplea un film cu câte un client la treabă. Apoi, ieșea pe stradă și când clientul cobora treptele, îl oprea și-i oferea niște instantanee. Omul, ce să facă, le cumpăra, îți dai seama. Necazul e că asta a stricat piața fetelor.

— Și ce altceva se mai spune?

— Se spune că e pus pe adunat. Și că ar avea planuri să se extindă.

— A făcut închisoare?

— N-am de unde să știu.

— E vreun gabor pe care să-l aibă la mână?

— N-am habar.

— Și ce te face să crezi vrea să se extindă?

— Asta am auzit. Uneori, zvonurile nu se confirmă. Dar de data asta nu cred că mă înșel.

— Poate de aceea se agită gaborii mai tare – simt că o să plesnească ceva.

— Poate. De obicei, asta îi face pe gabori să fie mai atenți, nu? Ăstora le convine de minune să-i vadă pe șmecheri cum se taie între ei, nu? Numai că polițaii nu de asta par să se agite acum. Doar că put mai rău.

— S-a întâmplat ceva până acum?

— E, chestii fără legătură. Treaba cu Ronnie, de pildă.

— De unde a știut Ronnie cine vrea să-l facă?

— Prin eliminare. Nu putea fi altcineva. Au fost câteva chestii urâte în ultima vreme. O fată a fost tăiată.

— Îmi pare rău, a zis Duffy instinctiv.

— N-o știam, dar asta te face să tremuri. Iar un club a luat foc – știi tu, accident, chestia obișnuită. Numai că pe Marele Eddy îl interesa localul. Și, ca din întâmplare, el a cumpărat pe aproape nimic ce mai rămăsese din clădire. Vezi tu, cam așa e treaba; dar e sigur că dacă ai auzit ceva de genul ăsta, atunci poți fi convinsă că oamenii au mai auzit și altele și dacă pui totul cap la cap, pricepi că e ceva necurat.

— Cine lucrează pentru Eddy?

— Mulți.

— Cineva anume?

— Georgiou – ți-l amintești? Nick Georgiou?

— Nu.

— Un tip gras, cu părul de culoarea ghimbirului, ochelari, puțin dement; toată lumea zice: nu-l supăra pe ăsta, că-i de rău. E puțin bolnav, cică; vrea să crezi că ți-e amic, după care te trezești cu

un tac de biliard peste rotulă de nici nu mai știi cum te cheamă.

— Și mai cine? Cine face treburile murdare ale lui Eddy?

— Păi, lui Georgiou îi place să se vâre. Se oferă. După aia, e Kyle. Unul subțirel, numai gura de el. Înalt, de vreo doi metri. Nu prea are dinți. Vorbește într-o parte. Da' vorbăreț…

— Altul?

— Încă unul sau doi. Paddick – un tip blond și rău. Se spune că-i homo, dar acum toată lumea pare s-o fi apucat pe partea aia, cred eu. Scuze, scumpule. A, și Hogan – un irlandez mititel, dar primejdios. De mic arunca lămpi cu gaz în casele babelor.

— Încântător. Și pe unde-și face veacul Eddy ăsta?

— Oamenii ca el nu-și fac veacul undeva, Duffy, doar știi asta. Nu stai prin săli de biliard să-i aștepți pe toți Eddy din lume să apară. Nu umblă prin baruri ca să-și aștepte slugile să-i aducă tainul. Barurile merg la el. Cei ca el nu ies pe stradă, Duffy, serios.

Duffy a zâmbit.

— Așa, Renée, n-o să-ți dau degeaba cei douăzeci și cinci.

— Șaizeci, scumpete, altfel dau cu lampa de gaz după tine.

— Mulțumesc, Renée, mi-ai fost de mare ajutor. Și, la adică, nici n-am trecut pe-aici.

— Bine, Duffy. Da' te rog să pleci ca un client.

A ieșit din apartament cu un aer vinovat și a mers pe alee încercând să treacă drept unul care fusese legat de pat timp de o oră, în timp ce trei fete, care turnaseră miere pe el, îl linseseră peste tot. A rămas cu bărbia înfiptă în gulerul hainei, pășind fără să privească în jur. Nu și-a dat seama dacă îl văzuse cineva ieșind din apartamentul lui Renée.

În seara aceea, a scos din el tot simțul artistic și toată ingeniozitatea ca să o dea gata pe Carol cu caşcaval Cedar și pâine prăjită.

— Nu-i rău, Duffy, ai început să te pricepi la gătit. Nici eu nu cred că făceam ceva mai bun din caşcavalul acela.

Duffy a privit-o recunoscător. A hotărât să învețe să gătească după ce constatase că nu mai era în stare să înghită mâncare ieftină la bufetul secției; după ce descoperise că devenea impotent cu Carol; după ce ea sugerase că se puteau totuși căsători, iar el se îndepărtase și spusese „Nu”. Iar gătitul nu i se potrivea. Carol îi spunea mereu că ar trebui să-și dezvolte instinctele potrivite – „Dar cum îți dezvolți instinctele?”, întrebase el, nedumerit – iar modul lui de abordare era metodic și minat de suferință. Cântărea făina de câteva ori, ca să fie sigur că pune cantitatea exactă din rețetă; curăța legumele de parcă trebuiau sterilizate pentru un zbor cosmic; verifica ouăle și fiecare cutie cu carne de parcă ar fi fost bombe care trebuiau dezamorsate cu maximă precauție.

— Ce nu-mi place e mizeria de după, zisese el.

— Dar nu văd nicio mizerie, răspunsese ea, uitându-se în jur.

— Asta pentru că am curățat după aceea.

Duffy consuma aceeași cantitate de timp ca să scape de ambalaje, cutii și mâncare rămasă cât pierdea cu gătitul. Dacă deschideai frigiderul, nu găseai nimic de mâncare, ci doar rafturi pline de cutii opace din plastic; pungi din polietilenă cu noduri duble, imposibil de desfăcut, parcă legate de un nebun; și uneori, dar numai uneori, cutii din plastic vârâte în pungi din plastic. Prima oară când a văzut asta, Carol a întrebat:

— Hei, Duffy, mâncarea asta încearcă să evadeze, sau ce se întâmplă?, și după aceea îi botezase frigiderul „frigibulău”.

După ce au terminat de mâncat, Duffy a spălat vasele imediat, ca nu cumva să evadeze microbii

din alimentele în descompunere, pentru ca apoi să-și croiască vreun tunel până în frigibulău. Ajunși la cafea, el a întrebat, cu un ton nepăsător:

— Ce mai e pe la slujbă?

— La ce te referi?

— Întrebam cum mai e la secție. E agitație, se întâmplă ceva deosebit? Se pregătește cineva pentru vreo intervenție pe felie?

— Duffy, a răspuns ea cu fermitate, nu cred că vrei să știi ce se petrece acolo. Ochii ei negri l-au țintuit cu un aer serios, prilej cu care el i-a remarcat încă o dată trăsăturile rotunjite ale feței, tipic irlandeze.

— Mă interesează.

— Duffy, au trecut patru ani. De tot atâția ani, n-ai întrebat niciodată ce se întâmplă acolo. Am convenit că n-o să pui întrebări. Stabilisem că așa e mai bine pentru tine.

— Carol, ce se întâmplă?

— Nu.

— Trebuie să știu.

— Nu, decât dacă-mi spui de ce. Și chiar și așa, tot nu rămâne.

— Dacă-ți dau amănunte, s-ar putea să-ți fac greutăți la muncă.

— În situația asta, îți spun eu când să te oprești.

Duffy i-a povestit ce aflase de când a primit telefonul lui McKechnie, care l-a făcut să sară din pat. I-a spus ce bănuia, i-a împărtășit îndoielile pe care le avea în privința lui McKechnie și tot ce aflase de la Renée. N-a ascuns că îl mâna mult și interesul față de Sullivan, fiindcă își câștiga banii ajutându-l pe McKechnie.

— Nu cred c-ar trebui să-ți spun, Duffy, nu cred.

— De ce nu?

— Am pierdut multe din cauza ta. Duffy, am pierdut patru ani de fericire.

— Asta nu din cauza mea, din cauza celor ce mi-au înscenat chestia aceea.

— Tot patru ani rămân, Duffy. Puștiul acela putea fi o momeală, dar – și l-a privit cu reproș, prima oară după atâția ani – tu l-ai ales, nu?

— Dar asta făcea parte din înțelegerea noastră.

— Mda, sunt înțelegeri care speri că funcționează, și altele care se fac uitate, nu? Carol vorbea acum cu oarecare amărăciune, și avea tot dreptul. A continuat fără să se uite la el: Iar acum îmi ceri să-i spionez pe cei cu care lucrez, pentru ca tu să câștigi douăzeci de lire pe zi de la cineva pe care-l bănuiești că e un escroc. Și pentru ca tu să te răzbuni pe Sullivan sau pe cine ți-a înscenat flagrantul acela. Ideea cu răzbunarea nu-i bună, Duffy.

— Se spune că răzbunarea e cu atât mai dulce cu cât vine mai târziu.

— Vorbe, a zis Carol, înfierbântată deja. Răzbunarea îți strică viața. Și trebuie să-ți vezi de viață, dacă nu vrei să suferi în continuare. Și *eu* trebuie să trăiesc, a zis ea cu oarecare emfază. În ultimii patru ani nu m-am simțit chiar în largul meu. Au existat și momente bune, dar mai mult am trăit cum a dat Domnul. Și-am trăit cum a dat Domnul pentru că am muncit. Îmi place munca, Duffy, nu uita asta, chiar dacă nu vorbim despre ea. Poate nu-mi place tot ce văd la West Central și poate că sunt suspicioasă în legătură cu unii dintre cei de la secție, dar vreau să muncesc în continuare acolo, Duffy. Mi-ai dat parțial viața peste cap acum patru ani, nu încerca să strici și ce-a mai rămas.

— Vrei să-mi spui cum e treaba acum la secție?

— Nu.

— Pregătește careva vreo mișcare?

— Nu, Duffy.

— Îmi spui cum se poartă Sullivan?

— Nu.

— Vrei să te uiți în dosarul Marelui Eddy?

— Nu.

— Atunci altceva. Vrei să – stai puțin – vrei să te uiți la dosarul lui McKechnie și să-mi spui câte ceva, pentru că dacă are vreo codiță, atunci aș putea să mă retrag din chestia asta?

— N-o considera ca o promisiune, Duffy, în caz că nu te ajut. Te asigur că dacă ajung la dosarul lui și n-am pe nimeni prin preajmă și nu există posibilitatea să mă bănuiască cineva că mi-am băgat nasul, atunci, poate.

— Încă o întrebare, ultima.

Carol părea la capătul răbdării.

— Rămâi peste noapte, te rog?

Carol a dat din cap, a zâmbit, apoi s-a dus la baie și a deschis cutia din plastic pe care scria „Ceasuri”.

6.

A doua zi dimineață, Duffy a telefonat unui vechi amic, specialist în probleme delicate, tehnice, ale activității de investigație. George Bell era în stare să intercepteze un telefon doar uitându-se mai atent la el; putea ridica o amprentă vocală din nimic; putea instala un sistem de supraveghere capabil să-l informeze de la cinci kilometri dacă un câine polițist făcea pipi. Nu era cu totul cinstit – standardele lui morale rămăseseră puțin în urma celor tehnologice; iar singura dată când au încercat să-i percheziționeze căminul, gaborii au avut un șoc: Bell își instalase atât de discret microfoane și camere de vederi în apartament încât, trei zile mai târziu, le-a trimis un dosar de o sută de pagini, arătând în detaliu, secundă de secundă, ce făcuse fiecare dintre cei trei oameni trimiși să scotocească. Știa până și faptul că polițaiul mătăhălos și gras, cu mustață neagră, apreciase într-un fel anume fata a cărei fotografie era prinsă pe perete, deasupra biroului. Iar a doua zi după ce a trimis dosarul legat de pătrunderea secretă, Bell a intentat proces pentru violare de domiciliu, daune și ridicare ilegală de bunuri personale. Se înțelege că interesul poliției față de persoana lui a scăzut simțitor după aceea.

— Geoff, sunt Duffy. Am luat legătura cu camera de comandă și mi s-a spus că poți lăsa pachetul în spatele rezervorului din buda din mijloc, după ce pleci de la mormântul lui Lenin. Biletele de avion îți vor parveni mâine dimineață.

— Bine, Duffy, partea asta n-o înregistrez.

— Dar restul s-a înregistrat?

— Sigur. În cazul lui Bell, deținerea de probe audio era o manie, nu doar un mod de lucru.

— Și-o să ștergi acea primă frază a mea?

— Da.

— Deci nici n-o să apar pe bandă.

— Nu. Fiindcă o s-o șterg. Ce-i cu tine, Duffy, te-ai ramolit?

— Chiar n-o s-o poată auzi nimeni?

— Ce vrei să scoți de la mine, Duffy?

— Am o casetă de pe care s-a șters un pasaj. Două secunde și juma', poate trei.

— Iar a apăsat secretara lui Nixon pe butonul de ștergere automată?

— Ceva de genul ăsta. Dar mă-ntrebam dacă ai putea scoate ceva din ea.

— Depinde. Depinde de multe chestii. Cât de bună a fost înregistrarea originală. Cât de hotărât a fost tipul să o șteargă: dacă a șters porțiunea de mai multe ori, probabil că nu se mai poate recupera nimic. Depinde dacă a șters-o pe același aparat pe care a făcut înregistrarea. Și, bineînțeles, depinde de cât de presat ești.

— Câteva zile ți-ar fi de ajuns?

— Să încerc. Dar, de cele mai multe ori, șters înseamnă șters, și gata.

— Am înțeles.

Duffy a închis, după care s-a înșurubat în fața dulapului cu scule. A găsit un clește rezistent, scurt și cu vârful rotunjit, și l-a strecurat în buzunar. Apoi a luat caseta dată de McKechnie, a mâzgălit un bilețel și a pus totul într-un plic pe care să-l strecoare prin fanta ușii lui Bell. În timp ce-i zburlea părul lui Carol în semn de la revedere, ea a zis:

— N-am văzut nimic, și sunt convinsă că nu mi-ar fi plăcut dacă aș fi văzut.

— Doar un deschizător de conserve, scumpo. Fabricat în Elveția.

— De unde ne vin ceasurile, a mai zis ea.

Duffy a lăsat caseta lui Bell și a luat metroul până în Piccadilly Circus. Se părea că lucrurile începeau să se lege.

A mers pe Avenue, a cotit stânga și s-a apropiat de Peep Show în mers de client. A schimbat câteva lire la casă și a intrat într-o cabină. Era cam

devreme; șervețelele igienice de pe jos erau aproape uscate. Bănuia că în spectacol apăreau maximum opt sau zece fete. Fiecare fată avea un număr de circa zece minute și aștepta apoi aproape o oră și jumătate până să îi vină rândul din nou. Aproape sigur nu stăteau în vestiar cu crăcii în sus ca să discute de vreo cremă de piele, asta era sigur. Soho era unul dintre locurile în care timpul se putea transforma scurt în bani. Târfele de modă veche lucrau ca taxiurile. Trebuia să termini în zece minute, altfel începeau cu: „Hai, că n-o să stau toată ziua cu tine”; dacă mai voiai o tură, se aplica același tarif, oferindu-ți-se o reducere doar dacă isprăveai în cinci minute.

Fără să se gândească prea mult, Duffy și-a dat seama că fetele de la Peep Show trăgeau o tură pe la alte asemenea localuri, sau poate pe la cluburile unde se făcea striptease – iar Duffy s-a întrebat dacă acestea nu aveau să dispară peste un an sau doi – ori poate treceau pe acasă, ca să rezolve vreun client. A introdus prima monedă de cincizeci de penny în cutie și vizorul din metal s-a ridicat. O fată scheletică, subnutrită și cu sânii cât ouăle de bibilică, dansa cât se pricepea ea mai bine, doar că acela nu era dans, în comparație cu ce mai văzuse el, ci amintea mai mult un soi de alergare pe loc. În jurul gâtului purta o bandă din catifea, ce părea o încercare disperată de a distrage atenția, pentru ca amatorii să uite de corpul de puberă nedezvoltată. Până și părul pubian, a remarcat Duffy, ca un comentator politic neangajat, părea lipsit de vigoare, crescut ca o iarbă mănată, fără nicio convingere. Când s-a ajuns la faza cu desfacerea picioarelor în dreptul vizorului, fata a făcut treaba ca un roboțel, cu mișcări rigide, aruncând priviri speriate în jur, ca nu cumva să-i scape vreun gemuleț. Duffy s-a întrebat dacă între anonimii aflați în spatele sticlei era măcar unul care să găsească spectacolul acela cât de cât incitant. Lui, unul, îi venea să arunce o pătură de-a

Crucii Roșii peste umerii fetei și să o îndoape cu puțină supă fierbinte.

A lăsat închisă ferestruica pe durata numărului ei, apoi a mai aruncat în cutie cincizeci de penny. Două minute cu fereastra deschisă, urmărind spectacolul sau uitându-se în altă parte; apoi cinci minute, ținând-o închisă. S-a întrebat dacă nu cumva clienții trebuiau să stea o anumită parte din timp cu ferestruica deschisă, ca să nu fie dați afară de conducerea localului pentru joc pasiv. Probabil că nu se sinchisea nimeni, și așa ieșeau destui bani. Era la fel ca în magazinele de reviste și cărți porno. Pe vremuri, existau anunțuri mari deasupra rafturilor cu reviste, pe care scria A NU SE RĂSFOI. Te trezeai cu câte o gorilă în spate, care te anunța: „Mai aveți două minute", iar apoi, ca o politețe ironică: „Vă pot servi cu ceva?" Acum, nimănui nu-i păsa nici cât negru sub unghie că unii clienți stăteau cu orele în magazin și ieșeau fără să cumpere nimic; cifra de afaceri era și așa suficient de mare, iar hărțuirea potențialului client n-avea cum să contribuie la creșterea vânzărilor.

Duffy a mai schimbat niște bani și, după ce a ars trei lire, ferestruica s-a deschis cu un nou clănțănit și în fața ochilor i-a apărut Polly, negresa. A urmărit-o cu mai multă atenție decât pe fetele dinaintea ei, a verificat cicatricea de pe umăr, iar apoi, când s-a aplecat în față ca să le ofere clienților pușca ei cu două țevi, s-a uitat la partea interioară a coapsei: acolo, în locul în care coapsa se unea cu fesa, a zărit semnul de la împunsătura peștelui – o cicatrice de câțiva centimetri, care mergea spre zona inghinală.

După ce a epuizat cei cincizeci de penny și fereastra s-a închis, Duffy a plecat și a așteptat pe partea cealaltă a străzii să vadă fata ieșind din local. Imediat ce a apărut, a traversat grăbit și a ajuns-o din urmă, ca să n-o mai piardă și de data asta.

— Scuze, a zis el când a ajuns în dreptul ei.

— Da?

Duffy nu prea știa cum să înceapă.

— Hm, scuze, a repetat el. Se simțea rușinat, și sigur așa și arăta, fiindcă ea i-a aruncat un zâmbet superior, de profesionistă.

— În regulă, scumpule, voiam să mă duc la cumpărături, dar îți fac și ție loc. S-a întors și a pornit în direcția din care venise. Duffy a urmat-o, fiind silit s-o ajungă iarăși din urmă. Ea începuse deja să-i înșire lista de prețuri.

— Zece pentru normal. Așa vrei? Și grecește, dacă vrei. Grecește e douăzeci. Scurtul e cincisprezece. Manual? Ei, și ăsta-i tot zece, știu că pare mult, scumpule, dar pe bune, e același efort ca și pentru normal. Te-ai hotărât?

Era 12:30. Nu avea vreo dorință deosebită la ora aceea. Numai că, după ce mersese atât de departe, s-a gândit că nu mai putea da înapoi și să înceapă cu explicații și, în plus, dacă îi punea câteva întrebări, chiar dacă nu primea răspunsuri, măcar avea o reacție a ei. Ajunși la cuibușorul ei, a pus zece lire într-un coșuleț împletit așezat pe o comodă și s-a lăsat în voia sorții. Ea s-a prefăcut că s-a excitat la culme, dar numai ca să-l grăbească. Iar el a mimat aceeași trăire ca să se amăgească și să termine cât mai repede. Mintea fiecăruia era la ani-lumină de ceea ce făcea.

— Bravo, acum e mai bine, scumpule, nu? (Pentru o târfă, se dovedea vorbăreață.)

— Te cheamă Polly, nu?

— Dacă vrei tu…

— Ți-am adus flori odată.

Ea l-a privit cu un aer ciudat.

— Uite ce-i, dragule, niciun client nu-mi aduce flori. Nici măcar ăia obișnuiți.

— Nu, eu ți le-am adus la spital. Acum patru ani.

Fata s-a oprit din îmbrăcat și l-a măsurat din nou. Apoi a spus:

— Ești gabor, nu?

— Nu mai sunt. Terminase cu îmbrăcatul și și-a tras fermoarul la bluzon.

— Nu primesc gabori. Niciodată.

— Nu mai sunt gabor. Acum am o firmă. Putem discuta?

— Nu, nici să nu te gândești. Părea speriată, deși se prefăcea a fi furioasă.

— Nu te reține mult. Vreau doar să-mi spui ce s-a întâmplat acum patru ani.

— Mută-ți gândul. Și ieși dracului afară. Afară, gabore! IEȘI AFARĂ! a strigat ea și s-a repezit către capătul patului, unde a apăsat un buton.

Duffy a ieșit. Și încă repede de tot.

A mâncat de prânz la Casa Alpina, o micuță cafenea italienească, unde s-a așezat lângă ferestruica de servire și i-a ascultat pe chelneri cum răcneau comenzile. Cum stătea aplecat asupra meniului, un chelner tânăr, chel și cu mustață, a dat fuga la fereastra acea și a așezat un maldăr de farfurii mânjite de pudding într-un lift cu cabluri, vârându-și în același timp capul și strigând: „Aperitive piccolo, de două ori!” Lui Duffy îi plăceau astfel de localuri: gălăgia, senzația de amiciție, prețurile moderate. A comandat șuncă, ouă, cârnați, roșii, fasole gătită, două porții de cartofi prăjiți și jumătate de carafă de vin.

Nu contase pe ceea ce putea scoate de la Polly, așa că nu resimțea prea acut refuzul ei de a vorbi. Era conștient că trebuia să încerce orice posibilitate și să spere că așa va ajunge undeva. Majoritatea pistelor se împotmoleau, bineînțeles. În orice caz, s-a gândit el, Polly nu-i datora nimic. Florile fuseseră cumpărate din fondurile poliției; iar la vremea aceea, el o amenințase mai mult decât era necesar.

După prânz, s-a întors la Double Blue. Spera ca de data asta să-i meargă mai bine. S-a scotocit după legitimația de membru pe numele de Daniel Dough și i-a întins-o hipiotului soios de la casă, care a clătinat din cap.

— Regret, amice, da' legitimația asta a expirat.

— Nu fi ridicol, am făcut-o acum câteva zile.

— Îmi pare rău, amice, uite ce scrie pe ea. I-a întins cartonașul: „Legitimație valabilă un an, începând cu…" scria undeva jos, iar la vizita anterioară, șmecherul completase la dată 10 iunie 1978. Scrisese 1978 în loc de 1979, astfel că legitimația părea să expire chiar în ziua emiterii. Acesta era unul dintre cele mai simple trucuri practicate în acele locuri. Lui Duffy îi venea să-și dea palme.

— Ascultă, dar chiar tu mi-ai vândut-o acum câteva zile.

— Io? Nu io, amice. Io abia azi m-am întors din concediu.

— Și unde-ai fost? Duffy era sictirit, mai ales pe sine.

Hipiotul părea sincer nedumerit. De ce se bășicase clientul ăsta?

— Și, în plus, acela nu-i scrisul meu.

Duffy i-a întins o bancnotă de cinci lire.

— Același nume, domnu'? Sau vrei o schimbare?

— Heath, a zis Duffy. E. Heath.

Înăuntru se aflau la fel de mulți clienți ca și la precedenta vizită. Aproximativ douăzeci de E. Heath, care poate nici nu se clintiseră de acolo de când Duffy văzuse filmul acela cu aspiratorul. Pe ecran rula același film cu plaja. De data asta, un grăsan li se alăturase celor două fete unsuroase, care se prefăceau că se joacă cu o minge. Din motive pe care Duffy nu le-a priceput – probabil drept pedeapsă pentru înclinațiile lor lesbiene practicate într-un loc public – individul a tras un șut mingii, a întors fetele pe burtă și început să le pălmuiască peste fese. Având în vedere sistemul de amplificare de la Double Blue, palmele răsunau de parcă cineva ar fi bătut covoare: la fiecare lovitură se auzea un pleoscăit sănătos, prelung și cu ecou.

După ce a urmărit vreme de vreo zece minute acele minunate scene, Duffy a decis că a venit vremea să facă puțină mișcare. S-a ridicat de pe locul său și s-a îndreptat spre toaletă. S-a uitat în sus pe scări, a tras puțin cu urechea, apoi a scos cleștele. Putea ataca lacătul sau lanțul. Amândouă erau ruginite și probabil că nu fuseseră folosite niciodată, deși lui Duffy i s-a părut că lacătul mai fusese încercat de câteva ori. S-a apucat de treabă și și-a îndreptat atenția asupra inelelor lanțului. După câteva clănțăneli ale cleștelui, a retezat o za în punctul în care una dintre laturile drepte începea să se curbeze. Apoi a mutat cleștele la vreo doi centimetri și s-a ocupat și de latura cealaltă, aflată în apropierea îndoiturii. Curând, o bucățică de metal, nu mai lungă de doi centimetri și ceva, a căzut cu un clinchet pe podeaua de beton. A ridicat-o și a pus-o în buzunar.

Apoi a tras ușurel zăvoarele de sus și de jos de la ușa din stânga. Acum ușa putea fi deschisă prin împingere din afară, până se oprea în lanț, care ținea totuși, deși dintr-o za lipsea o bucățică. Ieșirea se afla pe partea întunecată a coridorului, primind o geană de lumină din capul scărilor, iar Duffy a sperat că nu se va uita nimeni spre ea. Ghinionul lui dacă cei de la comisia de acordare a licențelor ar fi trimis pe cineva să facă un control inopinat.

A pășit cu fereală până la toaletă, a intrat și a închis ușa. De-a lungul istoriei sale, vasul cu apă își pierduse capacul, așa că Duffy s-a urcat pe scaun și a aruncat o privire înăuntru. A scos cleștele pentru metal din buzunar și l-a lăsat cu delicatețe să cadă în apă. Tot acolo a ajuns și bucățica de metal din lanț. Apoi a coborât satisfăcut. Partea de mecanică se rezolvase. Urma partea umană, care se putea dovedi mai predispusă erorilor.

S-a întors spre scări și a început să urce. Când a ajuns la capul lor, a văzut trei uși închise. S-a

îndreptat rapid către cea din dreapta, cea de unde auzise voci la precedenta vizită, și a bătut. Niciun răspuns. În schimb, a auzit un glas din spatele lui.

— Și de data asta cauți buda, nu-i așa, amice? Era bărbatul masiv, cu păr de culoarea ghimbirului, cu care se mai întâlnise. Fiindcă dacă-i așa, atunci te poți ține mai mult decât mine.

Ieșise din camera aflată în stânga și i-a făcut semn cu degetul lui Duffy să se apropie.

— Ei, ce putem face pentru tine, amice? Nu te satisface filmul, ori ce-ai pățit?

— Filmul e bun, a zis Duffy, chiar grozav. Clienții sunt morți după el. S-au cățărat pe scaune de fericire. Tu ești Georgiou, așa-i? Spera să nu se fi înșelat.

— Se poate.

— Nu mă inviți înăuntru?

— Iartă-mi manierele, boierule, dar sunt cam pretențios și nu primesc pe oricine în camera mea.

— Dar s-ar părea că nu ești la fel de pretențios când ți-alegi oamenii care să culeagă plicurile cu bani.

— Adică?

— Adică, tipul cu blugi, care a ridicat bănuții din Brewer Street zilele trecute. Ar trebui să-i legi o ață de picior, sau ceva, ca să nu se rătăcească.

Georgiou s-a uitat la el și a rânjit.

— Cred că, până la urmă, o să te invit, domnu'…

— Wright.

— Domnu' Wright? S-ar părea că asta-i ziua mea norocoasă.

A deschis ușa din partea stângă a palierului și l-a invitat politicos pe Duffy să intre înaintea lui, vrând probabil să se asigure că acesta n-o șterge. A pășit înăuntru. Biroul era mic, cu câteva dosare în cutii și un calendar cu fete goale pe un perete, apoi o bucătărie strâmtă într-o parte. Îi amintea de biroul lui McKechnie. Singura diferență era că omul care ridicase plicul se lăfăia pe o canapea

arăbească. Avea pe el aceiași blugi, la fel de mizeri; plus o mustață cam prăpădită.

— Ia loc, domnule Wright. Cred c-ar fi mai bine să stai pe scaunul meu, iar eu o să mă așez pe canapea, ca nu cumva voi doi să vă ucideți unul pe altul. Apropo, el e domnul Jeggo. A continuat prezentarea pe un ton oficial: Domnule Jeggo, nu cred că îl cunoști pe domnul Wright. Domnule Wright, cred că *ai* avut plăcerea de a-l cunoaște pe domnul Jeggo.

Se vedea că Jeggo auzise discuția purtată pe palier și l-a măsurat impasibil pe Duffy. Era tipul de privire pe care o poți lesne remarca într-un abator.

— Domnul Wright tocmai spunea că tu, Jeggo, ar trebui să te mai perfecționezi puțin. Nu așa spuneai, domnule Wright?

Duffy a socotit că nu avea prea multe de câștigat dacă se dădea bine pe lângă Jeggo; probabil că era oricum prea târziu.

— Mda. Primul lucru pe care aș vrea să-l spun (iar Duffy a adoptat tonul unui ofițer care trece în revistă greșelile comise de un pluton de recruți; ferm, dar înțelegător) este că ar trebui să ții minte în care pubelă se face livrarea. Nu are rost ca Georgiou, Eddy sau altcineva *să ceară* ca livrarea să se facă într-un loc precis, iar apoi să-l pună pe colector să scormonească toate pubelele ziua în amiaza mare.

— Ești gabor, mă, curistule?

— Nu. În al doilea rând, nu vii de-a lungul străzii spre locul cu pricina, iar după ce ridici obiectul, nu te întorci să pleci în direcția din care ai venit; nimeni nu merge pe Brewer Street ca să caute într-o pubelă, pentru ca, după ce ia coletul, să se întoarcă pe același drum, doar dacă e colector. Trebuie să te apropii de locul respectiv, ridici banu' și continui în aceeași direcție.

— Curistule, a zis încet Jeggo.

— În al treilea rând, nu o iei în sus pe Berwick Street. (Duffy a adoptat un ton cât mai părintesc posibil.) Nici măcar o măicuță cu un picior de lemn, care mai și cântă la muzicuță, n-ar putea să scape de un urmăritor. Dar merită să mai încerci: nu poți spera ca lumea din piață să te ascundă. Trebuie să te *folosești* de lume – adică de tarabe, de oameni și de agitația de acolo. Și, în al patrulea rând (Duffy a băgat de seamă că Georgiou zâmbea în barbă), n-o să depistezi niciodată că ești urmărit decât dacă verifici. Habar n-ai avut că te-a urmărit cineva; nici nu te-ai deranjat să afli. Te-ai mulțumit să ridici plicul și s-o ștergi acasă cu el. S-a întors apoi spre Georgiou: Sper că nu l-ai instruit tu. N-aș vrea să fiu nepoliticos în fața profesorului.

— N-o iau ca impolitețe, domnule Wright. Sunt convins că domnul Jeggo se va descurca mai bine data viitoare, nu-i așa, Jeggo?

— Cred c-o să-l omor pe curistu' ăsta, a zis Jeggo fără nicio inflexiune în glas. Duffy s-a gândit să-l mai zgândărească puțin.

— Atunci să sperăm că te pricepi mai bine la asta decât să faci mesagerie. Deocamdată, nu te-aș lăsa nici măcar să lingi timbrele.

— E gabor, a zis Jeggo, pute a gabor.

— Nu, a spus Georgiou, e prea deștept ca să fie polițai. Pute de deștept ce e, ce să mai zic.

— Vreau să-l omor, a repetat cu încăpățânare Jeggo.

— Jeggo, nu cred că-i o idee bună. Eu cred că mai întâi s-ar cuveni să-l întrebăm ce vrea. Dar o să ținem minte propunerea asta. A, domnule Wright, ne-am distrat nițel, și e clar că n-ai venit să cauți buda, așa că spune-ne care-i treaba.

— Treaba e că nu vorbesc în fața băieților de la mesagerie.

— Foarte bine. Jeggo, du-te în camera cealaltă și omoară pe cineva, te rog.

Jeggo s-a ridicat și a ieșit.

— Vreau să discut cu Eddy.

— Bineînțeles.

— Și?

— Domnu' Wright, aștept să-mi spui ce treabă ai cu el.

— Vin din partea lui McKechnie. Vreau să închei un târg.

— Aha. Mda, interesantă chestie. Și vrei să-mi spui și mie ce propunere ai?

— Nu. Vreau să stau de vorbă cu Eddy. (Duffy a simțit și singur că cererea lui nu prea stătea în picioare.)

— Mda, domnule Wright, domnul Eddy se mândrește cu structura verticală a afacerii lui. Îi place să creadă că toată lumea trebuie să aibă acces până la vârf. Mă duc să văd ce zice el. A dispărut, apoi a vârât capul înapoi pe ușă: Eu nu mi-aș face probleme, nu cred că domnul Jeggo vrea să te omoare. Exagerează, așa-i el.

După trei minute, Georgiou a revenit.

— Domnul Eddy te primește chiar acum.

Au ieșit pe palier și Georgiou a deschis ușa din mijloc. Au pătruns pe un culoar scurt, iar Duffy a simțit imediat o schimbare: podeaua era mochetată, pereții zugrăviți proaspăt în verde, iar pe ei stăteau agățate câteva stampe. La capătul culoarului se zărea o ușă vopsită în crem. Era deschisă și când a pășit înăuntru, Duffy a pătruns în altă lume. S-a trezit într-o cameră de zi elegantă, în stil Georgian, cu tavan înalt, zugrăvită într-un verde-deschis. Între ferestre se găseau policioare din sticlă, iar pe toți pereții tronau stampe vechi. Încăperea aceea sigur era de două ori mai încăpătoare decât sala de cinema de dedesubt, s-a gândit Duffy; probabil că trecea în cealaltă clădire, ba chiar și în cea de alături. Canapelele erau tapisate cu creton, iar într-un colț se afla un birou directorial având câteva telefoane pe el și o statuetă din bronz, înfățișând o lebădă. Ferestrele erau duble, iar mocheta de sub picioare era groasă.

Marele Eddy Martoff a intrat pe o ușă din colțul din stânga al încăperii, ținând un dosar în mână. L-a pus pe birou și s-a îndreptat spre Duffy și Georgiou. Era mai înalt decât Duffy, dar asta nu constituia o noutate pentru el. Cu toate acestea, nu depășea un metru nouăzeci, și nici nu era deosebit de lat în spate. „Mare” era neîndoielnic porecla care avea efect doar asupra celor care nu-l văzuseră niciodată. Era un bărbat bine făcut, în jur de treizeci și cinci de ani, cu păr negru și puțin creț, ten măsliniu, ochi căprui, pomeți înalți și obrajii mari. Era îmbrăcat ca o persoană care are o galerie de artă din care nu-ți poți permite să cumperi niciun tablou. Un costum ușor, de culoare bleumarin, nu prea închis, o cămașă crem, cravată franțuzească, pantofi scumpi.

— Domnul Wright? Îți place încăperea?

— În regulă.

— Eu țin foarte mult la ea. Și sunt încântat de stampele de Morland. Se potrivesc foarte bine. Vorbea după cum era îmbrăcat: moale, ușor și prețios. Bătrânul Martoff sigur lăsase o sumă frumușică destinată educației lui, s-a gândit Duffy. Și pervazurile late de la ferestre sunt plăcute, domnule Wright. Nu se găsesc peste tot în partea aceasta a Londrei, după cum îți imaginezi. Te poți așeza acolo, simți razele soarelui pe față și uiți cu totul de apăsarea problemelor de zi cu zi.

— Sper că și podeaua e izolată fonic, a zis Duffy, gândindu-se la urletele amplificate ale ciobănești lor și ale covoarelor bătute din sala de jos. S-a mai gândit că, în ciuda înregistrării proaste, nu avea nicio îndoială că Martoff era acel „Salvatore”.

Martoff a surâs.

— A, desigur, ai venit prin spate ca un om de afaceri. Am auzit că, înainte de a ajunge aici, ai făcut niște recomandări sclipitoare unuia dintre învățăceii noștri.

— Sper să ies prin față la plecare, dacă nu ai ceva împotrivă.

— Ei, să discutăm întâi afaceri, domnule Wright. S-a dus și s-a așezat la birou, făcându-i semn lui Duffy să ia loc pe canapea. Aceasta era ceva mai joasă decât biroul. Vechiul truc al directorilor dominatori, s-a gândit Duffy; bine și așa, dacă simte nevoia. Georgiou s-a apropiat de fereastră și s-a așezat într-o dungă pe pervaz.

— Așa, domnule Wright.

— McKechnie spune că-l storci prea tare. McKechnie spune că nu prea are fonduri, afacerile îi merg prost pentru moment. McKechnie spune să-l mai lași o vreme. McKechnie vrea să știe ce anume vrei de la el.

Martoff a râs delicat.

— Domnule Wright, îți dai seama că ai început fiecare propoziție cu „McKechnie spune…”? Asta îmi amintește de un joc din copilărie, se chema „O’Grady spune”. Sper că aceeași regulă este valabilă și aici și nu va trebui să fac tot ce zice McKechnie. Asta m-ar dezamăgi serios. În fine, tu *ce zici,* domnule Wright?

— Eu spun același lucru – îl storci prea tare. După o vreme, nu ai cum să mai scoți apă din piatră seacă.

— Corectează-mă dacă greșesc, domnule Wright, dar nu cred că ai venit la mine dintr-un impuls caritabil. Cu alte cuvinte, înțeleg că nu ești un vechi prieten de-al lui McKechnie care, mișcat de nenorocirea care i s-a întâmplat, vine acum să pledeze în favoarea lui, da? Pricep că nu tocmai așa stau lucrurile. Nu cumva primești o remunerație din partea lui McKechnie? Și ești plătit să vii la mine pentru a pleda în favoarea sărăciei lui McKechnie, nu?

— N-aș face-o chiar atât de evident.

Martoff a zâmbit.

— Da, să nu ne certăm pe acest subiect. Părerea mea e că, în aceste momente, *tu* storci puțină apă

din biata piatră seacă. Așadar, de pildă, McKechnie mi-ar putea da mie ce ți se cuvine ție, nu? Martoff a oftat ușor, și a mângâiat lebăda din bronz. Mă întristează, domnule Wright, când văd oamenii mințind mereu în legătură cu banii. Cu țărănoii, mde, te poți aștepta la asta; dar între oameni de afaceri… Cred totuși că sunt cam idealist pentru activitatea aceasta. Ai rămâne uimit dacă ai ști câți oameni țipă că nu au o para chioară când, de fapt, nu i-am stors decât puțin, așa cum ciupește gospodina coaja portocalei între degetul mare și arătător, când merge la piață.

Duffy a rămas în așteptare. Cu oameni ca acesta, obișnuiți să comande, trebuia să stai și să asculți. Martoff părea să se fi trezit dintr-o reverie.

— Da, cred că sunt prea idealist. Să vorbim despre tine, de exemplu. Duffy și-a ținut răsuflarea. Am fost de acord să discutăm datorită celor comunicate de Georgiou. Mi-a spus că ai făcut referire la un târg. Iar eu te-am crezut. De aceea te-am invitat aici și aștept să-mi faci o propunere când, de fapt, ce constat? Niciun târg. Nici pe departe. Printr-un târg, eu înțeleg faptul că o parte spune: „Dacă îți dau x, îmi dai y?”, iar cealaltă parte analizează și zice: „Da” sau „Nu” sau încearcă să negocieze condițiile. Corectează-mă dacă fac vreo greșeală, domnule Wright, dar, din câte înțeleg eu după ce examinez „târgul” tău, acesta se mărginește să-mi comunice, bineînțeles în alți termeni: „Termină”. Nu asta trebuie să înțeleg?

— McKechnie dorește să știe ce vrei de la el, a repetat cu îndărătnicie Duffy fraza pe care și-o pregătise.

— Vai, domnule Wright, s-ar părea că nu reușesc să te lămuresc, adevărat? Părerea mea este că lui McKechnie îi convine să spună că piatra lui a secat de tot și nu mai dă apă, dar ce îmi oferă el ca să nu mai atentez ușor și destul de rar la acea faimoasă piatră a lui? Regret dacă sunt cam de

modă veche, dar, pur și simplu, nu văd unde este „târgul”.

— Ei, atunci ar fi de dorit să plec, a spus Duffy și a dat să se ridice de pe canapea.

— Aș vrea să te mai rețin câteva clipe, dacă-mi permiți, domnule Wright, deoarece există câteva lucruri ce ar putea fi în interesul amândurora, ca să nu mai vorbesc de interesul celui care te plătește, ca să nu avem neînțelegeri. Există trei aspecte în legătură cu care aș putea, probabil, să te ajut să-ți clarifici ideile. Sper să mă urmărești cu atenție. (Se vedea că e un tip obișnuit să fie ascultat.) Primul se referă la faptul că nu ai venit aici să închei un „târg”. Să ne înțelegem. Nu ai propus un „târg”. Mă îndoiesc chiar că ai discutat mai întâi asta cu McKechnie, fiindcă, dacă ai fi făcut-o, ai fi propus ceva mai convingător. Așadar, probabil că trebuie să recunoști în sinea ta adevăratul motiv al acestei vizite. Ai venit să mă vezi. Înțeleg foarte bine asta. Sunt un om de afaceri cu o oarecare reputație. Mulți oameni vor să mă vadă. Te-ai gândit, poate, că dacă nu inventezi un „târg”, nu te-aș considera suficient de important ca să te primesc. Mda, s-ar putea să ai dreptate. Dar eu consider că trebuie să ne precizăm motivele cât mai limpede cu putință, nu crezi? Asta ne conduce la al doilea aspect. Ai întrebat, destul de confuz, care sunt motivele și intențiile mele cu privire la omul care scrie numeroase cecuri pe numele tău. Cred că pot fi deschis față de tine, domnule Wright, iar dacă nu ți-ai dat seama până acum de intențiile mele, probabil ești la fel de netot ca și Jeggo. Cu alte cuvinte – și termenii nu sunt complicați deloc – preiau afacerea domnului McKechnie. Asta este intenția mea. Dacă mă întrebi de motiv, e foarte clar: vreau să îi iau afacerea. Așadar, îl deposedez de cele două depozite și de birou. E foarte simplu. Îmi pare rău dacă s-a strecurat vreo ambiguitate, dar ideea mea în afaceri a fost mereu aceasta: „Nu te pripi.” Îmi place ca oamenii să se obișnuiască cu

gândul că-și pierd bunurile. Uneori le trebuie cam mult timp să-și revină. Sau să facă noi planuri. Dar eu sunt convins că domnul McKechnie se va adapta.

— Și ce se întâmplă dacă nu vrea să predea afacerea?

— Ei, asta-i bună, domnule Wright. Ori întrebarea aceasta are rolul de a mă determina să rostesc un citat memorabil? Sper că nu ai un aparat de înregistrare fixat pe corp, sau cine știe ce altă minunăție. Va trebui să te verificăm înainte de plecare, înțelegi?

Duffy și-a dres glasul. Fusese inspirat să arunce acel foarfece pentru metal.

— Da, răspunsul, pe scurt, este că dacă nu îmi predă totul, voi recurge la diferite metode neplăcute și probabil violente care îl vor convinge să se conformeze; dar ar însemna să merg prea departe cu candoarea dacă ți-aș spune precis despre ce ar fi vorba. Și, al treilea element, domnule *Duffy.* Duffy a ridicat privirea, uimit să-și audă adevăratul nume. În fața valului neașteptat de teamă, și-a simțit umerii tresărind și sfincterul contractându-i-se. Georgiou a chicotit. A, mă bucur că te-am surprins. Ador surprizele. Așadar, cel de-al treilea element este următorul. Martoff a deschis dosarul și a citit din el. „Duffy. Nicholas, de obicei i se spune Nick. West Central, 1972, luna a cincea. Rezultate medii spre bune în ce privește arestările – i-a reținut pe Leverty și pe Spiro, deși nu a obținut condamnarea, la fel și Docherty. Refuza cadouri de Crăciun, s-au încercat diferite metode. Ultimul caz – înjunghiere în Bateman Street. A forțat nota în cadrul anchetei. Rezolvat în mai 1975. Homosexual, deși cunoscut a avea relații sexuale și cu femei. Logodit cu polițist Carol Lucas, logodnă ruptă.” Condoleanțele mele. Martoff a căutat prin dosar și a scos o fotografie pe care i-a aruncat-o lui Duffy, spunând: Nu prea mai seamănă. Duffy s-a aplecat după fotografie și a

aruncat o privire la ea în timp ce o ridica. Când a privit spre Martoff s-a trezit cu ochii într-un aparat de fotografiat Polaroid, care avea și flash. Lumina i-a explodat în față.

— Asta ne va ajuta să mai actualizăm dosarul, cred eu.

Martoff a lăsat aparatul foto pe birou și s-a așezat cu o bucă pe marginea lui, uitându-se lung la Duffy.

— Două chestii de final. Prima e că, deși nu sunt filosof, uneori mă ispitesc formulările filosofice. Iar cea care mi se pare cea mai potrivită în situația de față ar putea fi exprimată cam așa: Cunoașterea înseamnă putere. Să nu uiți asta, domnule Duffy. S-a aplecat peste birou și a atins ușor dosarul detectivului.

— Iar a doua chestie, care derivă din prima, este următoarea. Nu am obiceiul să lansez amenințări, așa că nu trebuie să interpretezi următoarea mea remarcă drept amenințare: este, pur și simplu, un sfat limpede, fără echivoc, iar pentru a fi mai ușor de înțeles, o voi exprima în limbaj polițienesc. Șterge-o de pe felia mea. Înțelegi? Să nu mai revii pe terenul unde îmi desfășor activitatea. Să nu-mi mai tulburi angajații, să nu mai încalci vreo proprietate de-a mea și să nu mai calci pe trotuarele peste care sunt proprietar.

— Și dacă nu? a întrebat Duffy.

Martoff s-a aplecat spre el; ochii căprui l-au fixat fără nicio expresie:

— Ia-o-n bot și-o să afli, domnule Duffy, ia-o-n bot și-o să vezi.

7.

A fost percheziționat la sânge de Georgiou și trimis pe scara din spate, prin cinematograf. N-au vrut să-l lase să coboare pe treptele principale, indiferent unde ar fi fost acelea. În timp ce-și lua la revedere de la Martoff, Duffy a privit încăperea spațioasă. Ca amănunt deosebit, a observat firele instalate sus, pe peretele de deasupra ușii pe care ieșise Martoff: fire care duceau la o cutie de mici dimensiuni, vopsită în crem, pentru a se confunda cu decorul. Duffy s-a oprit puțin pe coridorul mochetat, chipurile pentru a vedea mai bine o stampă și a aruncat o privire înapoi, către ușa care dădea în camera verde: acolo nu era nimic, din câte și-a putut da seama.

În timp ce cobora scările, Georgiou i-a spus chicotind:

— Sper să nu te aștepte Jeggo la budă.

Duffy nutrea aceeași speranță. Avea și așa destule pe cap ca să-și mai facă de lucru bătându-l măr pe Jeggo. Nu pentru că l-ar fi deranjat prea mult. Dacă cineva i-ar fi pus lui Jeggo un cuțit în mână și i-ar fi spus să ucidă o bătrână, probabil că el l-ar fi luat de lamă și ar fi bătut-o cu mânerul până își dădea duhul.

S-a dus acasă fără să mai ia în seamă îmbulzeala de după-amiază din metrou. Rămăsese cu gândul la Marele Eddy Martoff. I se părea un nume total nepotrivit. Numele evoca un bădăran al cărui păr ar fi trebuit să crească imediat deasupra sprâncenelor și ale cărui mâini să ajungă până la șireturi, ca să nu se mai aplece pentru a și le lega. În realitate, era o persoană care vorbea ca un invitat al emisiunii „Mai aveți întrebări?” Duffy s-a și trezit murmurând: „Echipa noastră din această seară este alcătuită din Norman St. John Stevas, Richard Marsh, Isobel Barnett și un nou sosit, omul de afaceri londonez Marele Eddy Martoff.”

Numele nu se potrivea nicidecum: dar probabil era una dintre glumele lui. Se vedea că se mândrește cu un simț al umorului foarte dezvoltat.

Ceea ce-i spusese Martoff era mai mult decât înspăimântător. Maltez din a doua generație, cunoscător al străzii încă din leagăn, apoi trimis la o școală particulară mai puțin renumită pentru a deprinde etica de baron-hoț, tipică omului de afaceri britanic: combinația asta nu mirosea a bine. Inteligent din naștere, îi plăcea să dețină puterea și plănuia să o păstreze multă vreme. Și dorea să-și întărească puterea pentru a se bucura și de alte lucruri: hainele, încăperea aceea, ambele erau reprezentative pentru felul în care știa să-și folosească bogăția. Acesta era sigur semnul distinctiv al celei de-a doua generații de infractori. Cei din prima generație sunt mereu urmăriți de amintirea că au pornit de la zero, de aceea sunt în stare să-și mănânce de sub cur; sunt tipul de infractor care niciodată nu face donații de sărbători naționale și probabil păstrează banii la saltea, fiindcă nu are încredere în bănci. Cei din a doua generație știu întotdeauna mai multe despre posibilitățile oferite de bani, sunt mai dispuși să folosească instituțiile lumii civilizate spre propriul avantaj. Cei din prima generație se consideră nelegiuiți, venetici, uneori suferă de un sentiment de vinovăție din cauza statutului lor social. Cei noi se cred oameni de afaceri, protejând și înmulțind capitalul moștenit. Unii dintre ei au și contabili adevărați.

Extinderea: aceasta era preocuparea principală a lui Duffy în acele momente. Cât de departe mergeau ambițiile lui Eddy? Păruse foarte sincer față de el și totuși nu-i spusese mare lucru. Evident, intenționa să-i ia teritoriul lui McKechnie, în întregime: nu voia doar să-l stoarcă de bani, ci să i-l smulgă cu totul. Duffy ar trebuit să-și dea seama de la început, probabil: nu făceai prima

mutare atât de violentă decât dacă voiai să mergi până la capăt.

Dar dacă plănuia o acțiune de o mai mare anvergură? Eddy dovedea ambiția necesară și sigur avea și tăria să o întreprindă. Pesemne că avea și resurse, în caz că trebuia să angajeze câțiva mercenari din afara orașului. Afirmase că stilul lui în afaceri presupunea înaintarea treptată; dar asta era doar o expresie aruncată la plesneală. Lucrul cel mai important legat de o acțiune era să se știe sigur capacitatea de ripostă a adversarului și să se calculeze probabilitatea ca adversarii să se alieze împotriva lui.

Dar Eddy îi răspunsese la întrebarea asta. Doar spusese: „Cunoașterea înseamnă putere.” Era generalizarea idioată pe care Duffy o auzise de nenumărate ori din gura infractorilor fițoși, dar poate că de astă dată ea avea un înțeles mai precis. Poate că Martoff chiar știa unele lucruri. Când deschisese dosarul acela și începuse să citească, Duffy și-a adus brusc aminte. Un simplu telefon dat unui gabor ce-i era amic sau o cutie de mărime medie către un funcționar de la Evidență al secției și putea primi totul. Dosarul în care se găsea hârtia aceea avea rostul de a-l convinge și de a-l determina pe Duffy să îl anunțe pe McKechnie că Eddy știe totul despre toată lumea și că trebuie să renunțe, să plătească și să se mute.

Dar dacă nu acesta era mobilul? Dacă era vorba de ceva simplu, pe care Eddy îl numise insistent „afacere”? La urma-urmelor, știuse de la început că Duffy era Duffy, deci îl reperase la un anumit moment. Și cum îl prezenta dosarul acela: drept polițai sau ca infractor? Când ajunsese la partea cu înjunghierea, Martoff citise ceva de genul: „A forțat nota în cadrul anchetei”, iar imediat după aceea, „Rezolvat în mai”. Asta nu suna a limbaj de cadre în dosarul unui polițist. Iar dacă era dosarul personal al lui Martoff, când fusese întocmit? La momentul înjunghierii? Se prea poate, pentru că și

fotografia era veche. Prin urmare, cât de actualizat era dosarul? Martoff știa că Duffy reprezenta Duffy Security? Nici n-ar fi avut nevoie de vreun sistem complicat de informații: o simplă răsfoire prin *Pagini Galbene* l-ar fi lămurit imediat.

Și încă ceva din dosar: sugera, la fel ca și acel „Rezolvat în…", că Martoff recunoștea că el fusese cel care l-a aranjat pe Duffy. „A forțat nota în cadrul anchetei", „rezolvat" și „homosexual" s-au legat în mintea lui Duffy cu seara aceea de la Caramel Club. S-a gândit la ușa ce-i fusese spartă și la întrebarea: „Scuze, domnule, dar ce vârstă are amicul?", plus pumnul în rinichi, însoțit de șoapta încărcată de ură: „Polițist corupt și curangiu". Deci lui Eddy nu-i păsa dacă Duffy afla cine i-a înscenat flagrantul. Și, după ce îi spusese în atâtea vorbe că el îl aranjase, îl avertizează să nu mai calce pe străzile lui. Asta demonstra o încredere deosebită. Iar asta l-a făcut pe Duffy să se întrebe cum de a ajuns să se întâmple acel incident la Caramel Club: cine îl turnase la West Central? Care era veriga de legătură care îi spusese lui Martoff cum să-i însceneze totul?

Ajuns acasă, i-a telefonat lui McKechnie.

— Regret, n-am vești bune.

— Poftim?

— Am vorbit cu prietenul nostru Salvatore.

— *Ai vorbit* cu el? Cine e?

— Îl cheamă Martoff. Marele Eddy Martoff. Un membru cu greutate al comunității locale de afaceri, asta dacă îl credem pe cuvânt. După câte se pare, e amestecat în tot ce mișcă prin zonă.

— Și?

— Și, domnule McKechnie, cred că, pur și simplu, vrea tot ce ai. Nu e vorba doar de protecție. Îmi pare rău, dar are în vedere tot. Îți vrea biroul, cele două depozite, la o adică tot ce ai.

— Și se așteaptă să i le dau pe tavă, nu?

— Cred că exact așa gândește, domnule McKechnie.

— Și dacă nu vreau?

— Păi, din câte zice, îți va administra o pedeapsă foarte serioasă. (Duffy a găsit că era ciudat, dar ajunsese să vorbească la fel la Martoff.)

— Și atunci ce facem?

— Ce facem *noi,* domnule McKechnie? Cred că întrebarea ar trebui să sune mai curând ce faci. Eu sunt doar angajatul tău temporar. Duffy hotărâse să reducă discuția cât mai mult posibil; trebuia să-l lase pe McKechnie să fiarbă nițel.

— Bun, și ce-mi recomanzi să fac?

— S-ar părea că sunt doar trei posibilități. Îi dai totul, încerci din nou la poliție sau cauți niște amici puternici. În mod normal, astea sunt căile de acțiune. Sigur…

— Te ascult, a zis McKechnie, plin de speranță.

— Ai putea angaja pe cineva să-l omoare pe Martoff. Oameni în situația ta au apelat la soluția asta. Dar te previn că acest lucru e strict interzis de lege.

— O să te caut eu, Duffy.

— Când dorești, domnule McKechnie.

În seara aceea, în timp ce Duffy termina de mâncat o cutie de cannelloni, a sosit un oaspete neașteptat. O mutră din trecut, care, din prag, i-a clipit neliniștit.

— Nu te-am văzut de-o grămadă de vreme, Duffy.

— Ehei, asta da surpriză. Sper că nu e vorba din nou de licența de transmisii televizate. Iartă-mă, domnule polițist, mereu mă iau cu treaba și uit. Dar rezolv mâine, îți promit.

— Nu mă inviți înăuntru?

Duffy a tăcut o clipă, s-a gândit, l-a măsurat pe Shaw de jos până sus și s-a întrebat cum ar fi reacționat acesta dacă i-ar fi trântit ușa în nas.

— Te rog. Duffy l-a urmărit în timp ce intra. Aceeași mutră mică, speriată, ca de vulpoi; părul îi mai încărunțise, costumul căpătase ceva mai mult luciu pe la coate, dar, în esență, același Shaw. Nu

lucraseră niciodată împreună la vreun caz, dar îi știa reputația: harnic, se cam speria de unele cazuri, în mare măsură cinstit. Se mai spunea că era cam puritan. La West Central avea o vechime aproape cât a lui Sullivan și, cu toate astea, încă îl șocau unele dintre activitățile de rutină de pe Mila de Aur. Duffy a pregătit câte un nes pentru fiecare, apoi l-a întrebat:

— Cum merge treaba?

— A, nu mă plâng, știi tu. Mereu apare câte ceva. Încerc să fac față.

— Sunt convins. Și cum mai e felia?

— A, la fel, nu s-a schimbat mult.

— Bun. (Sau rău, la o adică. Shaw se comporta de parcă ar fi venit să obțină o ipotecă sau ceva similar. Duffy l-a făcut să treacă ușor peste etape.)

— Aveți nevoie de vreun sistem de alarmă la West Central?

— Ce? A, nu, ha-ha-ha.

— Și-atunci cu ce vă pot ajuta?

— Păi, mi-e cam târșă, Duffy, dar o să-ți spun pe bune. Hmm, am venit la tine în calitate neoficială, înțelegi?

— Nu, nu înțeleg, dacă-mi dai voie. N-am înțeles niciodată, nici măcar când aveam și eu ceva de spus. Acum sunt un cetățean oarecare, și poate că ar trebui să-ți cer o explicație.

— Ascultă, Duffy, n-are rost să te dai isteț. Știu că ești deștept, așa că să lăsăm lucrurile așa cum au picat. A făcut o pauză. Părea ros de ceva. În cele din urmă, a continuat: O s-o spun într-un cuvânt: Termină!

— Vrei să repeți?

— Termină.

— Shaw, cine te plătește? Te întreb în calitate pur neoficială, bineînțeles. Cine te strânge de boașe?

— O să trec peste remarca asta. Termină, Duffy, și vezi-ți de alarmele contra efracției. Ești în rahat până peste cap și nici măcar nu-ți dai seama. Ia-ți

onorariul săptămânal și ține-te deoparte. Împiedică-te de ceva și rupe-ți un picior, ceva. Apoi susții că e accident de muncă. Nu mai poți lucra pentru McKechnie. Nu mai poți să-ți bagi nasul în afacerile lui Martoff.

— Să las asta în seama profesioniștilor, nu-i așa?

— Și nici nu cred că vrei să calci pe bătături pe cineva de la West Central, nu?

— Shaw, știi ceva? Nu prea mi-a plăcut cravata aia stacojie. Pe bune, nu ți se potrivea deloc. Prea țipătoare. Și nu-i stilul tău.

— Ce vrei să spui?

— Cravata pe care ai purtat-o când stăteai la geamul cafenelei. Vreau să spun că miroase a chestie cu gangsteri, nu crezi? Și-apoi să vii cu două minute înainte de ora livrării și să ai și masă rezervată… serios, nu-i stilul tău, Shaw, nu-i deloc.

— Aici nu vorbim despre stil.

— De acord, să vorbim despre altceva. Nu ți-ai făcut treaba prea conștiincios, asta-i părerea mea. Adică, și te rog să mă corectezi dacă mă înșel, nu cred că ai stat prea mult la fața locului pentru a urmări recuperarea plicului, așa-i, Shaw? Aveai altă treabă de rezolvat, neîndoielnic. Vreo problemă ce nu suferea amânare, pariez. Ai tăiat-o în josul străzii imediat ce clientul meu s-a întors cu spatele. Încotro te grăbeai în halul ăla – să-ți încasezi cei zece la sută?

— Fii atent cum vorbești, Duffy. (Din nefericire, Shaw nu se pricepea să amenințe. Glasul îi trăda neliniștea.)

— Îți fac o sugestie, dar în calitate strict neoficială, desigur. Clientul meu n-a fost deloc mulțumit de modul în care ai acționat, domnule Shaw. Și nu i-au plăcut deloc minciunile ce i-au fost servite de Sullivan când i-a telefonat să afle ce se întâmplase. „A fugit în Regent Street și a luat un taxi”, sau ceva de genul ăsta. Dac-ai mai fi rămas

câteva minute, ai fi văzut că n-ar fi putut lua un taxi decât dacă se lățea în fața lui pe stradă. Și-atunci, cu cât v-ați ales tu și Sullivan din cele trei sute cincizeci de lire?

— Duffy, a spus Shaw încet, aproape trist, nu știi nici măcar jumătate din ce se întâmplă.

— Și eu foloseam chestia asta, dar n-am înțeles niciodată ce înseamnă. O foloseam când nu știam ce să mai spun.

— Ei, atunci să-ți dau eu un pui de idee. De ce te-a angajat McKechnie?

— Fiindcă a crezut că-s bun, așa cred.

— Dar cum te-a găsit?

— A, mi-a zis c-a întrebat pe unul și pe altul.

— Și ce-ai dedus din asta?

— Că reputația mea crește mai mult decât credeam. (Era adevărat, Duffy se întrebase cum de ajunsese McKechnie la el.)

— Eu i-am zi de tine, Duffy, *eu* te-am recomandat. A venit la mine, iar eu i-am spus să te caute *pe tine.* Întreabă-l.

— O s-o fac. Dar de ce?

— Atunci mi s-a părut o idee bună. Așa am crezut. Dar atunci nu știam ce știu acum.

— Mda, ai spus-o foarte limpede. N-ai vrea să-mi explici?

— Nu.

— Ce se întâmplă, Shaw? (Shaw nu i-a răspuns.) Martoff vrea să treacă la acțiune?

— Nu-ți pot spune, Duffy. Nu știu totul și ce știu eu nu mai e valabil, dar vreau să te anunț ceva. Știi la fel de bine că, într-un fel, pe felia noastră a existat mereu un echilibru delicat între noi și infractori. Nu-i război total, așa cum pare să creadă lumea, și nici nu-i vorba de o mulțime de polițai care sunt puși pe luat șpagă, așa cum îți închipui tu. Noi și infractorii realizăm, împreună, ceea ce s-ar putea numi un soi de osmoză. Înțelegi ce vreau să spun cu osmoza, Duffy?

— Înțeleg ce înțeleg și alții.

— Ei bine, prin ceea ce faci, tulburi acel echilibru delicat, înțelegi, Duffy? Mai clar de atât nu mă pot exprima.

— N-ai putea s-o spui mai pe înțelesul meu?

— Nu, nu pot. Termină.

— Ce-ar fi să facem un târg, Shaw? S-ar părea că toată lumea ține să dea ordine pe felia asta.

— Ce fel de târg?

— Mda, ce zici de asta? Eu termin, cum zici tu, dacă-mi spui cine de la West Central mi-a înscenat chestia aceea acum patru ani.

— Tot te mai roade? E moartă și îngropată, Duffy.

— Păi, dacă-i moartă și-ngropată, atunci nu mai contează dacă-mi spui, nu? Cine l-a ajutat pe Martoff să-mi facă măgăria aia?

— N-am știut niciodată, Duffy. Am avut niște bănuieli, la fel ca toată lumea, dar nu poți pedepsi pe cineva doar în baza unor suspiciuni, știi bine asta. Deși nu văd cine altcineva ar fi putut fi.

— Facem târgul? Termin dacă-mi spui cine m-a lucrat.

Shaw a rămas pe gânduri.

— Bine, Duffy, de acord. Dar prefer să-ți dai tu cu presupusul, iar eu o să dau din cap dacă-i așa.

Care era diferența? Pentru ca mai apoi Shaw să nege că i-ar fi spus lui Duffy? Ca să poată afirma că Duffy avea doar o bănuială? Cu toate acestea, pentru conștiința lui nenorocită, conta.

— Sullivan.

Shaw a încuviințat imediat din cap. Duffy a luat cănile de pe masă și le-a dus la chiuvetă. Apoi, fără să mai spună niciun cuvânt, s-a dus la ușă și a deschis-o, invitându-l astfel pe Shaw să plece.

Ciudat. Nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin să-i trântească o minciună lui Shaw.

A stat și s-a gândit la ciudata coincidență de a fi avertizat de două ori în mai puțin de două ore, o dată de Martoff și apoi de Shaw. Era vreo legătură între amenințări? Martoff îi ceruse lui Sullivan să

trimită un mesager? Se temeau că va ieși ceva la iveală? Și ce era gogorița aceea cu „echilibru delicat”? De obicei, asta însemna: „Nu te mai vârî pe felia mea de șpagă.”

La ora 9, a sunat telefonul. A recunoscut glasul lui Carol, însă ea nu l-a salutat.

— Nu te-am sunat, n-ai aflat de la mine, nu m-ai văzut de o săptămână.

Părea calmă, de parcă ar fi dictat condițiile proprii.

— În regulă.

— Depozitul din Lexington Street, care aparține clientului tău, arde.

Legătura s-a întrerupt. Fără la revedere, fără nimic.

Duffy a luat un taxi, a coborât în Shaftesbury Avenue, apoi a pornit pe Windmill Street, strecurându-se prin mulțimea de clienți care căscau gura la afișele din fața cinematografelor. Latura dinspre sud a Lexington Street era blocată de poliție. Pe la jumătatea străzii, a văzut două mașini de pompieri. Una își desfăcuse scara, iar la capătul ei, un pompier aflat deasupra depozitului înalt doar de un etaj și jumătate plimba jetul de apă peste acoperișul acestuia. Alte două jeturi măturau clădirea de la nivelul solului. Duffy s-a întrebat dacă pompierii știau ce se afla înăuntru. Exista pericolul, deloc de neglijat, de explozie, dacă te gândeai că hangarul acela conținea tot soiul de lucruri care constituiau deliciul copiilor la vremea Crăciunului: măști de doi bani, pictate cu vopsele ieftine și inflamabile, petarde de interior și pălării din hârtie.

S-a mai întrebat dacă polițaii se deranjaseră să-l informeze pe McKechnie. Apoi i-a venit o idee. A mers câțiva metri de-a lungul Brewer Street și a dat colțul pe Great Pulteney, care mergea paralel cu Lexington. La jumătate, aceasta se intersecta cu o scurtă alee care trecea prin dreptul unei bodegi care era folosită doar de camionagiii care făceau

livrări. Duffy a mers într-acolo ca să arunce o privire. Se afla la trei case depărtare de depozitul lui McKechnie. Cele două străzi erau despărțite doar de niște curți minuscule. Aproape toate casele acelea fuseseră transformate în magazine și birouri. La ferestre nu se vedea nicio lumină; toată lumea plecase acasă.

În timp ce Duffy și-a croit drum printr-una dintre curți, depozitul încă ardea intens. După ce a ajuns aproape de partea cealaltă, s-a întors și a aruncat o privire. Flăcările țâșneau prin acoperiș, în ciuda apei ce cădea cu nemiluita din furtunurile pompierilor. Era limpede că marfa lui McKechnie avea să fie distrusă complet. Duffy s-a întrebat de ce comandase Martoff acel incendiu: ce se afla acum înăuntru nu avea să-i mai fie de niciun folos; același lucru era valabil și în privința clădirii. În cel mai bun caz, putea să cumpere terenul destul de ieftin. Poate că doar asta dorea. Sau poate era o acțiune care, ca și crestarea lui Rosie McKechnie, nu avea un motiv evident. Putea fi vorba de un avertisment care lovea mai multe ținte; probabil că unor indivizi, aflați în aceeași situație ca și McKechnie, li se arăta ce pot păți.

Fără niciun semn prevestitor, acoperișul depozitului s-a încovoiat. Cu un geamăt lung, însoțit de un duduit, a cedat. Aveai impresia că totul se mișcă în direcții diferite în același timp. Acoperișul s-a prăbușit, flăcările au țâșnit spre cer, scânteile au explodat în toate părțile, peretele din spate s-a prăbușit spre exteriorul clădirii, iar baloturile cu mărfurile lui McKechnie s-au rostogolit arzând din depozit drept în curte.

Duffy s-a adăpostit imediat când s-a produs căderea zidului și a așteptat, dar incendiul a căpătat și mai multă viață după ce a dat de aer. Apoi, treptat, jeturile de apă au reînceput să domolească flăcările. Duffy s-a apropiat de gardul ce aparținea curții în care se aflau birourile, a ajuns până în dreptul depozitului și, împins de

curiozitate, s-a ridicat în mâini până a ajuns să vadă peste coama lui. A aruncat o privire la baloturile de mărfuri care ardeau și care fuseseră azvârlite de explozie; flăcările începuseră să scadă în intensitate. S-a uitat din nou. Apoi și-a trecut un picior peste gard și a aterizat fără zgomot în curtea cealaltă. Singurul care-l putea vedea era doar pompierul de pe scara aflată deasupra depozitului prăbușit; dar, chiar și așa, Duffy a mers cu fereală. Un balot legat cu sfoară, proprietatea lui McKechnie, zăcea în fața lui, cam la un metru depărtare: o legătură de reviste aproape carbonizate. Nu păreau deloc felul de reviste pe care să le oferi unui puști cu mască de King Kong și coif de clovn.

A mai făcut un pas și a lovit cu piciorul, făcând legătura să plesnească. Până atunci abia mocnind, flăcările s-au întețit, cuprinzând o parte dintre revistele înnegrite la exterior; restul exemplarelor din balot s-au împrăștiat pe jos. A văzut titluri familiare lui: *Private, Colour Climax, Selecta, Animal No. 9, Sex Bizarre, Ero.* Publicații cu imagini explicite de sex, muniția secretă a magazinelor de reviste porno. Pe vremea când Duffy lucra în arondisment, fiecare dintre ele se vindea cu cinci sau șase lire. Nu mai știa în ce măsură fuseseră afectate prețurile de inflație, dar și-a dat seama că tocmai dăduse cu piciorul unei adevărate comori, aproape cinci sute de lire, dacă se gândea la prețul de vânzare. Marele Eddy avusese dreptate: în piatra lui McKechnie era mai multă apă de stors decât își închipuise Duffy.

A sărit gardul înapoi spre Great Pulteney Street și a luat-o către Brewer Street. A mers până la capătul Lexington Street și s-a mai uitat o dată la depozit. Acum, spre clădire mai erau îndreptate doar două jeturi de apă; incendiul părea să fie sub control. A pornit pe Brewer Street, aproape sigur că oamenii lui Martoff și ai lui Sullivan uitaseră de el la acea oră. Când a ajuns la capătul Brewer

Street, a zărit câțiva de gură-cască adunați la un colț, ce se uitau prin geamul unui magazin de reviste porno. Abia atunci a observat că în vitrina magazinului se căsca o bortă și că interiorul fusese afectat de un incendiu. Nu arsese tot, ci doar unele lucruri. Prin geam a văzut un bărbat într-o haină cenușie, care mătura podeaua.

Duffy a făcut un efort de memorie și și-a amintit ceva petrecut în urmă cu cinci ani. Acela nu fusese unul dintre magazinele lui Ronnie? Ronnie, peștele lui Renée? S-a concentrat încă puțin și a ajuns la concluzia că nu se înșela. Pe vremea aceea, Ronnie avea patru magazine. Acesta, unul aproape de Old Compton, unul în Frith și altul pe Greek Street. Neuitând să adopte mersul tipic unui client, Duffy a luat-o grăbit pe Old Compton Street. În fața magazinului de acolo a găsit un bărbat gras, cu un aspect mizer, care lipea un ziar peste vitrină.

— Ți-au trimis o cărămidă prin geam? l-a întrebat Duffy pe un ton amical.

— Cărămidă? Pe dracu', o lampă cu gaz.

— Păi cine ar face așa ceva? a întrebat Duffy cu un aer nevinovat.

— Sigur n-a fost o gospodină, asta-i clar, a venit răspunsul.

Duffy a pornit spre Greek Street; când s-a apropiat de cel de-al treilea magazin al lui Ronnie, grupul de pierde-vară din fața lui l-a lămurit pe deplin. A intrat într-o bodegă și i-a telefonat lui Renée.

— Sunt Duffy, a anunțat-o el. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat, ai? L-ai distrus pe Ronnie, asta s-a-ntâmplat. De ce mama dracului te-am lăsat să intri? Ce serviciu mi-ai făcut tu mie, gabore? Iar acum te-ai apucat să-i prăpădești magazinele lui Ronnie.

— Când s-a întâmplat?

— Acum vreo oră. Lămpi cu gaz azvârlite prin vitrine, la toate magazinele. I-au băgat în sperieți pe toți clienții. Și asta doar din vina ta, gabore.

— Nu mai sunt gabor, Renée. Și de unde știi că are legătură cu mine? Doar singură ai spus că amicul nostru îl amenințase deja pe Ronnie.

— Da, dar voia să-i facă doar unul, înțelegi? Numai c-ai venit tu să mă tragi de limbă. De aceea l-a sunat pe Ronnie în mod special, acum o oră, și i-a spus că avea de gând să-i ardă doar un magazin, dar, pentru că te-am ajutat eu, a hotărât să i le distrugă pe toate. De asta ce mai zici, gabore?

Duffy n-a putut să răspundă la o asemenea întrebare, însă oricum nu mai avea nicio importanță, fiindcă Renée trântise deja receptorul în furcă.

A rămas puțin în bodegă, întrebându-se ce se întâmplase. Fusese ca un război-fulger. Eddy declara război tuturor în același timp? Și de ce apelase la metoda învechită cu lămpile de gaz azvârlite prin vitrină? Nu era prea eficientă pentru a incendia magazinul, deși era foarte brutală și înspăimântătoare. Era stilul demodat folosit de generația lui Salvatore. Probabil că Eddy devenise nostalgic, motiv pentru care imitase vocea lui Salvatore; totuși, acea alunecare în barbarism contrasta izbitor cu biroul lui vernil, cu canapelele, pervazurile de la ferestre și costumele elegante.

După două păhărele, Duffy nu găsise încă răspunsuri, dar începuse să se relaxeze. Bodega se umpluse și se simțea în siguranță. Îi venise și chef de sex. Poate c-ar fi fost bine să șterpelească câteva reviste rămase neatinse din stocul pentru Crăciun al lui McKechnie. Trecuse o săptămână de când viitorul autor al *Ghidului homo* își pusese ceasul în cutia de plastic din baie. Jack protestase, susținând că ceasul era silențios, ultimul răcnet al tehnologiei în domeniul afișajului digital. Duffy l-a privit cu un aer sceptic și a arătat fără echivoc spre cutia din plastic.

Apoi i-a trecut brusc prin minte că unul dintre aspectele vieții locale care-i scăpase era cel

reprezentat de saloanele de masaj. Dacă McKechnie era un om de afaceri atât de înfloritor pe cât sugerase incendiul, atunci sigur își putea permite să-i ofere lui Duffy o mică frecție corporală. Orice companie care se respectă permite ca un anumit procentaj din cifra de afaceri să fie cheltuit pe mofturi. Duffy putea spune că-l zărise pe Jeggo intrând într-o saună, iar el îl urmărise.

A ieșit din bodegă și a aruncat o privire în lungul Greek Street. Nu prea avea timp de gândire: se găsea doar la două sute de metri de cartierul general al lui Martoff. A adoptat din nou pasul de client, a traversat strada și a intrat la Lampa lui Aladdin („Masaj executiv"). În mica recepție a găsit o femeie în jur de vreo patruzeci de ani care purta un halat alb din nylon; aceasta i-a zâmbit prietenos. Duffy a avut impresia că nimerise într-un salon de coafură pentru femei.

— Hm, aș vrea un masaj, vă rog, a mormăit el. Nu mai folosise expresia aceea.

— Sigur, dragă. Vrei și saună?

— Ăăă, cred că nu.

— Ei, atunci poți avea o fată la opt lire; o fată topless, zece; două fete, doisprezece sau două fete topless la paisprezece. Duffy s-a întrebat ce mai intra în tarifele acelea; pesemne că nu mare lucru.

— Și cât durează?

— Douăzeci de minute.

Mda, o nimic toată, a gândit el.

— Atunci, două fete topless.

— Foarte bine, domnule. Mergi la numărul trei, o să găsești un prosop acolo.

Duffy a scos din buzunar cele paisprezece lire (aproape o liră pe minut, a făcut el o socoteală rapidă în minte) și a trecut pe lângă biroul femeii, intrând într-un coridor îngust. De-a lungul lui se înșiruiau câteva cabine făcute din lemn de pin. Nu păreau prea bine izolate fonic. Iluminatul era discret.

A deschis ușa de la numărul trei. În mijlocul cabinei erau un soi de pat îngust, saltea, pături și o husă dintr-un material plastic. Un scaun pentru haine, pe spătarul căruia atârna un prosop; un dulăpior sau două; plus o comodă pe care stăteau niște sticluțe cu ulei și prafuri. S-a dezbrăcat și și-a petrecut prosopul în jurul taliei, observând că era prea mic fie pentru a-i înconjura talia în întregime, fie pentru a-i acoperi cum se cuvenea regiunea pubiană. Apoi s-a așezat pe pat.

Vesele, cele două fete au apărut ca din senin. Purtau șorturi din blugi ai căror craci fuseseră tăiați și sandale ortopedice Dr. Scholl. Una dintre ele avea sânii mici, tari și țepeni; cealaltă, mai mari, care atârnau; probabil că așa se alcătuiau perechile, ca să satisfacă gusturile oricărui client.

— Ulei sau pudră, domnu'? Una din fete a pus un soi de ceas de bucătărie să sune peste douăzeci de minute.

Duffy nu știa ce să aleagă. Uleiul nu va fi greu de îndepărtat? Iar pudra părea ceva mai aparte. Da, dar uleiul era mai sexi.

— Ulei, vă rog.

L-au întors cu fața în jos și s-au apucat să-l maseze. Una s-a concentrat asupra spatelui și a umerilor, ungându-l cu ulei și atingându-l cu sânii din când în când; asta era cea cu țâțe mari, și-a dat el seama imediat. Cealaltă se ocupa de picioare, urcând și masându-l periculos de aproape de regiunea inghinală. A simțit curând că scula în erecție îi e strivită între coapsă și pat.

Apoi l-au întors cu fața în sus. Când au făcut-o, prosopul a părut că alunecă, lăsându-i la vedere scula atârnând ușor într-o parte.

— Vai, ce băiat rău, a exclamat fata care îi masase picioarele. Ce avem acolo?

Duffy n-a simțit nevoia să dea explicații. Fetele au continuat să-l frământe și să-l maseze cu ulei și cu sânii. Felul în care uleiul trecea de pe corpul lui pe sânii fetelor i se părea foarte atrăgător. La o

adică, totul i se părea frumos, mai ales felul cum mâinile fetei dinspre picioare se apropiau tot mai mult de scula lui. Cu toate acestea, nu i-o atingea deloc. Și-a amintit ca prin vis că trebuia să se desfășoare mai întâi o drăgălășenie legală înainte ca fata să treacă la lucru și în zona aceea. Da, asta era: clientul trebuia să le dea ideea. Duffy s-a întrebat care o fi formularea potrivită. În cele din urmă, a făcut o încercare:

— Aș vrea să rezolvăm și problema aia.

Cu viteza fulgerului, fata dinspre picioare i-a răspuns fără să se oprească din treabă:

— Vrei ușurare?

„Da, domnule, asta era exprimarea: Vrei ușurare?” A dat din cap că da.

— Ușurarea e zece.

A făcut semn către maldărul de haine, iar fata de la cap s-a dus la scaun, a scotocit după portofel și a arătat cele două bancnote de cinci pe care le scotea. În acest timp, fata de la picioare și-a turnat ulei în palmă și s-a apucat să i-l întindă viguros peste sculă și testicule. A, asta îi aducea deja o oarecare ușurare, a simțit el. Cea de la cap a început să-și frece țâțele cu entuziasm de pieptul lui.

— Cred că o să-ți facem o mică surpriză, a zis fata de la picioare, așa că închide ochii. Cea de la cap l-a ajutat, punându-i țâțele peste ochi, trecându-și-le peste fața lui în sus și în jos, apoi așezându-și sfârcurile peste pleoapele lui. Chiar când fata de la picioare a încetat vreme de câteva clipe să-l mai maseze, tot a simțit că plutește de plăcere. A auzit declicul produs de deschiderea și închiderea unei uși de dulap și s-a întrebat ce făcea fata. Probabil că scotea vreun șervețel parfumat, ceva.

Sfârcurile l-au apăsat apoi ceva mai tare pe ochi. Cealaltă și-a mai plimbat palmele peste scula lui, întinzând uleiul, apoi a simțit că ceva i-a fost înfășurat în jurul testiculelor. Poate era vreo

șmecherie orientală care să facă lucrurile să devină mai plăcute, a gândit el.

— Acum poți să te uiți, a zis fata de la picioare. Sfârcurile s-au ridicat de pe ochi, iar Duffy a privit în lungul corpului. Ceea ce a văzut era cel mai înspăimântător lucru de care avusese parte vreodată.

Un fir subțire din cupru îi fusese prins cu nod în jurul bazei sculei și a testiculelor. Firul fusese petrecut peste sculă, foarte aproape de stomac. La capete, firul avea mânere din lemn, pe care fata subțirică la ținea în mâini. Era o garotă. Iar fata i-a spus, foarte calm:

— Nu te mișca, gabore.

Cealaltă a trecut pe lângă ea și a deschis ușa. În cabină a intrat Marele Eddy Martoff. Zâmbea.

8.

Eddy a preluat mânerele din lemn ale garotei de la maseuză. Apoi le-a făcut semn fetelor să iasă. Eddy a rămas zâmbitor.

— Hei, vreau înapoi cele zece lire, a zis Duffy. Banii pentru ușurare.

— Ei, lasă, că asta te ușurează de orice, a spus Eddy încet, de absolut orice. Și a tras ușurel de capetele garotei.

— Și-ar mai fi ceva, a zis Duffy, prefăcându-se că e îngrijorat, într-o încercare disperată de a-și păstra calmul. De ce-mi spune toată lumea „gabor”? Nu-s polițai, știi prea bine asta. De ce le-ai spus că-s gabor?

— Lasă precizia exprimării, domnule Wright. Mai ales în asemenea momente. Nu cred că fetelor le-ar fi plăcut atât de mult să te rezolve dacă le-aș fi spus că ești doar un fost polițai. Nu cred că ar fi pus atâta suflet în muncă, așa cum ți-au dovedit. Apropo, sper că nu ai motive de nemulțumire față de serviciile primite până la intrarea mea.

— Nu pot găsi niciun cusur, a spus Duffy. De-acum înainte numai aici o să vin.

— Mă bucur.

Eddy a coborât privirea către sexul lui Duffy. Lovită de spaimă, scula îi atârna acum ca un melc mare, cu capul lăsat moale peste coapsă.

— Ei, s-ar părea că ne-a cam dispărut entuziasmul, sau mă înșel?

— Da, dar cele zece lire? a insistat Duffy. Era singura modalitate prin care reușea să-și alunge din minte ce i se putea întâmpla.

— Cred că banii sunt ultima ta grijă acum.

Pe de altă parte, Eddy era hotărât să-l facă pe Duffy să se gândească doar la groaznica situație în care se afla; a tras ușor de mânere; firul subțire din cupru a mușcat ușor din sculă și i-a strâns testiculele.

— Așa, domnule Duffy, cred c-ai cumpărat destul caşcaval de când eşti pe lumea asta, nu?

Era adevărat.

— Atunci te rog să-ți amintești cum se taie roțile de caşcaval. Nu cele moi, ci din acelea tari. Cedar, Cheshire, la astea mă refer.

Tot adevărat.

— Ei, bine, firul folosit este la fel ca acesta, care amenință să-ți producă vătămări serioase.

Duffy și-a adus aminte de roțile groase de aproape treizeci de centimetri care erau înjumătățite pe verticală. Până și femeile bătrâne și fără vlagă aflate la tejghea reușeau să facă asta fără să transpire. Firul luneca prin caşcaval fără nicio opreliște. Acum era convins că nu va mai fi în stare să mănânce nici măcar o felie de caşcaval pe pâine prăjită.

— Așa, domnule Duffy, trebuie să recunoaștem, carnea opune mai multă rezistență decât caşcavalul. Cu atâtea tendoane, porțiuni de mușchi și vene pe care trebuie să le reteze… Dar pe ce punem pariu că reușesc să-ți tai cocoșelul dintr-o smucitură?

Duffy își epuizase arsenalul de reclamații care îl ajutaseră până acum să uite de ceea ce i se întâmpla. A rămas mut, cu ochii ațintiți la încheieturile puternice ale lui Eddy, la degetele lui strângând cele două mânere.

— Sper că-ți dai seama, domnule Duffy, că dacă trag de mânere s-a terminat cu tine. Nu mă refer doar la faptul că o să-ți iei adio de la masculinitatea ta dubioasă. Asta sigur se va întâmpla, nici nu încape îndoială. Dar s-ar putea să și mori. Asta ți-a trecut prin minte?

Duffy a reușit să îngaime un nu, care i-a rămas în gât.

— Ba da, ți-a trecut. Vezi tu, zona despre care vorbim reprezintă, cum să spun, unul dintre centrii nervoși esențiali ai organismului. În mod normal, corpul nu poate supraviețui retezării organelor

genitale. Nu poate, și gata. Șocul e, pur și simplu, de nedescris. Foarte puțini oameni au supraviețuit unei asemenea situații. Desigur, după ce te-am avertizat în acest fel, s-ar putea ca organismul tău să poată găsi resurse ca să reziste la șocul prin care va trece în curând. Însă eu nu sunt expert în probleme de sistem nervos, astfel că ceea ce spun rămâne, din păcate, doar o presupunere.

Lui Duffy îi venea să verse; să urle: Sadicule, Căcatule, Ticălosule, Animalule și câte altele îi treceau prin cap. Cu toate acestea, nu a reușit să scoată o vorbă; ochii îi rămăseseră parcă înțepeniți la dosul palmelor lui Eddy.

— Cred că cetățenii normali vor aprecia acțiunea prin care un homosexual este eliminat din cadrul comunității. (Eddy se lăsase iarăși pradă melancoliei.) La urma-urmelor, cred că prea puține legi votate de Parlament reflectă dorința poporului. De pildă, lumea n-a aprobat niciodată abolirea pedepsei cu moartea prin spânzurare. Cu toate astea, Parlamentul a hotărât ca spânzurarea să fie scoasă în afara legii. Eu susțin că o asemenea hotărâre este total nedemocratică, nu ești de acord cu mine? Vai, vai, ce tăcuți am devenit… Așadar, ce părere ai despre homosexuali, domnule Duffy? Crezi că majoritatea populației acestei țări *aprobă* homosexualitatea? Eu cred că mai toată suflarea acestei țări consideră că homosexualitatea e dezgustătoare. Dar poate Parlamentul să înțeleagă așa ceva? Nu. Dar de ce? Fiindcă Parlamentul e plin de vicioși care se tem că-și vor pierde slujbele.

— La fel cum Parlamentul e plin de ucigași care se tem de ștreang?

— Așa, bravo, domnule Duffy. Începusem să mă tem că vom avea parte doar de un monolog. Da, ai dreptate, comparația mea nu surprinde tot spectrul. Dar sunt sigur că nu mă înșel în legătură cu homosexualii din Parlament. Țin minte unul, cu care am fost la aceeași școală. Respingător individ. Una, două, fuga în spatele pavilionului de crichet.

Acum a ajuns parlamentar – o circumscripție călduță a conservatorilor, undeva, într-un comitat vestit pentru partidele de vânătoare. Ei, dacă alegătorii lui ar ști, pariez că ar ieși un scandal groaznic. A făcut o pauză, dând impresia că se gândește. Vezi, Duffy, indivizii de teapa ta nu pricep că poporul britanic nu iubește homosexualii. Zău că nu. Amintește-ți numai ce cuvinte urâte folosesc pentru a-i denumi. Nu sunt deloc elegante, nu-i așa? Spune-mi unul care să sune bine, domnule Duffy.

— Efeminat.

— Efeminat? Eddy a chicotit. Nu-mi pari prea efeminat, domnule Duffy. Niciodată nu mi-ai lăsat impresia asta. Și nici nu cred că erai prea efeminat când gaborii ți-au spart ușa ca să-l salveze pe nefericitul tânăr din ghearele tale. Din câte-am înțeles, puștiul mai era și negru. Asta mă face să cred că ai profitat în mod necinstit de inocența lui, domnule Duffy.

— Lucra cumva pentru tine, Martoff? Ori ai încheiat un subcontract cu careva?

— Cum să-ți spun așa ceva? Și, în orice caz, nu angajez homosexuali.

Și nici negri care arată mult mai tineri și sunt în stare să joace ca niște actori de la Royal Shakespeare Company, a gândit Duffy.

— În fine, n-aș vrea să mă las antrenat într-o discuție privind problemele sociale mai generale ce ar putea rezulta din faptul că ești homo. Dacă abordăm asemenea subiecte nu ne-ar ajunge toată noaptea să le analizăm. O idee dă naștere alteia și așa mai departe.

— Ți-a spus cineva că ai putea să participi la emisiunea „Mai aveți o întrebare”?

— Ce idee fermecătoare. Dar cum ajungi să fii invitat?

— Cred că modul normal de procedură e să șantajezi câțiva producători radio și să le împungi nevestele cu cuțitul.

— Duffy, ești un tip spiritual. Știi ceva? Îmi place conversația asta din ce în ce mai mult. Eddy a zâmbit din nou. Una-două zâmbea. Dar, în sfârșit, pentru că în aceste momente ești cam dezavantajat, prefer să te întreb de ce îmi mânjești în continuare trotuarul cu prezența ta. Parcă ți-am spus, foarte clar și răspicat, să ocolești străzile *mele.* Eddy nu mai zâmbea. Parcă ți-am transmis instrucțiunile astea și în limbajul gaborilor, ca să poți înțelege, adică șterge-o de pe felia mea.

— Ai incendiat depozitul clientului meu, a spus Duffy.

— Oho, a făcut Eddy. Nu crezi că tragi concluzii pripite? Cred că dacă mai aveam o a treia persoană prin preajmă te puteam da în judecată pentru calomnie. Da, sunt sigur că aș putea. Nu că aș vrea să scot ceva bani de la tine. Ai cumva și alte mijloace de existență de care nu știu?

— Cred că glumești.

— Da, nu m-am înșelat deloc. Prin urmare, nici n-ar avea rost să te dau în judecată. M-aș trezi că nu-mi pot recupera cheltuielile de judecată în caz că aș câștiga procesul. Dacă te-aș târî prin tribunale ar fi ca și cum aș încerca să storc apă din piatră seacă.

— Dar de ce i-ai incendiat depozitul lui McKechnie? În felul ăsta n-o să scoți niciun ban de la el. Toate măștile acelea de King Kong, artificiile și tichiile de clovn s-au făcut scrum. Nu te înțeleg, Eddy. Ce bani mai poate scoate McKechnie dintr-un morman de jucării carbonizate, la asta te-ai gândit?

Duffy nu putea găsi altă modalitate de a-și salva pielea. Nu era tocmai o soluție viabilă să facă pe sfântul, fiindcă așa nu păcălea pe nimeni. Trebuia însă să joace rolul șmecherului care nu știe la fel de multe ca adversarul. Iar oamenilor le făcea plăcere să-i pună la punct pe șmecheri.

— Duffy, îți repet, nu am incendiat depozitul lui McKechnie. Dacă nu vrei să dai de bucluc, ar fi

preferabil să adoptăm formularea „depozitul lui McKechnie a fost incendiat”. La diateza pasivă, te rog, e mult mai puțin contestabil.

— Bun, dacă depozitul a fost incendiat, va avea și mai puțini bani ca să-și plătească protecția. Nu înțeleg de ce ai făcut-o – pardon, să reformulăm – nu cred că regretabila pierdere a unuia dintre depozitele clientului meu ți-ar aduce vreun beneficiu imediat.

— Bravo, domnule Duffy, te-ai orientat de minune. Mă refer la formulare, nu la modul de gândire.

— Acum ce i-a mai rămas? Încă un depozit plin de jucării și alte chestii dintr-astea. Acestea sunt toate proprietățile lui. Plus un birou închiriat. L-ai putea determina, cum să spun, să plece și să-ți vândă tot. Dar cui îi folosește un depozit ars?

Brusc, Duffy a priceput ceva ce ar fi trebuit să știe de mult. Asigurarea. Bineînțeles, asta era problema. Imediat ce și-a înființat firma, Duffy le spunea clienților că cea mai bună măsură de securitate era încheierea unei asigurări. Normal, mărfurile lui McKechnie erau asigurate. Așadar, în loc să-l stoarcă de o sută de lire o dată la două săptămâni, Eddy îl ajută pe McKechnie, dintr-un foc, să-și transforme în bani jumătate din active, iar Eddy îi va cere toată suma rezultată, amenințându-l probabil că, în caz contrar, are să i se întâmple ceva extrem de neplăcut. Pe de altă parte, Eddy este de acord să preia contractul de închiriere a depozitului, sau a ceea ce a mai rămas din el, în condiții deloc dezavantajoase. Singura hibă a acestei idei era că depozitul gemuse de literatură și reviste porno. Nicio companie de asigurări nu ar plăti la valoarea reală *acele* mărfuri din stoc. Prin urmare, McKechnie nu va primi nicio lețcaie. Ba nu: era posibil, și-a dat seama Duffy, ca revistele să fi ocupat doar o parte din depozit. Probabil că McKechnie avea și afaceri curate, ca să aibă o acoperire legală. Și, în acest

caz, dacă depozitul a ars, compania de asigurări plătește pentru mărfurile legale și – cu puțină încurajare din partea lui Eddy – este pus sub acuzație de gabori pentru deținerea acelei comori de *Colour Climax.* Iar McKechnie se alegea cu bănuți pe care era forțat să-i dea lui Eddy și se trezea, în același timp, și cu o grămadă de necazuri din cauza poliției. Iar totul doar la prețul unei cutii de chibrituri. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că totul fusese gândit cu multă istețime. Oare Eddy știuse ce se afla în depozit? Păi sloganul lui suna „Cunoașterea înseamnă putere", așa că Duffy îl vedea pe Eddy în stare să afle măcar atâta lucru.

Duffy spera din tot sufletul să nu se dea de gol față de Eddy că avea cunoștință de acele lucruri. Singura lui speranță de a scăpa era să joace până la capăt rolul șmecherului prost ca noaptea.

— Sau vrei să construiești ceva în locul depozitului?

Fusese soiul de sugestie neroadă care îi plăcea atât de mult lui Eddy, încât l-a făcut să chicotească discret.

— Regret, dar nu ai deloc habar cum se fac afacerile, domnule Duffy. Apoi, a adăugat pe un ton indulgent: S-ar putea să construiesc ceva acolo pe viitor, da, ar putea fi o idee.

Eddy părea că a rămas pe gânduri, fiindcă slăbise puțin strânsoarea garotei. Firele petrecute pe după sculă se mai înmuiaseră.

— Cred că trebuie să analizez ce să fac cu tine, a zis el într-un târziu. Când eram mic, tata spunea mereu că o hotărâre luată în pripă e de obicei greșită. Da, Duffy, trebuie să mă mai gândesc la asta. Sper că mă urmărești, nu? Georgiou, a strigat el.

Ușa s-a deschis și omul numărul doi al lui Eddy a vârât capul înăuntru. Pe trăsăturile pline ale feței lui au apărut un zâmbet adresat lui Duffy.

— Tot n-ai găsit buda, amice?

Duffy a clătinat din cap.

— Verifică-i hainele.

Georgiou i-a percheziționat hainele de pe scaun și l-a anunțat că n-a găsit nimic. Garota a fost desfăcută cu grijă, apoi lui Duffy i s-a poruncit să se îmbrace. În acest timp, Duffy s-a gândit să-i atace și să fugă, dar șansele de reușită erau mici. Ele s-au topit de tot când ușa s-a deschis din nou și în cabină a intrat și Jeggo.

— A, domnul Jeggo a fost să exerseze ridicarea de colete, nu? a făcut Eddy.

Jeggo s-a strâmbat. A scos o pereche de cătușe din buzunar.

— Da, domnule Duffy, a zis Eddy, regret, dar trebuie să te încătușez și să te duc, mda, în altă parte. Te rog să pui mâinile la spate.

Duffy s-a supus. Jeggo i-a fixat cătușele și le-a strâns bine. În timp ce se ocupa de el, i-a șoptit la ureche lui Duffy:

— Te omor, curistule.

— Jeggo, a spus Georgiou, sper că nu-l amenințI pe domnul Duffy.

Jeggo s-a răsucit.

— Uite și-un gabor cu cătușe, a făcut el și a început să râdă.

L-a condus pe Duffy pe un coridor, prin dreptul cabinelor de masaj, apoi afară, pe ușa din spate. A privit în jur – avea prilejul să renunțe la mersul de client jenat – și s-a străduit să-și dea seama încotro era dus. Au traversat o curte, o grădină, au trecut prin curtea din spate a unei bodegi – acolo trebuie să fie Duke of Hamilton – au ieșit pe o poartă și din nou într-o grădină, de astă dată una cu alei pavate. Apoi pe o ușă dosnică, o bucătărie, niște scări și în final l-au împins într-o cameră. Înăuntru, câteva fotolii cam obosite, plus o masă; un calendar cu un peisaj din Districtul Lacurilor, atârnat șui.

— Trebuie să facem ceva cu mobilierul de aici, a remarcat Eddy, e prea deprimant. Ca să nu mai

vorbesc de iluminat. Georgiou, trebuie să terminăm cu lustrele agățate în mijlocul tavanului.

Georgiou a dat din cap în semn că a înțeles. I-a făcut semn lui Duffy să treacă pe un fotoliu. El și Jeggo s-au așezat, iar Martoff a plecat. Stând chiar în fața lui Duffy, Jeggo se holba la el ostil, cu un aer satisfăcut. Duffy a simțit că avea nevoie de puțină odihnă după calvarul prin care trecuse la salonul de masaj. Nu avea chef să-l mai sâcâie pe Jeggo. Cele două întâlniri cu el scoseseră la iveală un vocabular alcătuit din vreo zece cuvinte, din care cel puțin cinci reprezentaseră același cuvânt: „curistule". În timp ce se gândea la toate astea, pe neașteptate, Jeggo a ținut să-l uimească prin folosirea unui cuvânt nou:

— Ești normand?

Duffy nu se uitase la el, și nici n-a acordat atenție întrebării. Jeggo s-a ridicat și l-a lovit cu piciorul în gleznă. După aceea, s-a așezat și a repetat:

— Ești normand?

Duffy l-a privit pe Georgiou, în speranța că va primi de la acesta o lămurire. Georgiou s-a mulțumit să-i zâmbească. Aceasta era o șmecherie pe care o învățase de la șeful lui.

— Cred că trebuie să-i explici, a spus Georgiou.

— Ești normand? a repetat Jeggo. Scot normand? Ești homo, gabore? Ești curist, nu-i așa? De ce-ai purta cercelul acela dacă nu ești homo?

Duffy nu i-a răspuns. Nicio replică nu ar fi reușit să-l mulțumească pe Jeggo și, având mâinile încătușate la spate, nu avea chef să-l provoace pe individ să-i tragă șuturi în gleznă.

— Hei, Georgiou, gaboru' e normand. Ne-am ales cu un normand. Ha-ha. În scurtul răstimp ce trecuse de când îl cunoștea, era pentru prima oară când Duffy îl vedea pe Jeggo bucurându-se de ceva. Devenise de-a dreptul vioi. Aproape agreabil. N-aș vrea să fiu în locul tău, gabore. Domnului Eddy nu-i plac normanzii. Nici pe copoi

nu-i prea înghite, dar pe normanzi, să nu-i vadă în ochi. Pariez că-ți pregătește ceva cu totul special. Ha-ha-ha.

Duffy a tăcut. A făcut apoi un efort să nu-și mai aducă aminte de garotă.

— Să-i spun, Georgiou? Să-i spun câteva dintre chestiile la care s-a gândit domnu' Eddy?

— Dacă vrei, Jeggo, doar avem destul timp de omorât.

— Trebuie să-l omorâm și pe căcatul ăsta. Jeggo părea să fi revenit la tema lui predilectă. Duffy a rămas în așteptare. Altă ieșire nu avea.

— Mi-aduc aminte că am avut odată un normand. L-am lăsat să deschidă un mic restaurant. Am greșit, dacă mă gândesc bine. Și el ce-a făcut? A angajat o grămadă de homo pe post de chelneri. Cu asta a dat o lovitură reputației acestui cartier, păi nu? Duffy s-a întrebat unde ar fi trebuit să meargă Jeggo pentru a ridica prestigiul unui cartier. Ei, am zis noi, așa-i lumea. Domnul Eddy era mai moale față de normanzi pe vremea aia. Și, ce zici? Rămâne în urmă cu plata. Mda, cam ridicasem și noi prețul, pentru că adusese curiștii ăia în cartierul nostru. În fine, nu plătește. Mai cere o păsuire. Și atunci ne ducem și noi și îi facem o mică pagubă. Nu mare, înțelegi, dar i-am cam speriat clienții nițel. Au fugit toți în stradă plângându-se că trebuiau să-și scoată petele de sos de pe cămășile de mătase. Și normandu' ăsta trage concluzia că-i ajunge, și-i propune lui Eddy să răscumpere contractul de închiriere. Ei, și Eddy îi oferă un preț cinstit, deși nu prea mare, pentru că, înțelegi, localul era cam demolat, și, pe de altă parte, nici nu prea avea ce bun renume să ne vândă, nu? De aia, Eddy e cam dezamăgit, adică se supără văzând că afacerea asta nu iese. Și-atunci găsește un tip, foarte frumușel tipu', cred că era norvegian de pe un vas, și-i strecoară niște bani și-l trimite la restaurant. Și normandul ăsta care avea localul, să-l fi văzut cum îi lăsa gura apă după

norvegian, a crezut că-i ziua lui norocoasă. Parcă ar fi câștigat la loterie, așa se bucura. Dar nu știa ce i-a pregătit Eddy. Și omu' îi oferă norvegianului o masă gratis și după aia bate palma cu el și-l duce acasă. La trei săptămâni după aceea, încep mâncărimile. După aceea, îl ustură la mațe când se pișă. Atunci se duce la clinica pentru normanzi și află că s-a ales cu un sculament de toată frumusețea, cum nu mai văzuseră doctorii de ani de zile. Și în trei locuri.

Jeggo părea fericit la culme. A chicotit și și-a arătat satisfacția că Duffy pricepuse aluzia. Iar pentru cei cărora le scăpase concluzia, a ținut să adauge:

— Domnului Eddy nu-i plac normanzii, zău.

— A, serios? a întrebat Duffy.

Au rămas în tăcere o vreme, după care Eddy a băgat capul pe ușă și l-a chemat pe Georgiou.

— Jeggo, susține-i moralul domnului Duffy, te rog.

S-a lăsat liniște, iar Duffy a sperat ca Jeggo să-l lase singur cu gândurile lui. Dar s-a înșelat.

— Nu mai țin minte istorii cu normanzi, a zis Jeggo, dar mi-amintesc de o chestie foarte distractivă pe care domnu' Eddy i-a făcut-o odată unui turnător.

— Eu nu sunt turnător, a spus Duffy, sperând să pună capăt istorisirii prin logică.

Jeggo s-a uitat supărat la el; fusese întrerupt înainte de a da cep povestirii.

— Da' tu ești gabor. (Oare de ce nu-s în stare unii să țină minte lucruri simple? s-a întrebat Duffy.) Și gaborii, și turnătorii sunt la fel de răi.

Duffy a lăsat de la el și și-a ținut gura.

— Mda, am avut odată un turnător, a reînceput Jeggo. Ei, dacă ne deranjează ceva în treaba noastră, atunci turnătorii sunt ăia. Avem mare boală pe normanzi, dar la fel și pe turnători. Iar dacă se-ntâmplă ca turnătorul să mai fie și normand… Jeggo devenise de-a dreptul visător.

— Așa, și am avut turnătorul acela. Era irlandez. Băiat bun, dar ne turna. A ciripit unei firme rivale despre un camion de cărți pe care trebuia să ni-l aducă cineva. Nu-nțeleg de ce-a făcut-o. Poate pentru bani… Și uite d-asta câțiva băieți l-au căptușit și l-au adus să stea de vorbă cu domnu' Eddy. Iar domnu' Eddy era cam bășicat, îți dai seama, nu? Vreau să spun că nimeni nu-l vinde pe domnul Eddy, asta-i lege. Și domnul Eddy n-a făcut nimic sub impulsul momentului. Lui îi place să se gândească bine înainte de a face ceva. E un mare gânditor domnu' Eddy. Așa, și după ce se gândește el ce se gândește, vine și mă trimite după un tub de adeziv. Pricepi ce vreau să zic, nu? Lipește orice în câteva secunde. Zice: să-l ții bine, fiin'că altfel pun mâna pe el copiii și-și lipesc degetele. Iar după aia trebuie să-i duci la spital. Am luat eu tubul acela de lipici și-l aduc la domnul Eddy, după care mergem să-l vedem pe irlandez. Făcuse pe el de frică, îți închipui. Domnul Eddy s-a purtat cu grijă mare. Sigur că s-a zbătut puțin, mai ales când a văzut ce-l așteaptă. Domnul Eddy i-a pus lipici pe buze. După care i-a pus lipici și pe dinți. Apoi i-a închis gura.

Duffy a tresărit. Probabil că, pentru Eddy, aceea era cea mai potrivită pedeapsă pentru respectiva faptă.

— Și acum ajungem și la partea bună. Vezi tu, domnul Eddy a vrut să-l facă pe irlandez să înțeleagă ce-a făcut. Adică, noi am pierdut o groază de cărți. Nu era vorba doar de turnătorie, ci de pierderi în afaceri, iar domnul Eddy nu tolerează asta. Camionul acela era plin de cărți. Ei, și pe irlandezul ăsta – era, cum să zic, adică nu era evreu, pricepi? – l-am dus într-o cameră. Își ținea fața într-un fel mai câș, dar în rest n-avea nimic. Unul sau doi dintre noi l-au ținut și domnul Eddy, știi că el vrea să-și aducă și o contribuție personală, i-a tras pantalonii jos lui băiatu' ăsta. Apoi i-a tras pielea de la puță și i-a lipit-o cu

chestia aceea. Și, cum zice și pe tub, s-a lipit într-o clipă, cică trebuie să pui să tragă doi elefanți ca să desfaci ce s-a lipit. Și așa de mișto arăta, că ne-am prăpădit de râs. Și-atunci irlandezul s-a uitat în jos și a început să transpire, pe cuvânt. Dar nu știa că asta nu era totul. I-am pus cătușe – cred că sunt tot alea pe care le porți tu acum – și i-am scos pantalonii de tot și l-am dus în altă cameră. Marele Eddy se gândise la toate, în camera aia nu erau decât cărți – adică reviste, înțelegi? – toate împrăștiate pe jos și deschise. La fel ca alea de le pierdusem. Și l-am încuiat acolo. Gândește-te numai – oriunde se întorcea, nu dădea decât de țâțe, fofoloance și fetițe cu paiu-n gură. Și nu poți sta cu ochii închiși o veșnicie. Și chiar când stai, tot îți merge mintea pe unde nu vrei. Nu prea cred că i-a plăcut. Cred că dacă ar mai fi rămas acolo, înnebunea. Dar după o zi sau două, Eddy a hotărât să-l elibereze. L-am pus într-o mașină și l-am aruncat în fața unui spital. Nu cred că irlandezul acela o să mai toarne vreodată pe cineva.

Era a doua oară în acea seară când lui Duffy îi venea să verse. Nu violența, ci demența îi întorcea stomacul pe dos. Nu-i ieșea din minte înfiorătorul fir de logică ce caracteriza tot ce făceau oamenii aceia. Tipul de logică prin care victima era convinsă că violența pe care trebuia să o îndure avea un anumit înțeles. Mai exista un motiv care îl făcea pe Duffy să se îngrețoșeze. Nu era convins că seara se va încheia prea curând.

— Te simți bine, domnule Duffy? a întrebat Eddy, care revenise în cameră și se aplecase ușor spre el. Jeggo, sper că nu l-ai agresat.

— Nu, i-am povestit ce i-am făcut turnătorului de irlandez.

— A, Doamne! Țin să te liniștesc, domnule Duffy. Nu cred că vom avea parte de o seară cu adeziv. Sper că te vor ține puterile, pentru că mai avem ceva până la ziuă.

L-au scos din cameră și au luat-o pe un coridor. În vreme ce treceau prin dreptul fiecărei uși, Duffy cerceta din ochi ramele. La capătul coridorului, podeaua era mochetată. Mochetă și stampe cu scene de vânătoare. Duffy s-a uitat la una dintre ele. Un gentleman de la țară stătea sub un stejar după o zi grea de vânătoare; ținea pușca rezemată pe antebrațul stâng și pe genunchi; un câine dormea la picioarele lui, iar un altul descria un salt spre genunchiul drept, dornic să mai ucidă ceva; alături de el, pe pământ, zăceau o grămadă de iepuri, pe care artistul îi înfățișase foarte pitoresc, fără nicio picătură de sânge pe blană. A citit titlul stampei: *Vânătoare de iepuri – La chasse aux lapins.* Imprimată pentru export, s-a gândit Duffy – la fel ca revistele porno ce arseseră, ale căror texte erau în patru limbi.

Au intrat pe o altă ușă și au ajuns în camera dublă în stil Georgian. Rămas cu cătușele la mâini, Duffy a fost dus către canapea. Când a dat să se așeze, Eddy i-a făcut semn să aștepte.

— Nu, nu, cred că e foarte incomod să stai așa. O să ți le punem prin față. Te sfătuiesc să nu te zbați sau să faci vreo prostie.

— Pot să-mi masez puțin încheieturile?

— Bineînțeles. Dar cred c-ar fi mai bine să te așezi întâi. E foarte greu să iei pe cineva prin surprindere când stai pe o canapea.

L-au făcut să stea jos și, cât i-au scos cătușele, s-au grupat în jurul lui. Și-a frecat încheieturile câteva minute, apoi a întins mâinile în față.

— De data asta mai puțin strâns, a spus Eddy apăsat. Jeggo a făcut o mutră dezamăgită. La o adică, nu avem de a face cu Houdini.

Apoi l-a trimis afară pe Jeggo și i-a spus lui Georgiou să rămână. Duffy a privit în jur, chipurile admirând camera, în realitate verificând ușile și ferestrele. Acestea din urmă erau ascunse de draperii până în podea, al căror model se asorta cu tapițeria canapelei și fotoliilor. Câteva lămpi din

alamă dădeau lumina pe care Eddy spera probabil să o instaleze în restul încăperilor. Duffy s-a minunat, și nu pentru prima oară, de felul în care această încăpere armonioasă și primitoare, stampele și hainele elegante ale lui Eddy erau subvenționate și întreținute de clienții care trăgeau cu ochiul prin gemulețele din localurile cu stripteuse, de văicărelile amplificate ale ciobăneștilor și aspiratoarelor, de sutele de exemplare din *Hogtie* și *42-Plus.* Și-a păstrat însă aceste gânduri pentru sine.

— Foarte frumos, a murmurat el cu modestie.

— Da, adevărat. Așa, domnule Duffy, s-a făcut deja miezul nopții, însă, cu regret, trebuie să te mai reținem puțin. O oră sau două, cel mult. Sper că nu te așteaptă nimeni acasă.

Duffy nu i-a răspuns. Eddy îl urmărea de la birou.

— Sigur, viața ta particulară nu mă privește. Cu toate acestea, cred că majoritatea clienților târzii de la Lampa lui Aladdin încă nu pleacă acasă la partenerii de așternut, dacă-mi pot permite să folosesc o expresie cât se poate de neutră. Eu și Georgiou trebuie uneori să muncim până la ora aceasta, dar trebuie să facem tot posibilul să ne anunțăm dinainte soțiile. Te asigur că le-am prevenit că vom întârzia în seara asta deși, până ai apărut, n-am știut cât de mult va trebui să rămânem peste program. Apropo, domnule Duffy, ai remarcat cât de bine am ales numele localului? Lampa lui Aladdin. Sper că ți se pare la fel de spiritual pe cât îl găsesc și eu.

Duffy nu se gândise la asta. Avea îndoieli că vreunul dintre ei dăduse vreo importanță numelui.

— Cum spuneam, domnule Duffy, îmi propun să fiu foarte deschis față de tine. Sunt încredințat că vei fi la fel de deschis. Te asigur că, bineînțeles, sunt impresionat mai mult decât neplăcut de faptul că ai privit cu aroganță recomandarea mea de a nu mai călca pe străzile care îmi aparțin. Acum, însă,

dacă te afli printre noi, aș dori să profit de acest prilej pentru a face un mic schimb de informații. Ne place să ținem dosarele la zi. Așadar, ai ieșit din poliție acum patru ani, după cum am discutat deja. Ce-ai făcut de atunci încoace?

Duffy nu avea cum să știe ce informații mai deținea Eddy – detalii pe care acesta nu i le dezvăluise în cursul întâlnirii precedente – de aceea a considerat că trebuie să nu se îndepărteze prea mult de realitate.

— Am înființat o firmă de securitate. Pentru a face recomandări companiilor cum să-și verifice personalul, cam așa ceva.

— A, înțeleg. O profesiune corespunzătoare pregătirii tale. Și ce altceva?

— Mda, le mai recomand cum să plaseze echipamentele de supraveghere pentru a împiedica furturile, chestii dintr-astea.

— Aha, s-ar putea să apelăm la tine într-o bună zi. Deocamdată, clienții din magazine sunt prea timizi ca să încerce să plece cu bunuri fără a plăti. Acesta e unul dintre avantajele pe care le avem față de alte afaceri. Și cum merge firma?

— Așa și așa. Depinde de sezon. Creșterea criminalității mă ajută întotdeauna.

— Ce ironie. Meseria ta depinde de rata criminalității. Eu mă bazez pe legile stupide și pe fățărnicia bărbaților ca să-mi meargă afacerea. Dar domnul McKechnie, când a venit la tine, n-a vrut un sistem de supraveghere.

— Nu. A vrut să aflu cine îl estorchează.

— Și de ce a ajuns tocmai la tine?

— Știa că mă ocupasem și de alte lucruri atunci când afacerile mergeau mai prost. I-am fost recomandat.

— Și ai aflat cine îl extorca?

— Da. Tu.

— Și i-ai spus despre cine este vorba?

— Bineînțeles.

— Și cum i-ai spus să procedeze?

— I-am spus că are trei soluții: să-ți dea ce dorești, să mai facă o încercare pentru a vedea dacă există vreun polițist cinstit la West Central sau să-și caute niște prieteni puternici.

— O evaluare care denotă o gândire sănătoasă. Iar el ce reacție a avut?

— A zis că mă va suna.

— Și-a făcut-o?

— Nu.

— Dar soluții alternative i-ai sugerat?

Duffy a stat puțin pe gânduri. Brusc, l-au cuprins bănuielile. Poate discuția lor nu fusese chiar atât de personală cum își închipuise. A răspuns degajat:

— I-am spus că ar putea să încerce să te omoare. Dar l-am prevenit că asta e împotriva legii.

— Deci așa, domnule Duffy. Mă bucur că i-ai explicat acest lucru. N-aș vrea să-și facă idei greșite. Nu te-ai oferit cumva să pui chiar tu în practică sugestia asta?

— Nu, n-am făcut recomandarea în mod serios.

— Iar McKechnie ți-a dat de înțeles că, dacă ar putea, ar apela la niște prieteni puternici?

— Nu.

— Crezi că are așa ceva?

— N-am de unde să știu. Dar nu cred că oamenii puternici ar întreține relații de amiciție cu un importator falit de măști cu King Kong.

— Bine exprimat, domnule Duffy. Deci, pe scurt, ai putea afirma că scopul pentru care McKechnie te-a angajat a fost atins?

— Cred că da.

— Nu ai rezerve? Nu te mustră conștiința?

— Nu.

— Bravo, domnule Duffy. Cred că ai fost foarte deschis față de mine. Chiar mai sincer decât mă așteptam. Mai spune-mi ceva. Trebuie să recunosc, fără să adopt un ton patern, că în investigația pe care ai desfășurat-o te-ai descurcat foarte bine. S-

ar părea că ai lucrat cu dăruire și eficiență. Până în momentul în care ne-am dat seama de existența ta, n-ai făcut nimic pentru a atrage atenția asupra ta în mod inutil. Serios, prima dată când Georgiou mi te-a arătat pe stradă, am zis că ești un client oarecare. Ca om de afaceri, îți admir profesionalismul. Ai descoperit diverse lucruri și ai prezentat clientului tău informațiile obținute. Acum înțelegi, în esență, ceea ce eu practic pe scară mare. Cred că la precedenta noastră întâlnire ți-am explicat filosofia mea, conform căreia cunoașterea este baza puterii. Iar corolarul acesteia este că această cunoaștere redusă a ta poate fi neutralizată de cunoașterea mea, mult mai cuprinzătoare. Puterea ta limitată, pe care ai obținut-o prin investigații, poate fi făcută inofensivă prin puterea mult mai mare ce rezultă din cercetările mele mult mai minuțioase și extinse. De ce crezi că oamenii mari au înființat biblioteci impresionante? Pentru că ei au înțeles secretul puterii. Nu mă privi în felul acesta, domnule Duffy. Simplul fapt că vorbesc despre oameni mari nu înseamnă că mă las sedus de iluzia puterii. Ți-ar plăcea ca lucrurile să stea așa, desigur, fiindcă asta ar simplifica situația pentru gândirea ta de polițai, nu? Dimpotrivă, eu nu emit pretenția de a fi considerat un om mare într-un anumit domeniu. Eu rămân un afacerist de succes și mi-am propus scopuri precise în afaceri. Obțin cunoștințele care îmi slujesc pentru realizarea acestor scopuri.

Totul suna rațional în exprimarea aceea simplificată, lipsită de asperități. Duffy întâmpina unele dificultăți de înțelegere fiindcă își amintise că unele dintre „scopurile precise în afaceri” presupuneau lămpi cu gaz azvârlite prin vitrine și folosirea de cuțite Stanley, ca acela folosit la crestarea lui Rosie McKechnie. În același timp, nu-și dădea seama dacă Eddy îi împărtășea vreun

secret: dacă îi divulga prea mult sau nu se trăda cu nimic.

— Vezi tu, să luăm cazul de față. La tine mă refer. Așa, mulți oameni de afaceri în situația mea ar reacționa extrem de violent față de prezența ta, chiar față de existența ta. Cred eu că orice om de afaceri local, aflat în situația mea, ar putea reacționa foarte necugetat. Nu ești de acord cu mine?

— Depinde cât de deștept e, a spus Duffy.

— Ei, lasă, nu e nevoie să mă măgulești. Oricum am hotărât deja cum să procedez cu tine, și nu vei reuși să mă determini să mă răzgândesc. Nu, vorbim în termeni generali, practici. Omul de afaceri de rând, după ce te-ar fi prevenit să nu-i mai calci pe felie, așa cum am făcut eu zilele trecute, ar interpreta revenirea ta drept o gravă jignire adusă demnității lui de mascul. De asemenea – în mod justificat sau nu – ar considera că ceea ce ai aflat reprezintă o amenințare la adresa lui. Prin urmare, s-ar manifesta foarte neplăcut față de tine, normal. Această manifestare s-ar traduce neîndoielnic prin violență. În unele cazuri, intensitatea violenței ar putea produce moartea. Așa, eu nu resping în mod obligatoriu astfel de măsuri extreme în domeniul afacerilor. Iar dacă aș lua o asemenea decizie de afaceri în ceea ce te privește, nu aș întâmpina dificultăți în punerea ei în aplicare; sunt convins că n-ai motive să mă contrazici, mai ales dacă te gândești la ostilitatea declarată a lui Jeggo față de tine, deci implementarea ideii n-ar fi nicio problemă. Așa, în cazul tău s-a evidențiat necesitatea acestei proceduri, însă eu am optat pentru o altă modalitate de rezolvare a problemei. De ce să elimini, când poți neutraliza? De ce să te declari atât de mândru de cunoașterea pe care o ai la dispoziție și să nu o utilizezi pe deplin?

Brusc, Eddy s-a ridicat de la birou și a dispărut în camera alăturată, cea care avea deasupra ușii o

cutie de culoare crem. A revenit cu câteva dosare sub braț și s-a așezat pe canapea alături de Duffy. A lovit cu degetul în primul dosar.

— Uite, acesta îți este deja familiar. L-a deschis, iar Duffy și-a văzut propriul dosar. E actualizat, vezi, a spus Eddy și a arătat spre ultima fotografie făcută. Îl înfățișa stând în exact aceeași poziție, ținând în mână fotografia ce nu mai corespundea. Cam ironică poza asta, nu găsești? Presupun că am putea face alta acum, care să te înfățișeze stând jos și privind la o fotografie a ta în timp ce te uiți la altă poză a ta. La fel ca în oglinzile acelea așezate paralel, unde imaginea este reflectată la nesfârșit.

A lăsat jos dosarul lui Duffy și a făcut semn către celelalte.

— Ideea de a-ți permite să le vezi și pe acestea nu e prea fericită, dar o să-ți arăt atât cât să te vrăjesc. L-a deschis pe primul și Duffy a văzut o mulțime de fotografii ale lui Ronnie; Eddy a răsfoit în viteză hârtiile de dedesubt: rapoarte, transcrieri ale unor convorbiri telefonice, copii ale unor scrisori de-ale lui Ronnie, o hartă schițată, poze de-ale lui Renée și ale altor fetițe. Părea la fel de voluminos ca acela deținut de West Central în legătură cu Ronnie.

Eddy a deschis al doilea dosar și a chicotit. Duffy a privit prima fotografie; după o vreme, a exclamat slab: „Doamne”, iar Eddy a chicotit din nou. Era secretara lui McKechnie. Nu purta crucea din argint și nici fustă lungă. Nu avea fustă pe ea. Nici chiloți. Nimic. Avea părul pieptănat cu totul altfel și părea gata să intre în pas vioi pe scena de la Peep Show.

— Una din fetele tale? a întrebat Duffy.

— Secret comercial, l-a lămurit Eddy. Oricum, nu contează. Cred că mâine sigur va suferi de gripă și nu va veni la serviciu. A deschis al treilea dosar, cel mai gros și a zis: Cred că ar fi o greșeală să-ți mai arăt și alte poze din ăsta.

Duffy a privit.

Sullivan! O imagine mișcată a lui Sullivan, mergând pe stradă. Sullivan în șort, pe o plajă din altă țară, probabil, înconjurat de oameni de afaceri, pe care Duffy nu-și amintea să-i fi văzut câtă vreme lucrase la West Central; cu toții ridicau paharele către obiectivul aparatului de fotografiat. Sullivan într-un restaurant, împreună cu Eddy, și privind foarte iritat la nevinovatul aparat foto cu flash, mânuit de un amator. Sullivan, mult mai tânăr – probabil cu vreo douăzeci de ani; aceea era foarte interesantă. Sullivan la braț cu cineva care putea fi sau nu o prostituată. Eddy a închis dosarul și a trecut la următorul.

— Iar pe acesta probabil că n-ar trebui să ți-l arăt deloc. L-a răsucit în lateral, astfel ca Duffy să poată vedea numele de pe cotor: McKechnie.

Eddy a strâns dosarele și le-a dus înapoi în camera alăturată. Apoi s-a apropiat de birou, a ridicat un receptor și a apăsat un buton.

— Gata? Da… Bine… Două minute. A ridicat privirea spre Duffy. Iar acum, domnule Duffy, cât te gândești la implicațiile a ceea ce ai văzut, vei descoperi diferența între a fi eliminat și a fi neutralizat.

De astă dată l-au legat la ochi, l-au dus pe coridorul pe care veniseră și au coborât câteva trepte; l-au răsucit pe loc de multe ori, până l-au amețit, apoi au mai făcut câțiva pași, au urcat câteva trepte, au ieșit sub cerul liber, iarăși înăuntru, pe un coridor, pe lângă ceva ce radia căldură și apoi l-au așezat pe ceva ce aducea a pat înalt. Apoi i-au tras mâinile în cătușe peste cap și i le-au așezat sub ceafă. (De aceea îi lăsaseră cătușele mai comod în camera vernil?) A auzit un clic slab și a constatat că-și putea mișca mâinile. Apoi i s-au scos pantofii și șosetele, pantalonii și chiloții. A rămas tăcut; nu avea niciun rost să se agite dacă era legat la ochi și mâinile erau legate pe după cap. Doi oameni i-au luat picioarele, le-au desfăcut puțin și au legat niște curele în jurul

gleznelor. Se simțea neajutorat, expus și credea că va fi castrat.

Apoi, pur și simplu, i-au tăiat hainele din partea superioară a corpului. A simțit un foarfece mare care a clănțănit în sus pe brațele bluzonului, ajungând la gât, iar îmbrăcămintea a căzut de pe el în trei bucăți. Cămașa i-a fost sfâșiată și scoasă. Acum era complet gol și legat de pat. Cineva a așezat niște bucăți de pânză – probabil prosoape – peste curelele care îi prindeau gleznele. În minte, gândurile i se învălmășeau, fără putință de limpezire. În tot acel timp nimeni nu a scos o vorbă. Asta accentua senzația de izolare.

Iar izolarea a făcut să pară și mai straniu ceea ce s-a întâmplat în continuare. A simțit un miros dulceag în apropiere. După aceea, i s-a turnat ceva umed pe stomac. Apoi, o mână a început să-l maseze ușor pe burtă. Curând, o altă palmă a început să împrăștie uleiul în sus, spre piept. La scurt timp, o altă pereche de palme a început să-i frământe picioarele. Din ce în ce mai des, sfârcurile unor sâni se frecau ușor de corpul lui. Apoi s-a întâmplat ceva diferit față de experiența trăită anterior la Lampa lui Aladdin: gura cuiva a coborât lenevos pe scula lui și a început să i-o lingă.

Dacă organismul ar fi fost în stare să respecte comenzile minții, scula i-ar fi rămas același obiect sfrijit, minuscul și timid, așa cum fusese până în acel moment. Însă corpul e nestăpânit, temperamental, nesupus. Duffy știa asta după nopțile petrecute cu Carol: de câte ori nu-și blestemase carnea? De data aceasta, deși mintea îi era bântuită de teamă, corpul i se relaxase. Pe măsură ce îi era masată blând cu ulei, scula creștea și prospera. Sânii i-au măturat-o, apoi s-au ridicat. Scula îi era frecată cu fermitatea calmă a unei cunoscătoare. A simțit carnea cuiva cum i se așază între genunchi – pesemne că fata care îi masase pieptul îngenunchea acum între picioarele lui.

Tăcerea a continuat, punctată doar de foșnetul delicat al pielii unse cu ulei. A simțit o nouă atingere la sculă, iar apoi, din beznă și liniște, lumea a explodat oribil, în lumină și sunet.

După ce i s-a scos legătura de pe ochi și s-a obișnuit cu lumina, lui Duffy i-au trebuit cinci secunde ca să vadă ce i se pregătise. Iar în cinci secunde, un aparat Polaroid, dotat cu un dispozitiv de derulare rapidă a filmului, poate face jumătate de duzină de fotografii. Cele făcute după primele șase nu-i erau de mare folos lui Eddy, pentru că Duffy a scos un urlet de durere și furie, chipul i s-a contorsionat, așa că Jeggo a trebuit să-l pocnească foarte tare peste ureche ca să-l reducă la tăcere. Însă primele șase, în care apărea băiețelul de șapte ani, cu chip angelic și păr lung și blond, care ținea în mână scula lui Duffy, iar Duffy însuși, cu brațele încrucișate pe după cap, într-o postură de sibarit, având în ochi o expresie de plăcere uimită – acelea șase slujeau perfect scopurilor lui Eddy. L-au dezlegat și i-au spus să-și adune hainele. Și-a tras pantalonii, pantofii și cămașa sfâșiată, apoi a împăturit cele trei bucăți ale bluzonului. L-au dat afară cu un șut pe o poartă dosnică, și a rămas pe trotuarul Frith Street cu lacrimi șiroindu-i din ochi. A apărut și un taxi, dar șoferul a refuzat să oprească lângă sperietoarea care plângea, pesemne un bețiv oarecare din Soho. Îngrețoșat la culme, Duffy a mers pe jos până acasă.

9.

A ajuns când se lumina de zi, iar primii lăptari începuseră să-și facă rondul pe la ușile oamenilor. S-a uitat pe fereastra bucătăriei la ceasul învelit în polietilenă. Arăta 6:02. S-a prăbușit pe pat și a dormit fără să se clintească, fără să viseze. Abia când s-a trezit a visat, și a descoperit că visul era presărat cu imagini iluminate exploziv, din noaptea precedentă. Presărat cu bâzâitul și declicurile Polaroidului care își scuipa pozele. Imagini ale lui Eddy, Georgiou și Jeggo, zăbovind asupra fotografiilor în timp ce acestea se developau, chicotind ca niște școlari la primul lor film mai deocheat. Apoi, imaginea lui Eddy, care s-a întors spre el și i-a spus: „Să nu pleci, s-ar putea să mai avem nevoie de tine pentru un nou set.” Imaginea copilului dintre picioare, arătând de parcă ar fi fost așezat într-un țarc mai mare. A celor două fete care îl masaseră atât de expert, devenite brusc foarte materne față de copilul, care începuse să plângă în clipa în care Duffy a început să urle. Imaginea zâmbetului triumfător al lui Eddy, care știa că nu mai era nevoie să-i aducă lui Duffy aminte de consecințe. Și de gestul final al lui Eddy, cu puțin înainte de a-i da un șut în stradă – întinzând mâna și vârându-i în buzunarul cămășii cea mai nefolositoare dintre acele fotografii.

Brusc, pe Duffy l-a fulgerat un gând. Poate imaginea îl înfățișa când era lovit de Jeggo. Poate în ea se vedeau cătușele. Poate o ducea la poliție, la o altă secție, pentru a demonstra că totul fusese o înscenare. S-a scotocit după fotografie, s-a uitat la ea, i s-a pus un nod în gât și l-a apucat disperarea. Nu era vorba de nicio ambiguitate în ceea ce prezenta fotografia: un pedofil masochist căruia îi place să fie legat și bătut, în vreme ce un băiețel îl ține de sculă. Dat fiind contextul, gura larg căscată într-un urlet de durere se putea

interpreta drept expresia de pe fața unui monstru aflat în punctul culminant.

Duffy a mototolit fotografia și a aruncat-o la coș. Apoi a scos-o, s-a dus cu ea la chiuveta din inox și a pus-o pe uscător, după care i-a dat foc. Hârtia cartonată s-a aprins greu, apoi a ars către marginea fotografiei. Aproape că se așteptase să se stingă, însă când arsura a ajuns la partea îmbibată cu substanțe chimice s-a aprins mai puternic, declanșând o flacără înaltă, învăluită de fum negru. Pe suprafața imprimată au apărut bășicuțe, care păreau să alerge din calea flăcărilor; fotografia s-a încovoiat și îndoit pe măsură ce flăcările au început să piardă din forță. Duffy a aspirat fumul negru și gros; mirosul îi amintea de rafinării de țiței și țări îndepărtate.

Duffy a zăcut toată ziua, simțind cum corpul urlă înfierbântat după răzbunare, în timp ce un glas glacial și înțelept îi spunea în gând că nu se putea face nimic. Marele Eddy îl neutralizase, la fel cum îi neutralizase pe Sullivan și pe Ronnie, ba chiar și pe secretara lui McKechnie, care arăta ca o creștină maniacă, dar avea corpul unei dansatoare de striptease. Duffy s-a întrebat cum de ajunseseră să-l prindă în mreje pe Sullivan. Fusese o acțiune de durată, fără îndoială, o acumulare anevoioasă de dovezi, o înregistrare deliberată a ceea ce lumea putea interpreta drept mici favoruri, care i se păruseră nevinovate lui Sullivan și poate la momentul respectiv chiar așa fuseseră. De exemplu, fotografia în care Sullivan ia masa cu Eddy. Probabil că Sullivan fusese invitat la un prânz de altcineva: un informator, să zicem, sau cineva cu care era în relații bune. Se așază la masă – poate plătesc jumi-juma, sau poate plătește Sullivan – beau câteva păhărele, după care apare Eddy, care îl salută prietenește pe ciripitor. Dacă ești în locul lui Sullivan, ce faci? Te ridici și pleci? Așa că Eddy se așază, i se pune un pahar cu ceva înainte și își ia o gustare, ceva, ca să le țină

companie celorlalți doi și, deodată, flash-ul unui fotograf prezent în restaurant îi explodează în ochi. Te dai la el și-l arestezi? Eddy pare la fel de iritat ca și tine, se duce după om și se întoarce spunând ce neplăcută ar putea fi fotografia aceea pentru un om de afaceri. Și uite așa, uiți incidentul. Numai că fotografia ajunge în dosarul lui Eddy, și ce arată ea acum? Inspectorul-șef de la West Central care ia prânzul – vinuri bune și prietenie la toartă – cu unul dintre infractorii bine cunoscuți de pe felie. Într-un fel sau altul, în fotografie, imaginea informatorului este acoperită de corpul lui Eddy, astfel că totul sugerează că Sullivan și Eddy iau un prânz intim.

După aceea, lucrurile merg ca unse. Mai ușor pentru Eddy, și, într-un fel, mai ușor și pentru Sullivan. Curând nu mai ești sigur unde e granița lumii tale și unde începe tărâmul infractorului. Începi să stabilești o relație cu Eddy: îți închipui că vei reuși să scoți ceva de la el. S-ar putea să se cherchelească și să-i scape ceva. Sigur, trebuie să te îmbeți și tu ca să-l încurajezi să te imite. Și ce contează o brichetă: oricum ai nevoie de ea; nici n-o poți numi șpagă, așa-i? Sigur că nu-i mită – e la mintea oricui. Ce gabor și-ar risca slujba pentru o amărâtă de brichetă – prin urmare, nu se pune ca șpagă. Chiar dacă e inscripționată. Iar apoi, faci un concediu cu unul sau doi din tipii cu care ai băut un păhărel. Pleci puțin în străinătate, îți mai scuturi praful de pe pantofi, te uiți la fetele frumoase de pe plajă, mai bei ceva, poate nici nu-ți iei soția cu tine, doar poți zice că te duci la o conferință a Interpolului, sau găsești tu ceva. Și apare și Eddy; a avut afaceri în zonă și s-a gândit să-ți facă o vizită. Contribuie la atmosfera concediului, Eddy e un tovarăș agreabil, numai suflet și vioiciune, beți ceva împreună, faceți câteva poze, și apoi, poate (păi toți fac la fel, chiar și Eddy, și ar părea nepoliticos să procedezi altfel), îți alegi și tu o fetiță din partea locului. Fata se poartă foarte

frumos cu tine, nu o deranjează că tu nu parliamo limba italiano, nu o deranjează că ești cam grăsuț și că nu ești prea grozav la pat. Și atunci Eddy își ia la revedere, n-ar vrea să-i creeze probleme de imagine inspectorului-șef la sosirea pe Aeroportul Heathrow, de aceea o șterge, paaa. Și pleacă. Dar totul ajunge în dosarul lui Eddy și, indiferent cum s-ar fi desfășurat lucrurile, oricum ar ști Sullivan că s-a întâmplat în realitate, ele nu pot arăta decât așa cum le înfățișează dosarul lui Eddy.

Iar după masa de prânz, concediu, fete și brichetă, totul devine din ce în ce mai ușor. Urmează favorurile: poate că Eddy îi dă lui Sullivan pe tavă unul sau doi infractori; la urma-urmelor, are *tot interesul* ca Sullivan să rămână un gabor local cu rezultate bune în activitate. Nu *foarte* de bune, de aceea Eddy îi aruncă în gheare mai mult plevușcă; dar asta îl ajută să-și păstreze funcția. Iar după aceea, treptat, apar și pretențiile de răsplată, sau, mai curând, începutul lor, pentru că totul e mereu în mișcare și va continua să se deruleze până nu mai e nimic de achitat. „Nu-i treaba mea, Ernest (deja au ajuns să se adreseze unul altuia cu Ernest și Eddy), dar, din câte-am auzit, n-ai dat cui trebuia cazul acela în care peștele a fost înjunghiat: m-am interesat și eu pe ici, pe colo, și uite ce-am aflat” – așa apar dovezi atât de convingătoare încât orice gabor le-ar accepta, eliberează suspectul și arestează-l pe omul pe care Eddy a hotărât să-l sacrifice. Iar Eddy va păstra la dosar și transcrierea discuțiilor telefonice purtate cu tine.

Și treaba continuă în același fel. „Vai, Ernest, am niște necazuri pe plan local cu cineva pe nume McKechnie. Nu știu ce ai tu despre el, dar o să-ți trimit ce știu eu; din câte-am auzit, cam creează necazuri.” Iar după o vreme: „Ernest, auzi ce ciudățenie, azi a venit să mă vadă un tip scund, un șmecher foarte isteț. Cineva din trecut, cred că ți-l mai amintești, îl cheamă Duffy. Da, exact, homo.

Inteligent omul, dar vezi tu, cred că a nimerit într-un anturaj nepotrivit, Ernest. S-ar părea că lucrează pentru McKechnie; nu, nu știu sigur ce anume și sunt convins că nici nu știe precis ce pune McKechnie la cale. Să nu înțelegi greșit, dar n-aș vrea să văd un tip ca el să aibă necazuri, chiar dacă e un gabor homo de care a trebuit să scăpăm; mă gândeam dacă ai putea trimite pe cineva să stea de vorbă cu el. Imediat? A, nu-i nevoie să te grăbești, Ernest, dar, dacă tot ai adus vorba, ar fi foarte bine. Ai adresa lui, nu? Foarte bine."

Lui Duffy îi era ușor să înțeleagă fenomenul corupției, iar asta nu-l făcea să se simtă îngâmfat. Oricine o putea apuca pe același drum ca Sullivan, pentru ca apoi să trăiască timp de douăzeci, treizeci de ani făcând mici servicii când și când, lăsându-se corupt doar o idee, justificând totul față de propria lui conștiință prin arestări la un nivel notabil – și tot timpul simțind în el un soi de tenie care se hrănește din măruntaiele lui. Senzația nu era de teamă și era prea neclară pentru a se numi așa; era o îngrijorare oribilă, o certitudine sâcâitoare că într-o zi i se va cere să facă un serviciu ceva mai substanțial, că într-o zi totul se va exprima în alb-negru, iar nu în acele griuri neutre și liniștitoare, că într-o zi Eddy va scoate la iveală tot ce știa despre el și va spune: „Faci asta sau te termin." Și atunci Ernest avea să știe că, dacă nu se va conforma, va fi distrus; și dacă se va supune, ar putea fi distrus de altcineva, dar exista totuși șansa să scape neprins sau să nu se bage de seamă și, oricum, este preferabil să facă ceea ce sugerează Eddy. Prin urmare, va proceda cum i se cere, dar ce va face dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă și se trezește lovit, distrus, mestecat și scuipat afară, trimis la zdup pentru câțiva ani, în vreme ce soția trebuie să îndure rușinea și singurătatea, dar și neașteptata pierdere a pensiei? Omul cu care ea s-a măritat nu s-a dovedit până la urmă spaima gangsterilor din Soho, ci doar un

deținut gras care, la o adică, nici nu a fost numai lapte și miere cu ea, care a mințit și a petrecut concedii împreună cu infractorii și s-a culcat cu târfe străine, iar acum, spre sfârșitul carierei, nici măcar n-o să aducă acasă vreo pensie. Și cum o să dai ochii cu vecinii când *așa ceva* o să apară în ziare, doamnă Sullivan, fără să fii nevoită să mergi la psiholog și să vorbești de stres și de schimbare, și fără să iei un pumn de pastile în fiecare zi, iar apoi, vai, oare Ernest n-o să observe cât de repede seacă sticlele de sherry acum, când trebuie să trăiți mai strâmtorați?

Acesta era unul dintre aspectele corupției: niciodată nu te gândești la efectele secundare. Când ciocnești pahare și îți tragi șortul de plajă nu-ți mai este gândul la un cuțit Stanley care trasează o tăietură de opt centimetri lungime pe omoplatul lui Rosie McKechnie, care s-ar putea să se fi căsătorit cu un tip destul de dubios, dar chiar căsătoria cu un ucigaș nu e încă o crimă, adevărat? Tocmai soiul ăsta de legături îți scapă, nu crezi că procesul cauză-efect funcționează în acel sens; și totuși așa se întâmplă, este exact tipul de ecuație care îți este pusă în față, probabil înaintea tribunalului sau în minte, deși, de obicei, în etapa asta mintea ți-este atât de împâclită că nu mai este în stare să înțeleagă nici lucrurile simple. Nu, îți spune mintea, nu *eu* am tăiat-o pe Rosie McKechnie, nu puteți pune asta în cârca *mea,* eu mă aflam la kilometri depărtare, la biroul meu, ba nu, la ora aceea arestam pe cineva. Tot ce se poate, dar arestarea este doar un alibi.

Duffy îl înțelegea perfect pe Sullivan; și, înțelegându-l, nu se simțea superior din punct de vedere moral; asta îi dădea doar dreptul să-l urască din toate puterile. Fiindcă una dintre acele legături dintre cauză și efect, pe care Sullivan probabil că nu le mai percepea, îl determinase să distrugă cariera lui Duffy. Bineînțeles că Eddy înscenase totul, el i-l plasase pe puștiul acela de culoare;

sigur, Eddy apelase la un asemenea mijloc pentru că Duffy ajunsese periculos de aproape de el; dar fără Sullivan ca informator, ca om ce vindea ponturi, ca persoană care dăduse acel ultim telefon către poliția din cartierul Paddington – fără Sullivan, nu rămânea decât un infractor care încearcă să însceneze ceva unui polițai. Cu prea puține șanse de reușită. Sullivan fusese acela care făcuse ca înscenarea să se materializeze.

Iar acum Duffy intrase pe vechea felie și căzuse din nou în plasa întinsă de Eddy. Iar Eddy, ca un păianjen mare și înfiorător, îl legase fedeleș ca pe o marionetă, îi injectase ceva care îl făcuse perfect inofensiv, apoi îl eliberase. Eddy știa că frânturile de informații strânse de Duffy nu aveau nicio valoare în comparație cu un colțișor dintr-o singură fotografie pe care Eddy o făcuse noaptea trecută. Când fusese scos în șuturi pe ușa din spate ce dădea în Frith Street, Duffy, cu lacrimi în ochi, bolborosise către Eddy că se va întoarce și-i va smulge sula. Eddy se mulțumise să-i râdă în nas.

— Ia-o-n bot și-o să afli, domnule Duffy, ia-o-n bot și-o să vezi.

După aceea, cei trei se hliziseră, la fel ca atunci când se developau fotografiile.

A vrut să o sune pe Carol, dar nu a îndrăznit. Nu știa sigur nici dacă ea va crede când îi va povesti. Nu era convins dacă, după cele întâmplate, s-ar cuveni să mai doarmă cu ea vreodată. După precedenta lucrătură a lui Eddy, Duffy nu mai reușise să facă amor cu Carol; devenise un tip obligat să se culce cu oricine doar o dată, un client al fetițelor și să se mulțumească cu ceea ce mai pica, rănit și temător când era vorba de un contact emoțional. Care va fi rezultatul lecției pe care i-o administrase Eddy din nou? Nici nu îndrăznea să se gândească.

În restul acelei zile a încercat să-și alunge din minte o mulțime de alte gânduri. A umblat fără țintă prin apartament, mai mult a ciugulit câte ceva

decât a mâncat, a mers pe străzi, chiar a trecut pe la birou pentru a vedea dacă primise vreun mesaj, s-a întors acasă, s-a uitat cinci ore la televizor și s-a prăbușit într-un alt somn lipsit de vise. Deloc surprinzător, pentru că toate ororile apăreau la suprafață destul de firesc în timpul zilei.

În următoarea dimineață a încercat să-și dea curaj pentru a putea funcționa. A scos câteva planuri de birouri și s-a pus singur la încercare, întrebându-se cum s-ar putea instala acolo cele mai ieftine rețele de supraveghere sau de alarmă, având în vedere zona și problemele zonei respective. Necazul era că nu-i păsa. Îl interesa doar ce se petrece în străfundurile minții lui.

În cursul zilei a primit trei telefoane, toate ajutându-l să ia o hotărâre. Primul a fost și cel mai scurt.

— A, Duffy, Brian McKechnie te deranjează.

— Du-te dracului, McKechnie.

— Poftim?

— Așa cum auzi. Du-te dracului, McKechnie.

A urmat un zgomot ca o bolboroseală a lui McKechnie.

— A, McKechnie, nu închide. Ar mai fi ceva. Secretara ta e la birou azi?

— Secretara mea? De ce? Nu, n-a venit. Are gripă. Un fel de gripă de vară, presupun.

— Mulțumesc. Acum, du-te dracului, McKechnie.

Duffy a pus receptorul în furcă. La prânz, a primit al doilea telefon. Duffy uitase cu desăvârșire. După ce a dus receptorul la ureche, a auzit pe cineva spunându-i cu un accent rusesc:

— Duomnu' Daffy, suont rezidientu' matali. Vriei să ti întâlnești cu Kiim la Maskva săptămâna aiasta sau următuoarea?

— Geoff, salut. Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? E vorba de trebușoara pe care mi-ai dat-o. Secretara lui Nixon, care și-a băgat piciorul în ștergerea automată – ai uitat?

— Iartă-mă. Da, sigur. Nu, n-am uitat, dar am dormit prost noaptea trecută.

— Acum stai comod?

— Da.

— Atunci pot să încep. Am înțeles că banda pe care mi-ai trimis-o a fost înregistrată pe un Sony portabil, tip SK 6500.

— Habar n-am; mda, știu că era un Sony.

— Bun, atunci sigur e un SK 6500. Din fericire, nu demagnetizează bine – producătorii pornesc de la premisa că pe portabilele astea nu vrei să ștergi casetele până obții zgomot alb perfect, vrei doar să se șteargă atunci când reînregistrezi. Iar tipul care a șters-o – presupun că e cel care vorbește în porțiunea care a fost ștearsă dinadins…

— Nu pot să-ți spun, Geoff. Nu se știe cine ne ascultă acum. Lui Duffy îi plăcea să-l stârnească pe Bell, care era paranoic în legătură cu asemenea lucruri. Dar el nu a luat în seamă remarca.

— Exact. În fine, tipul care a demagnetizat-o a folosit același aparat pe care a făcut și înregistrarea, ceea ce nu dovedește prea multă inteligență dacă voia să facă să dispară pasajul cu pricina. Și s-ar părea că nici nu știe prea multe despre casetofon, fiindcă a șters-o doar printr-o simplă trecere, nu de două ori, aș zice eu.

Bell s-a oprit. Pe el îl fascina mai mult tehnica folosită pentru a descoperi anumite lucruri decât ce descoperea prin tehnica respectivă. Duffy l-a împins la acțiune.

— Grozav. Și ce-ai găsit?

— A, mi-a luat puțin timp. Urmele nu erau perfecte, a trebuit să reînregistrez, să amplific, să împart în secvențe – să-ți spun exact cum am procedat?

— Aș prefera să aud ce era în porțiunea ștearsă.

— Aha. Părea dezamăgit. Să-ți spun la telefon?

— Hai să riscăm.

— Nu-mi place cuvântul acesta, „risc”. Eu nu-l folosesc, în fine, fraza, stai să găsesc transcrierea,

așa, fraza suna: „Nu accept ca un *LA LA LA* să vină pe felia mea și să-mi spună cum trebuie să-mi conduc secția.” Așa suna înainte de a găsi completarea.

— Da, Geoff, și după ce ai găsit completarea?

— A, stai să găsesc și cealaltă transcriere: „Nu accept ca un fost pușcăriaș mizer din nord să vină pe felia mea și să-mi spună cum trebuie să-mi conduc secția.” Am avut oarece necazuri ca să scot „mizer” de pe bandă, dar sunt aproape sigur că ăsta a fost cuvântul.

— Și în rest nu ai dubii?

— Absolut niciunul.

— Îți mulțumesc foarte mult, Geoff.

— Ce fac cu banda?

— Ai putea să o trimiți, împreună cu transcrierile, la o adresă pe care o să ți-o dau eu? Azi.

— Mda… Geoff părea să șovăie.

— Regret, nu-ți pot spune de ce. (Cu asta l-a convins.)

— A, sigur.

Cel de-al treilea telefon a fost târziu după-amiază, când Duffy scormonea prin dulapuri, după scule. Când a ridicat receptorul, a continuat să verifice setul de șurubelnițe, cleștele cu mânere izolate și cuțitele de care ar putea avea nevoie. A auzit niște piuituri panicate, apoi glasul lui Carol. Ca și în precedenta situație, nu s-a prezentat.

— Nu repet nimic. Născut Brian Kelly, 1929, Newcastle. ’49 Londra, ’52 revenit în nord, Leeds, Manchester, Leeds. ’73 Londra. ’51 condamnare Londra. ’53 condamnare Leeds. ’54 condamnare Leeds. ’61 materiale indecente prin poștă Manchester. ’65 Legea publicațiilor obscene, Manchester. ’70 condamnare Newcastle. Eliberare condiționată, șase luni, șase luni, amendă, trei luni, un an. Eliberat în ’71, de atunci curat, și nu-mi mai cere să fac asta din nou. Duffy, ești bine?

— Carol, trebuie să te văd în seara asta.

— Regret, Duffy, am o întâlnire.

— Nu, trebuie, Carol. Trebuie. Te rog să anulezi.

S-a lăsat liniște.

— Până acum nu te-am mai rugat să anulezi ceva. Asta face parte din înțelegere, să nu-ți cer să anulezi. Dar acum te rog. Vorbesc serios, Carol.

— Bine.

— La tine, te rog. O să întârzii. Probabil foarte mult.

— Nu vreau să știu de ce, Duffy. Te rog să nu-mi spui de ce.

— N-o s-o fac. Și mulțumesc.

Carol a închis. Tăcut, Duffy și-a continuat pregătirile cu minuțiozitate. A pus pe masă tot ce a considerat că-i trebuie, apoi a făcut selecția în ordinea posibilelor nevoi. Nu avea rost să pornească la treabă încărcat ca un șerpaș. Într-un asemenea caz, putea să-și pună pe umăr și un sac pe care să scrie „Ieșit la furat”.

S-a întrebat care ar fi ora cea mai potrivită. Toată lumea spunea că 2 dimineața e recomandabilă. Duffy considera însă că aceea era o oră de rahat. Atunci se aude orice sunet, tot atunci ferestrele scârțâie ușor, dar scârțâie, și auzi un Fiat Panda de la cinci kilometri. Ora 2 e aceea la care insomniacii se uită pe fereastră și tânjesc să găsească vreun motiv să telefoneze la poliție, iar asta doar ca să stea de vorbă cu cineva, oricine ar fi. „O, domnule polițist, pe acoperișul casei de alături e o pisică suspectă. Are patru picioare, are blana gălbuie și cară un ciolan.” Ora 2 este aceea la care sunt prinși spărgătorii porniți la treabă.

Duffy a ales ora 22:30. Pe străzi sunt încă o mulțime de clienți, bodegile gem de lume, se aud tot soiul de zgomote. Iar fetele se întrec în figuri ca să facă bani buni.

A îmbrăcat un hanorac cu buzunare peste tot, blugi și pantofi cu talpă moale. S-a dus cu metroul, ca de obicei, până la Piccadilly Circus, a mers

agale pe Avenue, apoi, când a dat colțul, a adoptat mersul de client, intrând pe o stradă lăturalnică. A ajuns în Greek Street, a traversat spre latura estică a străzii pentru a evita să treacă prin dreptul Lămpii lui Aladdin, a revenit pe celălalt trotuar și a intrat în Ducele de Hamilton. Și-a cumpărat o bere mică și s-a dus în grădina din spate. Era o noapte rece, și singurele persoane din grădină erau un tip și o tipă, care se țineau de mână. Aceștia nu i-au acordat nicio atenție lui Duffy, care s-a dus la masa cea mai îndepărtată și s-a așezat. Nu l-au învrednicit cu nicio privire cât el, alene, și-a băut berea și i-a urmărit cu coada ochiului. Când barmanul a venit și a strigat că e ora închiderii, cei doi n-au observat că în grădină nu mai era nimeni în afară de ei.

Cât a stat în bezna curții din spatele Cinematografului Double Blue, și-a dat seama că-și făcuse niște calcule greșite. La ferestrele de sus nu se vedea nicio lumină; jos însă, filmul se derula într-un delir. Dinspre ferestrele din spate pluteau spre el zgomotele amplificate ale plăcerilor: behăit plângăreț de oi, țipete de lilieci ciomăgiți de moarte.

La 23, zgomotele au încetat. La 23:10 s-au aprins luminile. La 23:30, Duffy a socotit că venise momentul să treacă la treabă. Și-a tras pe mâini o pereche de mănuși subțiri și transparente din cauciuc, s-a desprins dintre umbre și s-a îndreptat spre ieșirea de urgență a cinematografului. A ascultat puțin cu urechea lipită de ușă, s-a trezit rostind nu tocmai o rugăciune, ci o dorință puternică și a împins ușor canatul din dreapta. S-a deschis vreo cinci centimetri, până când lanțul care îl bloca s-a întins. S-a oprit puțin, a scotocit într-un buzunar, a scos o bucată de metal lungă de vreo treizeci de centimetri și a tras de capete. Cele trei secțiuni s-au desfăcut, alcătuind un soi de băț de vreun metru lungime. A vârât bățul prin spațiul dintre canaturi, a tras partea

dreaptă până s-a închis pe bara metalică și a împins ușor în sus, până a atins lanțul.

Închizând canatul, Duffy slăbise lanțul cât de mult se putea. A împins lanțul în sus, ținând un ochi lipit de deschizătura de jumătate de centimetru dintre canaturi. Nu s-a întâmplat nimic. A împins din nou, apoi a început să miște lanțul în sus și în jos cu ajutorul bățului. Brusc, zaua tăiată s-a desprins, iar capetele libere ale lanțului au căzut în jos, unul dintre ele lovind metalul cu zgomot.

Duffy a tras cu urechea, apoi a împins canatul foarte încet. S-a uitat prin crăpătură. Lacătul rămăsese prins în bucata de lanț din dreapta, cea pe care nu o putea vedea; dar judecând după greutatea lui, însemna că dacă împingea, porțiunea de lanț se elibera treptat, scoțând un clinchet ușor când fiecare za trecea peste drugul ivărului. Aceea era partea pe care o putea vedea, cu alte cuvinte, capătul din partea stângă. Voia să evite căderea celeilalte porțiuni de lanț care, legănându-se liberă, putea lovi celălalt canat al ușii. A vârât bățul printr-o za din partea din stânga a lanțului și a început să o ridice. În acest fel, a eliberat lanțul și, în același timp, a eliminat pericolul ca o parte a lui să cadă necontrolat.

Când lanțul s-a descâlcit de ivărul aflat în canatul din partea stângă, Duffy a împins ușa până când aceasta s-a deschis suficient de mult pentru a-i permite să intre, apoi s-a strecurat înăuntru. Fără să facă zgomot, a pus lanțul așa cum fusese, potrivind zaua tăiată la locul ei. Apoi, dovedindu-se mai precaut decât era nevoie – poate chiar inutil – a tras la loc ivărele canatului deschis.

După berea aceea și așteptarea plină de încordare până la închiderea cinematografului, Duffy a simțit că trebuie neapărat să urineze. Știa că o să-l sâcâie pe creier dacă nu o făcea, de aceea s-a dus pe coridor spre cinema și a găsit toaleta. A stat puțin în cumpănă dacă să lase ușa deschisă, ca

să aibă mai multă lumină sau să o închidă, pentru a atenua mai mult sunetele. În cele din urmă, a împins ușa, fără a o închide de tot, a aprins lanterna-pix și a urinat atent pe marginea scaunului. După aceea a urcat pe scaun și a cotrobăit prin vasul cu apă și a scos de acolo cleștele pentru metal. Nu avea rost să lase la fața locului mai multe dovezi decât era necesar.

A șters de apă cleștele frecându-l de blugi și a urcat scările fără să facă zgomot. A ajuns pe palier și tocmai se pregătea să deschidă ușa din mijloc din șirul celor trei, când a zărit o dungă de lumină sub ușa din partea dreaptă. Apoi a auzit un zăngănit ușor și sunet de pași târșâiți, urmate de o tuse înfundată. Drace. La naiba. S-a întrebat dacă acolo rămânea cineva să doarmă peste noapte. Poate doar puneau bine încasările zilei. Toate ușile spre camere se deschideau de pe palier, ceea ce nu-i era de folos lui Duffy. În cele din urmă, s-a decis să aștepte lipit de perete, lângă ușa din dreapta. A stat așa vreme de vreo cinci minute, apoi a auzit zgomotul pașilor cuiva care se apropia.

Când Jeggo a scos capul pe ușă să caute comutatorul de pe palier, Duffy l-a izbit în cap cu cleștele cât de tare a putut. Jeggo a răcnit de durere, iar Duffy l-a mai lovit o dată peste tâmplă, gemând în același timp din cauza efortului făcut. Jeggo s-a prăbușit la podea la fel de tăcut ca un sac de cărbuni care se golește pe toboganul ce dă în subsolul unei case.

Duffy lăsase destui oameni fără cunoștință ca să știe că aceștia nu rămâneau în acea stare atâta vreme cât voiai tu. L-a prins pe Jeggo de guler și, atent să nu se mânjească de sângele care îi apăruse pe partea dreaptă a feței, l-a târât prin ușa din mijloc și pe coridorul mochetat. A aprins o lumină, s-a urcat pe un scaun și a examinat suprafața din jurul camei ușii de la capătul coridorului. Nu a găsit niciun dispozitiv de alarmă. A apăsat pe clanță și a constatat că ușa era încuiată.

Întâi a aruncat o privire prin gaura cheii ca să vadă dacă nu cumva rămăsese o cheie pe dinăuntru. Rămăsese. A scos o mică sondă cu magnet la capăt, care s-a lipit de capătul rotund al cheii, permițându-i să o rotească. Magnetul nu era suficient de puternic pentru a descuia cu cheia aflată de cealaltă parte a ușii, dar era suficient de bun pentru a aduce cheia în poziție verticală, astfel încât să o împingă ușor în afară, până a căzut dincolo, pe mochetă. Apoi a scos trusa de chei false și a descuiat ușa într-un minut.

L-a târât pe Jeggo prin camera vernil și l-a lăsat să sângereze pe podea, pătând mocheta. Draperiile erau trase, de aceea Duffy a aprins doar o lumină, adică lampa din alamă din camera adiacentă celei vernil. Apoi a așezat un scaun lângă ușă și s-a suit pe el. Ținând lanterna aproape de cutia vopsită în crem, a examinat toate marginile, a găsit câteva șuruburi care fuseseră acoperite cu un strat mai gros de vopsea drept sigiliu și, cu o șurubelniță scurtă, a îndepărtat vopseaua întărită. Apoi, precaut, a desfăcut șuruburile. În timp ce le slăbea, a ținut apăsat capacul cutiei. Șuruburile au căzut pe podea, iar capacul a rămas la locul lui doar datorită apăsării. S-a uitat mai de aproape la partea stângă a cutiei și, cu mișcări delicate, a tras capacul în partea aceea. Apoi a procedat la fel în dreapta. Nu ajungea la partea superioară, astfel că a trecut o lamă subțire printre marginea de sus și perete. Din nou, nimic. Nu putea ajunge la partea de jos, deoarece era fixată prea aproape de tocul ușii. Aici era marea problemă: trebuia să rișt. A privit în jur ca să se asigure că ajungea imediat la ușă în caz că la marginea de jos există vreun declanșator. Apoi a ridicat încet capacul.

Nu s-a întâmplat nimic, decât că, în momentul în care Duffy s-a uitat la alarmă, aproape că a pufnit în râs. Apoi a chicotit. Jackson și Horwill începuseră să producă astfel de alarme în 1952 și, din diferite motive, au continuat producția până la

mijlocul deceniului șase. Nu erau proaste – cu alte cuvinte, porneau când trebuia, făceau un zgomot îngrozitor, nu aveau nevoie de revizii – numai că, în fine, spărgătorii le foloseau drept material didactic pe vremea când făceau școala primară. Erau alarme pe care infractorii le dădeau soțiilor lor să le dezactiveze, ca să înțeleagă și ele ce simte soțiorul lor când pleca la o treabă. Duffy auzise istorii hazoase ale unor spărgători care plecaseră la vreun pont înarmați cu cele mai sofisticate scule și se trezeau în fața unei alarme Jackson și Horwill din ’52.

După două minute de încercări cu șperaclul, Duffy a deschis ușa care dădea în camera alăturată. În acest timp, a auzit un sunet dinspre podea. Jeggo se mișcase, făcând zgomot. Duffy s-a grăbit spre el și l-a pocnit cu piciorul în cap, pe partea care era spre el și nu era însângerată. „Dacă lovitura ăsta l-a tâmpit pe partea asta a capului”, s-a gândit Duffy, „înseamnă că acum amândouă jumătățile sunt la fel, ceea ce nu poate produce decât o îmbunătățire.”

Încăperea era foarte îngrijit organizată. Pe peretele din față se găseau dosarele, care erau așezate pe trei rafturi. De la A la 2. A întins mâna și a luat de pe raftul de sus dosarul pe care scria Duffy. Într-un buzunar pe partea interioară a copertei se găseau fotografiile făcute în urmă cu două nopți. Apoi s-a uitat după două nume care îl interesau în mod deosebit. Apoi, dintr-un impuls, cu o pornire bolnăvicioasă, a căutat numele lui Carol. Slavă Cerului, nu era acolo. A căutat dosarul lui Shaw. Un dosar subțirel, o fotografie sau două, nimic deosebit, câteva notițe, ca și cum ori nu ar fi încercat să-l agațe cu ceva, ori omul era un polițist groaznic de cinstit.

Duffy a tras restul dosarelor și le-a așezat grămadă pe podea. Hârtiile care stau stivuite prea strâns ard prost, de aceea le-a împrăștiat cu generozitate. Apoi și-a plimbat privirea prin

încăpere și a observat două fișete metalice, încuiate, dar Duffy le-ar fi putut descuia și legat la ochi. Unul era doldora de casete audio, așezate în ordine alfabetică. Le-a examinat cu atenție. Celălalt fișet conținea câteva filme de opt milimetri. A desfăcut o cutie, s-a dus în camera vernil și a ținut pelicula spre lumină. Apoi a aruncat filmele și casetele deasupra dosarelor.

Și-a luat dosarul personal, l-a deschis și l-a așezat pe podea. Apoi a luat fotografiile și le-a pus astfel încât aproape că formau ceva ce semăna cu un castel din cărți de joc. Apoi a scos cutia de chibrituri și a ținut flacăra unui băț aproape de marginea unei poze. Aceasta s-a aprins, marginea a ars, apoi, cu o răbufnire, substanțele chimice din ea au scos flacără. Curând au luat foc toate fotografiile, iar hârtiile din apropierea acestora au început și ele să se aprindă. S-a uitat fără să clipească la pozele făcute cu Polaroidul cum s-au bășicat și au scos văpăi, apoi au început să scoată fum și să miroasă a țiței ars. Cât s-au arcuit și îndoit nu și-a dezlipit ochii de la ele, după care castelul format din poze s-a năruit. După aceea s-au aprins și alte hârtii, iar focul a căpătat viață; Duffy a pus deasupra câteva casete și filme, apoi câteva dosare și a socotit că venise momentul să plece.

A proptit ușa deschisă ca să se creeze curent care să întrețină focul. Apoi, la plecare, târându-l pe Jeggo după el, a lăsat toate ușile vraiște. Când a ajuns în camera vernil, simțea deja dogoarea incendiului. L-a târât pe Jeggo pe scări, făcându-l să geamă la fiecare treaptă, a scos lanțul de la ieșirea de urgență, a tras zăvoarele și a lăsat ambele canaturi căscate. Și acest lucru avea să creeze curent de aer.

În continuare atent să nu se mânjească de sânge, l-a tras pe Jeggo spre capătul curții și l-a lăsat acolo. Dacă voia să dea fuga pentru a stinge incendiul când avea să se dezmeticească, n-avea

decât. Duffy a sărit câteva garduri și a ajuns la o alee care ducea spre Greek Street. A zărit câteva taxiuri care mergeau încet, șoferii căutând din ochi clienți străini pe care să-i poată duce la hotelurile lor, aflate la doi kilometri depărtare, pentru a-i taxa cu zece lire. Taximetriștii sunt lacomi cât cuprinde la ore târzii din noapte, dar lui Duffy nu-i păsa. Când a văzut că primul taxi și-a continuat drumul netulburat, a fluturat o bancnotă de cinci lire, iar următorul a și oprit. A dat adresa lui Carol.

Eddy n-avea să creadă că Duffy ar fi fost în stare să-i facă așa ceva. Asta, cel puțin la prima mână, s-a gândit Duffy, care era aproape sigur că Jeggo nu apucase să-l vadă. Dar, prin eliminare, Eddy putea descoperi autorul. Putea face legătură între activitatea firmei lui Duffy și faptul că incendiatorul trecuse de alarma din camera secretă. Putea ajunge la aceeași concluzie și când va descoperi ce pierduse. Ce spusese el la un moment dat? „Oamenii mari au biblioteci.” El avea dosare, filme și fotografii. Numai că acum rămăsese cu ochii-n soare. Cunoașterea înseamnă putere; iar fără camera aceea, Marele Eddy Martoff nu avea să rămână decât un infractor ceva mai tupeist, dar oarecare, din Soho.

Duffy n-ar fi vrut să se afle prin preajmă când Martoff avea să tragă concluziile. Nici nu voia să și-l imagineze pe Martoff plimbându-și degetul pe pagină în jos, prin cartea de telefon, căutând domiciliul lui Duffy. De aceea, nici nu avea să se ducă la apartamentul din Paddington, nu, pentru nimic în lume. În orice caz, după două spargeri, nu-i mai rămăsese ceva la care să țină în mod deosebit. Totul putea fi înlocuit: hainele, sculele, televizorul.

Duffy mai avea de rezolvat două amănunte, desigur, înainte de a dispărea în altă parte a Londrei. Cum stătea în taxi, și-a pipăit partea din față a hanoracului. Dosarele acelea îl făceau să se simtă ca o gravidă. Luase doar două: Sullivan și

McKechnie. A doua zi dimineață, după ce va dormi cu ele sub pernă, va da fuga după colț să-l fotocopieze pe al lui Sullivan. În cinci exemplare. Soarta lui McKechnie nu-l interesa prea mult; dar Sullivan nu avea să scape cu una, cu două.

Apoi va face pachete, unde va introduce originalele dosarelor, caseta și transcrierile pe care Bell le livrase deja pe adresa lui Carol și le va expedia către A10. Nu știa precis ce vor face oamenii de la A10 cu McKechnie – probabil vor trimite dosarul pe cale ierarhică – dar era sigur cum vor proceda în cazul lui Sullivan. Și, pentru a se asigura că la A10 se va proceda corect, avea să trimită celelalte patru exemplare la redacțiile unor ziare din Fleet Street. Al cincilea exemplar va rămâne la el. Sullivan avea să primească cel puțin cinci ani, asta în funcție de judecătorul care se va ocupa de cazul lui.

Când a ajuns, Carol era încă trează. Pachetul de la Bell se afla pe masa din bucătărie. Trecuseră luni de zile de când Carol nu-l mai văzuse atât de bine dispus. Duffy i-a zâmbit, s-a lipit de ea cu burta aceea de gravidă și a sărutat-o. Apoi a privit-o într-un mod ciudat, a clătinat ușor din cap și a zis:

— Iartă-mă.

Ea a luat remarca drept scuză pentru întârziere, ca să nu existe dubii. Alte întrebări n-a pus. Nu l-a întrebat nici ce făcuse, nici de ce voia să rămână la ea peste noapte, și nici de ce trebuise să-și reprogrameze întâlnirea. N-a întrebat pentru că, pur și simplu, nu avea chef. S-a mulțumit să-i spună:

— Duffy, m-am gândit că ți-e foame, așa că am pregătit niște pâine cu cașcaval.

El a ridicat privirea, după care s-a lăsat cotropit de amintiri. S-a gândit la cele întâmplate în ultimele zile, la spaimă și furie; s-a gândit la cabina de la Lampa lui Aladdin și la firul subțire din cupru, înfășurat amenințător în jurul… Însă tot

ce i-a spus lui Carol drept explicație în legătură cu Martoff, Jeggo și Georgiou, cu Sullivan și Shaw, sau cu McKechnie și Bell – în fine, tot ce i-a spus în legătură cu ceea ce trăise și făcuse în ultimele săptămâni s-a rezumat la:

— Iubito, fără cașcaval în seara asta, să nu mi se aplece.

Apoi i-a aruncat un surâs enigmatic.

virtual-project.eu

[1] Marcă de ulei de păr. (n.tr.).

[2] Alăturate, cele două nume înseamnă *ricșă.* (n.tr.).

[3] Film western, considerat o capodoperă a genului, cu Gary Cooper, în regia lui Stanley Kramer, o alegorie la adresa războiului rece și a politicii SUA în timpul războiului din Coreea. (n.tr.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.

Table of Contents

1. 4
2. 14
3. 38
4. 58
5. 79
6. 107
7. 125
8. 143
9. 166